

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၃၇၀၆၁၀

မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၃၀၆၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်မီ (ယ-၁၃၅၈) (ဗဟိုစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁) ဆရာစံလမ်း၊ ယာန်မြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာခုံပုံနှိပ်

ဦးကျင်ဝင်း (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်ဆွဲပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း (အထက်)၊

ပန်ဆဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံမန်ဆီ

Idea Kyaw

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာပေ

ရန် - ၀၁ - ၂၉၀၉၉၅

အခန်း (၁)

ရင်ထဲက ခံပြင်းခြင်းတွေနဲ့အတူ ဖွဲ့ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည် တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာ၏။

တကယ်ဆို သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘဲ ဝင်ရှုပ်လို့ ခုလို မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလောက်ထိ မလုပ်သင့် ဘူးလို့ ဖွဲ့က ယူဆသည်။

“ဟဲ့ ဖွဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ လန့်လိုက်တာဟယ်”

“အေးလေ ခုနတုန်းကတော့ ရာဖဝင်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အကောင်းကြီးပါ။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငိုနေတာတုန်း”

တစ်အိမ်တည်း တူတူနေသော ပျားဖူးနှင့် နွေးတို့က ဖွဲ့နား ရောက်လာကာ ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

ဗျူးစာပေ

သျှိုး
ဂန္ထဝင်အော်ပရာ / သျှိုး ။ - ရန်ကုန်၊
ဗျူးစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။
၂၉၆ - စာ ၊ ၁၈ X ၁၂ စင်တီ။
(၁) ဂန္ထဝင်အော်ပရာ

၀၉၅-၈၃

“ပြောလေဟာ ဖွဲ့ကလည်း နင့်ကိုကြည့်ပြီး ငါတို့ ရင်တွေ တုန်လာပြီနော်၊ နင့်ကို ရာဇဝင် ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“မောင်က ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ဖွဲ့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်ရည် များကိုသုတ်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ရာဇဝင် မလုပ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူလုပ်လိုက်လို့ နင် ငိုနေတာလဲ၊ ဖြေဟာ ငါတို့ စိတ်တိုလာပြီနော်”

“ဘယ်သူရှိမလဲ ဟိုကောင် သားချစ်ပဲပေါ့”

“သားချစ် ဟုတ်လား”

ဖူးဖူးတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်ပြန်သည်။

“သားချစ်က ဘာတွေများ နင့်ကို လုပ်လိုက်လို့လဲဟဲ့”

နွေးက ထုံးစံအတိုင်း တွေးတွေးဆဆလေးနှင့် ဝင်ပြော၏။

“ဘာလုပ်ရာမှလဲလို့ သူပေါ့၊ ငါနဲ့ ရာဇဝင် ထိုင်နေတဲ့ ကန်တင်ထဲကို သူ့ကောင်မလေးနဲ့တူတူ တွဲဝင်လာပြီးတော့ ငါတို့ ဝိုင်းမှာပဲ လာထိုင်တယ်လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရင် ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ခုတော့ဟာ သူ့ကောင်မလေးကို ငါနဲ့ ထားသွားပြီး မောင့်ကို ခေါ်ထုတ် သွားတယ်လေ”

“အဲဒါနဲ့”

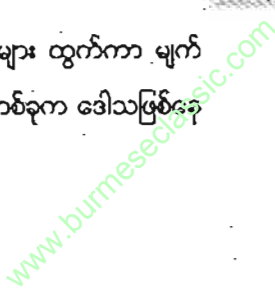
ဖွဲ့က စကားခဏရပ်ကာ သားချစ်မျက်နှာကို မြင်ယောင် နေမိစဉ်မှာပင် သိချင်စိတ်ကြီးနေပြီဖြစ်သော ဖူးဖူးတို့က စကားထောက် ပေးကြ၏။

“ဘယ်သွားတယ် မှတ်လို့လဲ၊ ထန်းရည်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားတာလေ၊ ဒေါသတွေ ထွက်လိုက်တာဆိုတာ ပြောမနေနဲ့တော့၊ သူက တော့ သိပ်မသောက်ဘူး။ မောင့်ကိုကတော့ တိုက်လိုက်တာ ဟိုမှာ ခေါင်းတောင် မထူနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ တကယ့်ကို ခေါင်းတည့်တည့်ကို နေရောက်တဲ့ အချိန်ကြီးဟာ ဟိုက မှူးဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

“အဲဒါ သားချစ် တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်တိုင်း သောက်တဲ့ နင့်ရာဇဝင်ရဲ့ အပြစ်လည်း အများကြီးပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟာ၊ မောင်က ဘီယာတွေ ဘာတွေ သောက်ဖူး၊ ဇေမယ် ဒီလို ထန်းရည်မျိုးကို သူမှ မသောက်ဘူးတာ၊ တရားလွန် ဖူးတော့တာပေါ့၊ အားလုံးကလည်း မောင်နဲ့ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ငါ ရှက်တာပေါ့ နွေးရဲ့”

ပြောနေရင်းနှင့်ကို သားချစ်ကို ဒေါသများ ထွက်ကာ မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝဲလာပြန်၏။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့၏ အကျင့်တစ်ခုက ဒေါသဖြစ်နေ

လျက်နှင့် ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ မလုပ်ခဲ့နိုင်လျှင် မျက်ရည်တို့ ကျဆင်းလာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ သားချစ်က ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

နွေးက မေးခွန်းထုတ်တော့ ဖွဲ့က ခေါင်းကို ဖွဖွကုတ်လိုက်ပြီး

“သူ ငါ့ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်ဟ၊ မောင်နဲ့ ဆက်မတွဲတော့ ဖို့ပေါ့။ သူ ပြောသလို မလုပ်ရင် မောင့်ကြောင့် ငါ အရှက်ကွဲရမယ်တဲ့ လေ၊ ငါကလည်း သူ့စကားကိုမှ နားမထောင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာကြောင့် သားချစ်က ဒီလိုမျိုး ကလေးဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်တာလဲ၊ သူ့မှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်”

ရှေ့နေပီပီ လေသံက တရားခွင်ရောက်နေသော လေသံ ပေါက်နေသည့် နွေးကြောင့် ဖွဲ့ပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရ၏။

“ပြီးတော့ နင်တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆေးရုံကို တမင်သက်သက် တကူးတကကို လာပြီး လုပ်သွားတာဆိုတော့ သေချာတယ်၊ အဲဒါ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ လုပ်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ဗဠားစားလေ၊ မကျေနပ်လေဘဲ၊ ငါ သွားမေးမယ်”

ဖွဲ့က ချက်ချင်းပင် အပြင်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ထမင်းလေး ဘာလေး စားပြီး အနားယူပြီးမှ ပြန်ထွက်ပါတော့လား”

ဖူးဖူးက တံခါးဝနား ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဖွဲ့ကို လှမ်းအော်ပြော၏။

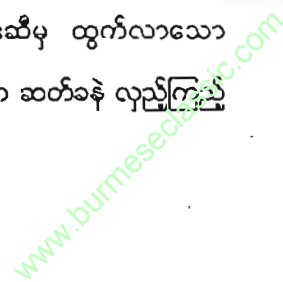
သို့သော် လုပ်ချင်တာဆို ခုဆို ခုလုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကတော့ ဖိနပ်လေး ကောက်စီးကာ အိမ်ပြင်သို့ပင် ခြေလှမ်းပြင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဖွဲ့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ကတော့ သားချစ် နေထိုင်ရာ သူမတို့နှင့် တစ်လမ်းကျော်ရှိ တိုက်ခန်းလေးသို့။

သူ့တိုက်ခန်းတံခါးဝရှေ့ကို ဖွဲ့ ရောက်သွားချိန်မှာ သော့ခတ်ထားသော သံပန်းတံခါးလေးက ဆီးကြိုနေ၏။ နဂိုတည်းက ဒေါသထွက်လာသူမို့ စိတ်တို့က မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ တက်တစ်ချက် ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဟား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မယ်မင်းကြီးမရဲ့”

အနောက်ဘက် လှေကားထစ်များဆီမှ ထွက်လာသော အလွန်ကို ရင်းနှီးနေသည့် လေသံကြောင့် ဖွဲ့က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်

လိုက်သည်။

ထင်သည်အတိုင်းပါပဲ။ မချိုမချဉ် မျက်နှာနှင့် သူမကို မခိုး
မခန့် ကြည့်နေသော သားချစ်ငယ်။

လက်ထဲတွင် သော့တွဲတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း
လှေကား လက်ရန်းများကို မှီကာ ဖွဲ့ကို ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သားချစ်”

“ဘာလုပ်လို့လဲဟ၊ ငါကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ ငါ့ဆေးရုံကို ရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒါ ဆန်းလား၊ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့ ဆေးရုံကို သားချစ်ငယ်
လာတာ ဆန်းလား”

“အေး အရင်ကတော့ မဆန်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ နင် ငါ့ဆီ
ဖုန်းဆက်တော့ နင့်ကို ဆေးရုံ မလာဖို့ ငါ တားလိုက်တဲ့ကြားကနေ
နင် ရောက်အောင် လာတယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ကို ထန်းရည်တွေ မှုအောင်
တိုက်တယ်။ နင် ဘာသဘောနဲ့ လုပ်တာလဲ။ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ငါ
ဘယ်လောက်တောင် အရှက်ရခဲ့လဲ နင် သိလား”

“လာပါဟာ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ လှေ

ကားမှာ မကောင်းပါဘူး”

သားချစ်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိမ်တံခါးကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ကာ
အိမ်တွင်း ဝင်သွား၏။ ဖွဲ့ကလည်း သူ့နောက်သို့ ခြေသံ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး
နင်းကာ လိုက်သွားလိုက်သည်။

“ခဏဟာ ငါ အရမ်းနွမ်းနေလို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်နေသော သူ့ခြေလှမ်းများကို ဖွဲ့က
ရေချိုးခန်းရှေ့တွင် အပြေးအလွှားလေး ပိတ်ရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် တားဆီး
လိုက်၏။

“နင် ဒီလို ရှောင်ထွက်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ သားချစ်ရယ်၊

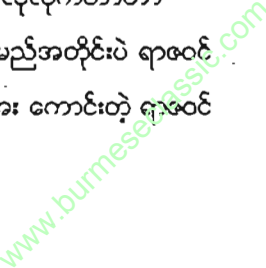
ငါ့ကို ပြောသွားဦး၊ နင် ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး လုပ်ရတယ်ဆိုတာ”

သားချစ်က ဖွဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်ပြီး

“နင့်ကိုငါ ဒီကောင်နဲ့ ဆက်မတွဲဖို့ ပြောဖူးပါတယ်။ နင်
မှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဖြတ်ခိုင်းတိုင်း ငါက မောင့်
ကို ဖြတ်ရမယ်တဲ့လား။ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံလိုက်တာဟာ”

“အဲဒီ ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့နာမည်အတိုင်းပဲ ရာဇဝင်
တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ နင် ဘယ်လောက်သိလဲ။ အေး ကောင်းတဲ့ ရာဇဝင်

တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီကောင်က ငါနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းက တူတူပဲ၊ အဲဒီတည်းက မူးယစ်ဆေးကို သုံးလာခဲ့တဲ့ကောင်”

သားချစ်စကားကြောင့် ဖွဲ့က တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“နင့်ဟာက အမိပွယ် မရှိလိုက်တာဟာ ဟား ဟား ဟား၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ငယ်ငယ်တည်းက သုံးလာခဲ့တဲ့ကောင်က နင် ထန်းရည်လေး တိုက်လိုက်တာနဲ့ မူးသွားရောလား”

“အေး ငါ ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ၊ တကယ်ဆို ဒီကောင်လုံးဝ မမူးဘူး၊ တစ်လမ်းလုံး အကောင်းကြီးကနေ နင့်နားရောက်တော့မှ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ပြီး စမူးသွားတာ၊ ငါတောင် သူ သရုပ်ဆောင် ပိုင်နိုင်ပုံကို အောချသွားရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ သူ့ကို ခေါ်သွားတာကလည်း နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိပေးချင်ရုံ သက်သက်ပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း နင် တခြားနေရာတွေ ခေါ်သွားလို့ ရတယ်လေ၊ ထန်းရည်ဆိုင်ကိုမှ ခေါ်သွားတာဆိုတော့ နင် တကယ် လွန်တယ် သိလား သားချစ်”

သူမက သားချစ်ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ သားချစ်၏ မျက်နှာက တစ်ခုခုကို

အတင်းငြင်းတော့မည်ဟန် သူမရှေ့သို့ ဝန်းခနဲ ရောက်လာပြီး

“မဟုတ်ဘူး ဖွဲ့၊ ငါ သူ့ကို ခေါ်သွားတာ ထန်းရည်ဆိုင်ကို မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ခေါ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့လည်း ရောက်ရော သူနဲ့ ကွိုင်တက်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေပါတယ်ဆိုပြီး အဲဒီဘေးက ဆိုင်ထဲကို သူ အဘင်းဆွဲခေါ်သွားတာ၊ အထဲရောက်မှ သိလိုက်တာက ငါတို့ဝင်မိတာကြီးက ထန်းရည်ဆိုင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလေ”

“နင် ဝတ္ထုရေးစားပါလား သားချစ်၊ နင် ပြောနေတာတွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်းပဲ”

သူမက မျက်နှာလေးကို မဲ့ရွဲကာ ခနဲတဲတဲလေး ပြောတော့ သားချစ်က လေပူကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း

“ဟူး နင် ထပ်ပြီး မယုံနိုင်စရာ တစ်ခု ပြောပြလိုက်ဦးမယ်၊ ငါ ခေါ်သွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူရှင်းတယ်ဆိုတာ သိလို့ တမင် ခေါ်သွားတာ၊ ငါနဲ့သူ သွားတုန်းကလည်း အဲဒီဆိုင်ထဲမှာ အပြင်လူရယ် လို့ သိပ်မရှိဘူး၊ နယ်ထိန်းရဲတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ ထိုင်နေကြတာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်ရဲ့လား သားချစ်ရယ်၊ နင် ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ငါတော့ ရယ်ချင်လာပြီ”

ဖွဲ့ကလည်း လောလောဆယ်တော့ သွေးပူနေလို့ပဲလား မသိ။
သားချစ် ဘာပြောပြော လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို လုံးဝ မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်
ငါက ဘယ်လို လိမ်ပြောပေးရမှာလဲ။ နင်တို့ ဆေးရုံနားမှာ ထန်းရည်
ဆိုင်လေး တွေ့ခဲ့လို့ ငါ အဖော်မရှိတာနဲ့ ပြီးတော့ ငါ့ရည်းစားလည်း
ပါလာတာနဲ့ ရာဇဝတ်ကို တွေ့တော့ အဖော်စပ်လိုက်တာပါလို့ ပြောရ
မှာလား။ အဲဒီလိုဆို နင် ယုံမှာလား ဖွဲ့။”

ထိုစကားများကို ပြောလိုက်သော သားချစ် မျက်နှာက ပကတိ
ငြိမ်သက်လျက်။

သူ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ထားတာ သေချာနေသည်ပုံမျိုး။

“နင် ပြောတာ ငါ မယုံဘူး။ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောနော်။
လိမ်တာကို ငါ လုံးဝ မကြိုက်တာ နင်သိမှာပါ။ နင်မျက်နှာ ဒီလောက်
ထိ ငြိမ်နေတာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပေါင်းလာတာ
လည်း ကြာပါပြီ သားချစ်ရယ် ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။”

ဖွဲ့စကားများကို နားထောင်ပြီး သားချစ်က ဘာမှပြန်မပြော
တော့ဘဲ သီချင်းခွေ တစ်ခွေကို ဒီဗွီဒီ စက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

ဆူညံ ပေါက်ကွဲနေသော ဟဲဗီးရော့ခ် သီချင်းတစ်ပုဒ်က
တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားချိန်မှာပင်

“ပြောစမ်းပါဦး၊ သားချစ်ရဲ့ နင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်
ဆိုတာ”

ဖွဲ့ လေသံက ခနဲတဲတဲ ထွက်သွားမှန်းတော့ ကိုယ့်ဘာသာ
သတိထားလိုက်မိ၏။

“နင့်ကို ငါ ပြောခဲ့တာတွေက အမှန်တွေချည်းပဲ၊ ယုံတာ
မယုံတာကတော့ နင့်အပိုင်းလေ”

“နင် လျှောက်မပြောနဲ့ သားချစ်၊ နင် ပြောတာတွေက တစ်ခုမှ
ယုတ္တိမရှိဘူး။”

“အေးလေ နင် မယုံရင်လည်း နေပါစေတော့၊ ငါကတော့
လုပ်စရာရှိတာတွေကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ပေးနိုင် သမျှ
လုပ်ပေးပြီးပြီ၊ နင့်ကောင်လည်း အသက်တွေ ကြီးလာပြီဆိုတော့
အသိတရားတွေရပြီး လိမ္မာချင်လည်း လိမ္မာနေမှာပါ။ နင့်စိတ်ကြိုက်
သာလုပ် ဟုတ်ပြီလား။”

သားချစ်က ဒီတစ်ခါတော့ သူမ မတားနိုင်ခင် ရေချိုးခန်းထဲ
သို့ ဝင်သွားကာ တံခါးကို ကျိန်းခနဲ နေအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

ဖွဲ့မှာတော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရီဝေနောက်ကျိစွာ ကျန်ခဲ့ရ
တော့သည်။ ညက နိုက်ဂျူးတီကျလို့ မအိပ်ရသေးသည့် အရှိန်နှင့်
ခုဖြစ်နေသည့် ပြဿနာပေါင်းကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးက နုံးခွေကျချင်

နေပြီ။

သားချစ်ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းလေးကလည်း ဖွဲ့ကို ဆေးရုံမှ လူများ၏ရှေ့တွင် ဖွဲ့ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘဲ နှင့်တော့ ဒီလောက်ထိ ကြီးကြီးမားမား လုပ်လိမ့်မည်ဟု ဖွဲ့ မထင်။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ဘက်ကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘယ်လို သံသယဖြစ်စရာမျိုးကိုမှ မတွေ့ရသောအခါ ဖွဲ့စိတ်တို့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာ၏။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံကတော့ ခပ်မှန်မှန်သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဖွဲ့ကလည်း အဲဒီအတိုင်းကြီးသာ ရပ်ကြည့်နေမိနေတုန်း။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖွဲ့လက်ထဲတွင် အမှတ်တမဲ့ ကိုင်လာမိသော ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာ၏။

“ဟယ်လို”

“ဖွဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မောင်”

“ပြောလေ ဖွဲ့၊ အိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ရဲ့လားလို့”

တစ်ဖက်မှ မောင့်အသံက ကြည့်လင်ပြတ်သားလျက် ရှိ၏။

“မောင် မူးနေသေးလား၊ အမူးပြေသွားပြီလား”

ဖွဲ့မေးခွန်းကြောင့် မောင့်အသံက ရုတ်တရက် တိတ်ကုသွား

ပြီးမှ

“ပြေသလိုလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မင်းကိုစိတ်ပူလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်တာ၊ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေဘူး မောင်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင့်ကို ပြောစမ်း”

“သားချစ် အိမ်မှာ ဖွဲ့ကို လာခေါ်ပါနော် မောင်၊ ဖွဲ့ စောင့်နေမယ်”

သူမက ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ သူမ ရှေ့တည့်တည့်ကို မောင် ရောက်လာသည်။

ဖွဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို မောင်က လှမ်းဆွဲယူကာ အိမ်ထဲကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဖွဲ့၊ ဟိုကောင် သားချစ်ငယ်ရော”

“နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ် မောင်ရယ်၊ ခုတော့ သွားရအောင်နော်”

သူမက မောင့်လက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အပြင်

သို့ ဆွဲခေါ်သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

နောက်တော့ မောင့်ဆိုက်ကယ်နောက်မှာ အသာဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး မောင့်ကျောပြင်ကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားမိသည်။

ဆိုက်ကယ်ကြီးက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်နှင့် ဖွဲ့ရဲ့ စည်းနှောင်ထားသည့် ဆံနွယ်များက လေထဲဝယ် တဖျပ်ဖျပ် လွန်လွန် ရင်း တစ်ညလုံး ပင်ပန်းထားပုံရသည့် ဖွဲ့ကိုယ်မှ ချွေးနံ့လေးပင် သူ့အခန်းရှိရာ ပထမထပ်ထိ ဝေ့တက်လာသည်ဟု သားချစ် ထင်မှတ် နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းလေး နှင့်ကို နားဝင်အောင် ငါ ဘယ်လိုပြောပြ ရတော့မလဲဟယ်။ ငါ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး နှင့်ကို ဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေချင် တာကတော့ ငါ့ရင်ထဲက စေတနာအမှန်ပါ။

သားချစ်မှာ ရေစိုနေသော ဆံပင်များကိုပင် ဆက်မသုတ် နိုင်သေးဘဲ ထွက်ခွာသွားသော ဆိုင်ကယ်ကြီးကိုသာ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

“ဒီနေ့ရော နင် နိုက်ဂျူတီပဲလား”

ကျောင်းသွားရန် ပြင်နေသော ဖူးဖူးက ခုတင်ထက်တွင် အိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို လှမ်းမေး၏။ ဖူးဖူးက အိပ်ချင်

မပြေသေးသော မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများကို တစ်ချက် ပွတ်သပ်လိုက် ပြီး

“မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဆေးရုံရော သွားမှာလား”

“ဆေးရုံတစ်ရက်ပျက်လို့ကတော့ ဆယ်ရက်လောက် အစား ပြန်ဝင်ရမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မပျက်ရဲပါဘူးဟယ်”

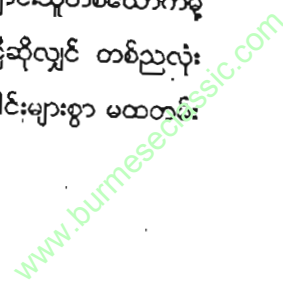
ထိုသို့ ပြောလိုက်သော ဖွဲ့က မွေ့ရာထက်မှာ လူးလွန်ဆဲပင် ရှိနေသေးသည်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖူးဖူးက သူမ တင်ပါးလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်း

“အဲဒါကိုများ ခုထိ မထသေးဘဲ ဖိပ်ယူနေတယ် ဟုတ်လား။

နင်ကတော့လေ သွား မျက်နှာသစ်ချည်တော့၊ ငါတောင် ဒီနေ့ ပရောဂျက်တစ်ခုရှိလို့ ကျောင်းသွားတော့မယ်”

“သိပါတယ် ညည်း ပရောဂျက်ရှိတဲ့နေ့ကတော့ ငါတို့လည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်တဲ့နေ့တွေပါပဲ၊ ခုလည်း အိပ်ရေးမဝလို့ ခဏ လေး နှပ်နေတာပါ”

ဖူးဖူးက မဟာတန်းတက်နေသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်မို့ လို့ သီးစစ် လုပ်စရာတွေ၊ ပရောဂျက်တွေ ရှိပြီးဆိုလျှင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနှင့် ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးရှေ့မှာ နာရီပေါင်းများစွာ မထတမ်း

ထိုင်လုပ်နေတတ်သည်။

သူ လုပ်လိုက်တာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေ မှားယွင်းသွားပြီဆိုလျှင်လည်း စိတ်တိုစွာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတတ်သူမို့ ဖူးဖူး မအိပ်သလို ဖွဲ့တို့ နွေးနွေးတို့လည်း အလိုလို အိပ်ရေးပျက်ကြရ၏။

ခုလည်း ညက ဖူးဖူး၏ နိပ်စက်မှုကြောင့် ခုချိန်ထိ ဖွဲ့တို့ တစ်ယောက် အိပ်ရေးမဝနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း နှပ် နှပ်၊ ငါက ဆေးရုံ နောက်ကျမှာနီးလို့ ပြောတာ၊ ပြောမရလည်း သွားတော့မယ် တာ့တာပဲ”

“ဖူးဖူး အားလုံး အိုကောပါစေနော်”

ဖွဲ့က ခုတင်ထက်ကနေပဲ အသံပြကြီးနှင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။ ဖူးဖူး ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် သူမလည်း ခုတင်ထက်က ထကာ ရေခဲသေတ္တာရှေ့ လျှောက်သွားတော့ ရေခဲသေတ္တာတံခါးတွင် ကပ်ထားသော နတ်စာရွက်ဝါဝါလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီနေ့ ငါ့ဆရာနဲ့ အရေးကြီး အမှုတွဲတစ်ခု တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ထွက်သွားပြီ။

စားပွဲပေါ်မှာ မနက်စာတွေ ပြင်ပေးခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး စားသွားကြဦးနော်။

နွေး

စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အုပ်ဆောင်းလေးဖြင့် အုပ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများက အဆင်သင့်။ သို့သော် အေးစက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အုပ်ဆောင်းလှုပ်ပြီး သူမ တစ်ကိုယ်စာသာ ကျန်တော့သည့် ထမင်းပွဲလေးကို အေးအေးလူလူ ထိုင်စားနေလိုက်၏။

ဖွဲ့တို့ သုံးယောက်က အလှည့်ကျ တာဝန်ယူကာ ထမင်းဟင်းများကို သူတို့ကို ခွဲဝေထမ်းဆောင်ကြသည်။

ထိုထဲမှာမှ နွေးက လက်ရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ကာ ဖွဲ့ တာဝန် ကျသည့်ရက်များဆိုလျှင်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဘဲဥ ကြက်ဥများနှင့် သာ စခန်းသွားရသည်က များ၏။

ဖွဲ့အတွက်ကတော့ ပြန်မနွေးထားသည့် အေး စက်နေသော စားစရာများသည်လည်း အထူးတလည် ဆန်းပြားမနေတော့ပါ။ မိဘများ မရှိတော့သည့်နောက် နိုင်ငံခြားမှ အဒေါ်၏ ထောက်ပံ့မှုနှင့် ဒီလို အခြေအနေရောက်အောင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်လောက်တည်းက ဂျူနီယာလေးများကို စာသင်ပေးခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အသုံးစရိတ်ကိုယ် ရှာခဲ့သည်။ များပြားလှန်းလှသော ဖွဲ့တစ်ကိုယ်တည်း မတတ်နိုင်သည့် အခက်အခဲများကိုသာ ဒေါ်လေးဆီမှ အကူအညီ လှမ်းတောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အန်တီအေးနှင့် ဖွဲ့ကလည်း တကယ်တော့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာများ မဟုတ်ကြပါ။ ဖွဲ့ မိဘတွေနှင့် အန်တီအေးက အသိမိတ်ဆွေများမို့ အပျိုကြီးဖြစ်သူ အန်တီအေးက ဖွဲ့ကို သမီးလေးတစ်ယောက်၊ တူမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်ခင်မိပြီး ဖွဲ့ မိဘများ ဆုံးပါးသွားသည်နှင့် တရားဝင် အမွေစား အမွေခံ တူမအဖြစ် မွေးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆွေမျိုးရင်းချာများ မရှိတော့သည့် အန်တီအေးနှင့် မိဘများ ဆုံးပါးကုန်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ခဲ့သော ဖွဲ့ကို သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆွေမျိုးရင်းချာများသဖွယ် သဘောထားခဲ့ကြပြီး ဒီအချိန်ထိ နေလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်တီအေး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတော့လည်း ဖွဲ့အတွက် စိတ်မပူပါရန် အတန်တန် ကတိပေးပြီးမှ မြန်မာပြည်မှာ နေခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဲဒီတုန်းက ဖွဲ့အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီးကာစပေါ့။

သူမ အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစတွင် အန်တီအေးက တစ်ယောက်တည်း နေတာ မသင့်တော်ဟု ပြောဆိုလာသဖြင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ဖူးသစ်စနှင့် နွေးကို အဖော်ခေါ်ကာ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် တူတူနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖူးတို့ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း အစက နယ်မှနေ၍ ကျောင်းတက်လာကြပြီး အဆောင်နေသူများမို့ ဖွဲ့့ဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ဒီလိုမျိုး

လိုက်လျှောက်နိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဲဒီလိုနဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့့ဲ့ဘဝထဲကို သားချစ်ငယ်ဆိုသော သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရာဇဝင်ဆိုသော ချစ်သူ တစ်ယောက် မရောက်လာခင်ထိ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လာခဲ့ရတာပါ။

တစ်ယောက်တည်း တွေးချင်ရာတွေးကာ ထမင်းစားနေမိစဉ်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းလေးက အသံထမြည်လေသည်။

ဖွဲ့့က ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးသွားကာ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မောင်ပါ ဖွဲ့့့ဲ့”

“ဟင် မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

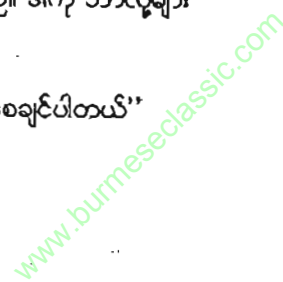
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဖွဲ့့့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်တာ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုလို့ အိမ်ဖုန်း ခေါ်လိုက်တာလေ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဖွဲ့့့က ခုမှ အိပ်ရာနိုးလို့လေ”

“ဆေးရုံသွားမှာလား ဖွဲ့့့ မောင် လိုက်ပို့ရမလား”

မောင်အသံက ခပ်ဩဩနှင့် ချုံမြနေ၏။ မောင်က ဖွဲ့့့အပေါ်မှာ ဆို ကြင်ကြင်နာနာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဖွဲ့့့့သာ သိသည်။ ဒါကို ဘာလို့များ သားချစ်က အထင်အမြင်လွဲချင်နေရတာလိမ့်။

“မောင် အားတယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ပို့စေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်လည်း ဒီနေ့ ဆိုင်သွားစရာ မလိုဘူး၊ ဆိုတော့ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ဖွဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်မလား”

“အင်း၊ ဖြစ်ပါတယ် မောင်၊ ဖွဲ့တို့ တိုက်အောက်ရောက်ရင် ဖုန်းခေါ်လိုက်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒါဆို ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ် ဒါပဲနော် မောင်”

သူမက ဖုန်းခွက်လေးကို ချရန်ပြင်စဉ်မှာပင် မောင့်အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက် ထွက်လာ၍ ချလုဆဲဆဲ ဖုန်းကို နားဆီပြန်ပို့ လိုက်ရ၏။

“မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာ ဒါပဲနော်လဲ၊ ဘာပြောရမလဲ မသိဘူးလား”

မောင့်စကားကြောင့် ဖွဲ့က တစ်ယောက်တည်းဆိုပေမယ့် ခေါင်း လေးငုံ့ကာ ရှက်စနိုးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ အဲဒါ တကယ်”

“ဒါဆို အာမွားပေး”

“ဟာ တော်ပြီကွာ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီမှာ နောက်ကျ နေပြီ တော်တော့”

ဖွဲ့က ခုန်နေသော ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့်အသာဖိရင်း ဖုန်းခွက်လေးကို ချပုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထမင်းဆက်စားရန်ပင် မေ့လျော့ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိတော့သည်။

တက္ကစီပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သော မောင့်ကို လက်လှမ်းပြုကာ ဆေးရုံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်ရန် ပြင်နေသည့် ဖွဲ့၏ခြေလှမ်း များက ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဖွဲ့”

သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဆေးရုံရှေ့ အုတ်ခုံ တွင် ထိုင်နေသော သားချစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖွဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူက လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို အဝေးသို့ တောက်ထုတ်လိုက်ကာ ဖွဲ့နားလျှောက်လာရင်း

“နင် ငါ့စကားကို လုံးဝ နားမထောင်ဘူးနော် ချစ်ခြင်းဖွဲ့”

သားချစ်အသံက ပြတ်သားသလောက် မျက်နှာကလည်း တင်း မာလွန်းလှသည်။ ထိုအမှုအရာကြောင့် ဖွဲ့ပင် အနည်းငယ် လန့်သွားမိ၏။ သားချစ်က လိုက်လိုက်လျော့လျော့ မျက်နှာရွှင်ရွှင် နေတတ်လျှင်လည်း သူ့လောက် ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသူ မရှိသလောက်ဟု ထင်မှတ်

ရသော်လည်း ဒီလိုမျိုး ခပ်တည်တည်နှင့် စကားမာမာ ပြောလာပြီဆိုလျှင် တော့ ဖွဲ့ လန့်မိသည်။

“ဘာကို ပြောချင်တာလဲ သားချစ်”

တကယ်တော့ ဆေးရုံရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သားချစ်ဟာ ဖွဲ့ ကို ဆေးရုံထိ မောင်လိုက်ဖို့မှန်း သိပြီးလောက်ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း မောင်နှင့်ဖွဲ့ကို ပြောချင်နေတာမှန်း ဖွဲ့ သိပါသည်။

သို့သော် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကတော့ မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြီးပြီးထားကာ မသိချင်ယောင်ဆောင် မေးလိုက်၏။

“ငါ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နှင်သိရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့ ရွဲ့ချင်နေတာလဲ ဖွဲ့ရယ်”

“ဘာလဲ ငါနဲ့မောင့်ကို ပြောနေတာလား”

“တော်စမ်းပါဟာ ဘာမောင်လဲ၊ နားကြားပြင်း ကပ်လွန်းလို့”
သားချစ်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောတော့

“ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ချစ်သူ ငါကြိုက်သလို ခေါ်မှာပေါ့၊ နင်က ဘာလို့ ကြားထဲကနေ နားကြားပြင်း ကပ်နေရတာလဲ”

ဖွဲ့ရဲ့ မျက်နှာလေး ချိုကာ ပြောလိုက်ဟန်ကို သားချစ်က မည်သို့မျှ ကြည့်မရသည့်ဟန် နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်သေးသည်။

“နင့်ကိုငါ သတိပေးထားရဲ့သားနဲ့ နင် ဘာလို့ ဆက်မိုက်ချင်

နေတာလဲ၊ ဒီကောင်က သူ့အဖေတောင် မနိုင်လို့ ဒီတိုင်းကြည့်ပြီး နေရတဲ့ကောင်နော်”

“တော်ပြီဟာ နင် ငါ့ဆီလာတာ ဒါကြောင့်ဆိုရင် ပြန်တော့၊ ငါလည်း နောက်ကျနေပြီ၊ ဝင်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ နင်က ဒီလောက်တောင် ရာဇဝင်ကို မှန်နေတော့လည်း ငါ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင် သူ့နဲ့ကြိုက်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို မဆက်သွယ်ခဲ့တော့၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အေး၊ သူ့နဲ့ပြတ်တဲ့နေ့မှပဲ နင်နဲ့ငါ ပြန်ဆက်သွယ်ကြတာပေါ့”

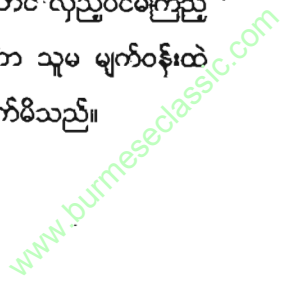
သားချစ်က သူ့မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးကို မပြင်ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောကာ ဖွဲ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွား၏။

“သားချစ်”

ဖွဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သားချစ်ငယ် နင့်ကိုငါ ခေါ်နေတယ်လေ၊ နင် တကယ် ပြောနေတာလား”

သူမ စကားများကို မကြားတော့သယောင် လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသော သားချစ်ကို ကြည့်ကာ သူမ မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲလာသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

တကယ်ဆို သားချစ်ငယ်ဆိုတာ သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက် အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်လေး တစ်ယောက်ပါ။ သူ ပြောနေသည့် စကားတွေဟာလည်း မလိုတမာစိတ်ကြောင့် ပြောနေခြင်း များ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို စေတနာအရင်းခံနှင့် ပြောနေခြင်းဆိုတာ သူမ သိပါသည်။

သို့သော် မောင့်ကိုချစ်မိသော သူမ နှလုံးသားကိုလည်း မလွန် ဆန်နိုင်သည်မို့

ကျလုဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသော မျက်ရည်များကို ကောင်းကင်ကြီး ကို မော့ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ ဆေးရုံဝင်း ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ စောင့် ကြည့်နေသော ရာဇဝင်ကတော့ မျက်နှာပေါ်တွင် မြဲပြုံးလေးတစ်ချက်ကို မသိမသာ တင်လိုက်ကာ

“မောင်းတော့ အစ်ကိုကြီး”

တက္ကစီ ဒဂိုင်ဘာကလည်း ထူးဆန်းလှသော သူတို့ သုံးယောက် ကို ငေးကြည့်ကာ ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး ကားလေး ကို မောင်းထွက်လိုက်၏။

ရာဇဝင်ရဲ့ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့က သိပ်ကို အရေးပါလှသည်

မဟုတ်သော်လည်း ဟိုးအထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတည်းက ကြည့် မရခဲ့သော သားချစ်ငယ်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးချင်တာ သေချာလွန်း၏။

သားချစ်ငယ်နှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့တို့ရဲ့ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်ကို သိလာလေလေ သားချစ်ငယ်ကို အနိုင်ယူချင်စိတ် ကြီးလာလေလေပင်။

အဲဒီ စိတ်လေးကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာမဟုတ်သည့် ပြိုင်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုကို အစပြုခဲ့တာပါ။

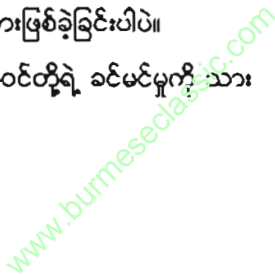
အဲဒီတုန်းကတော့ သူတို့ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သားချစ်ငယ်နှင့် ရာဇဝင်ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိအောင် ထင်ရှားခဲ့၏။

သားချစ်ကတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောမောပြေပြစ်သော သူ့ရုပ်ရည်ကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရာဇဝင် တစ်ယောက်ကတော့ ဆိုးသွမ်းသည့်နေရာ၊ ဆရာကြီးရုံးခန်း ခဏ ခဏ ရောက်သည့်နေရာတွင် နာမည်ကြီးရခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ကျောင်းရှိ မိန်းကလေး တော်တော်များများ၏ နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်းစားလွန်းလှသည်။

ပြဿနာ၏အစကလည်း ရာဇဝင်တို့ တန်းခွဲရှိ ရင်ခွင်ဦး ဆို သော ကောင်မလေးက သားချစ်၏ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။

တန်းခွဲတူသော ရင်ခွင်ဦးနှင့် ရာဇဝင်တို့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို သား

ချစ်က အထင်အမြင်လွဲမှားကာ အမြဲလိုလိုရန်ရှာတတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို မခံနိုင်တော့သော ရာဇဝင်ကလည်း သားချစ်ကို အခွဲတိုက်ကာ ရင်ခွင်ဦးကို ရည်းစားစကား ပြောပစ်လိုက်၏။

အဲဒီကစလို့ စတင်ခဲ့သော ပြဿနာတွေက ခုချိန်ထိ ရင်ဖာဝင်ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်ကာ ကောင်းကောင်းကြီးကို မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ သာ ပြဿနာလေးဟု ပြော၍ရသော်လည်း အဲဒီအချိန်ကတော့ သူနဲ့သားချစ်ငယ်တို့ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ်ထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရာ ဆရာကြီး ရုံးခန်းသို့တိုင် ရောက်ခဲ့သည်။ ရင်ခွင်ဦးကလည်း ရှက်လို့ဟု အကြောင်းပြကာ သားချစ်ငယ်နှင့် ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားခဲ့၏။

ဒီအဖြစ်တွေအား ဖွဲ့ကိုလည်း သူ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ဖွဲ့ကတော့ မည်သူမှန်တယ် မှားတယ်ဟု ဝေဖန်ချက် မပေးဘဲ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သာ နားထောင်နေခဲ့၏။ အဲဒီလိုမျိုး ချစ်ဖို့ကောင်းလို့လည်း ဖွဲ့ကို သူ ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ချစ်တာက ချစ်တာ တစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက်ဆိုလျှင်တော့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့သည် ရာဇဝင်ရဲ့ လက်တွဲဖော် စစ်စစ်ပါဟု မသတ်မှတ်နိုင်သေးတာ သူ့ကိုယ်သူသာ သိနေခဲ့၏။ ရာဇဝင်သည် မိန်းကလေးများကို သူ ဖွဲ့လမ်းသော ယစ်မှူးစေသည့် ခံစားချက်များလောက် မနှစ်သက်ခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်ကို စိမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘော်ဒါတစ်ယောက်မှာလိုက်သော ပစ္စည်းလေး မေ့ခဲ့မှာ စိုးလို့ပါ။

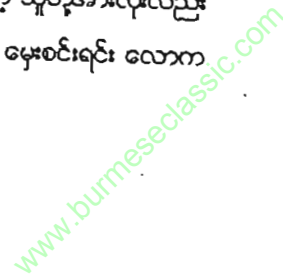
ကားလေးက ထိုဘော်ဒါအိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ရာဇဝင်က ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးပြီး ဆင်းနေခဲ့လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ရာဇဝင်ရာ မင်းကို မျှော်နေရတာနဲ့ လူလည်း ခွေနေပြီ၊ နောက်ကျလိုက်တာ”

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆီးကြို နှုတ်သက်လိုက်သော စကားများက သူ့ကို မျှော်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူနှင့်အတူတူပါလာသည့် ပစ္စည်းကိုသာ မျှော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရာဇဝင် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အိတ်ထဲမှ စက္ကူထုပ်လေးကို ယူကာ မင်းညီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြုံးရွှင်သွားသော မင်းညီရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူက လက်သီးရွယ်ပြလိုက်သည်။ တကယ်ဆို သူတို့အတွက် ထိုအရာက မရှိမဖြစ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည်ပဲလေ။

နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ သူတို့အားလုံးလည်း အိမ်လေး၏ ထောင့်တစ်နေရာမှာ မျက်လုံးများကို မှေးစင်းရင်း လောကစည်းစိမ်ကို ခံယူနေလိုက်တော့သည်။

တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ရာဇဝင်အတွက် နေ့စဉ် ပြုမူနေကျ အမှုအကျင့်တွေပဲ မဟုတ်လား။ ငယ်စဉ်တည်းက မရိုးနိုင်ခဲ့သော အရာ တွေပါပဲ။ ဒါတွေကိုသာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့တစ်ယောက် သိခဲ့ပါလျှင်...။

အခန်း (၂)

“ဟာ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီနေ့တော့ တို့သုံး ယောက်လုံး အိမ်မှာ လှုပ်တက်စုံပဲ၊ ဒီလို လှုပ်တုန်း တစ်ခုခု လုပ်စား ကြရအောင်ဟာ”

မျက်နှာသစ်ပြီးစ သုံးယောက်သား ဝရန်တာမှာ လှုပ်တုန်း ဖူးဖူးက စပြော၏။

“အေး ဟုတ်တယ် တစ်ခုခု လုပ်စားကြတာပေါ့၊ ဘာလုပ်စား ရင် ကောင်းမလဲ ဖွဲ့”

နွေးကပါ အားတက်သရော ပြောလာတော့လည်း ဖွဲ့မှာ ခေါင်း ညိတ်လိုက်ရသည်။ တကယ်ဆို အဲဒီလိုမျိုး လှုပ်တိုင်း အိမ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်စားတတ်ကြသော အကျင့်သည် ဟိုးအရင်တည်းက ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အမြဲတမ်းလည်း ဖူးဖူးနှင့်နွေးကသာ ဦးစီးလုပ်ကြတာများခဲ့ပြီ။
ဖွဲ့ကတော့ ဘေးမှ အကူသောကလောက်သာ ကူညီခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လုပ်စားကြတာပေါ့၊ ငါက ဘာမှလုပ်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊
နင်တို့လုပ်တာ ထိုင်စားမှာပဲ ဟိ ဟိ၊ ဆာတေးလုပ်စားရင် ကောင်းမယ်နဲ့
တူတယ်နော်”

ဖွဲ့က လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး ပြောတော့
ဖူးဖူးနှင့်နွေးက လှပသော မျက်စောင်းလေးများ မသိမသာ ထိုးလိုက်
ကြရင်း

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင်၊ ရှင်လေးကတော့ ဘေးထိုင် ဘိုင်က
ဘုပြောတော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ ဆာတေးလုပ်စား
မယ်ဆိုလည်း ဈေးသွားကြရအောင်လေဟာ”

“ကောင်းသားပဲ သွားမယ်လေ၊ ဖွဲ့ လိုက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ လိုက်တော့ဘူး၊ နင်တို့ပဲ သွားပြီး ကောင်းသလို
သာ ကြည့်စိစဉ်လိုက်တော့၊ ငါကတော့ အိမ်မှာလိုတာတွေ ကြည့်စိစဉ်
ထားလိုက်မယ်”

ဖွဲ့က ပျင်းကြောလေးဆန့် ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်တော့

“အမလေးဟဲ့ တော်တော်လည်း ပင်ပန်းနေပါဦးမယ်၊ ဟင်
ချက်ဖို့ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကြက်သွန်လှီးရတာက ငါတို့ အဲဒါကို

ဝရန်တာကနေ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ဖြစ်နေတာ ဘယ်သခင်မလဲ”

“အောင်မာ အဲဒါကတော့ ငါက ငယ်ငယ်တည်းက ကြက်
သွန် အငွေ့အနံ့တို့ကို ခံမှ မခံနိုင်တာ၊ စားဖို့ဆို ဝေလာဝေးပဲဆိုတာ
သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတော် သိပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး နင်က အိမ်မှာနေပြီး
ဘာတွေများ ကြည့်စိစဉ်ထားမှာလဲဆိုတာ”

နွေးက ခနဲတဲ့တဲ့လေး မေးတော့ ဖွဲ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း
မျက်နှာလေး မထုံတက်တေးပုံလေး ဖမ်းကာ

“နင်တို့ ဆာတေးလုပ်ဖို့ မီးဖိုတို့ ဘာတို့ အပေါ်ကထပ်မယ်
သံပြားတို့ကို သေချာသန့်ရှင်းပေးထားမှာပေါ့”

“ပင်ပန်းနေဦးမယ် မယ်မင်းကြီးမ”

“ပြောနေတာ ကြာတယ်ဟာ၊ နင်တို့ ဈေးသွားတော့”

ဖွဲ့က စိတ်အားတက်ကြွစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဖူးဖူးတို့က လည်း
ဆွဲခြင်းလေး ကိုင်ပြီး ထွက်သွားမည်ပြင်ပြီးမှ

“ဒါနဲ့ နင် အိမ်မှာနေရင်းနဲ့ သားချစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထား
လိုက်ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့အပြန်ဝင်ခေါ်ခဲ့ရမလား”

နွေးအပြောကြောင့် ဖွဲ့မျက်နှာခဲလေးက မဖုံးဖိနိုင်စွာပင် ပြို
ဆင်းကျသွား၏။ ဘာတုံ့ပြန်သံမှပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ် သည်။

တကယ်ဆို ဒီလိုမျိုး သူမတို့ မုန့်လုပ်စားကြတိုင်း သားချစ်က
ခေါ်ကာ သူမတို့လက်ရာကို မြည်းစမ်းခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ ဒါကို သူ
တရနှင့် နွေးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ နင့်မျက်နှာကြည့်ရတာလည်း ထမ
ခုနစ်ရက် မစားရတဲ့ရုပ်မျိုး၊ ချက်ချင်းကို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ ဘာ
နင်တို့ ရန်ဖြစ်ထားကြပြန်ပြီလား၊ ဒါဆိုလည်း ငါတို့ပဲ ဝင်ခေါ်ခဲ့တ
မယ်လေ”

နွေးတို့ကတော့ ခုဖြစ်နေသော သားချစ်နှင့်သူမ၏ အ
အနေကို ဘာမှမသိသေးသည့်အို အရင်လို သာမန်လောက်သော ပဋိ
ဟုသာ မှတ်ထင်နေကြပုံရသည်။

“မခေါ်ခဲ့နဲ့ နွေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

ဟကယ်ဆို အရင်ကလည်း ဒီလိုမျိုး ရန်ဖြစ်ကြသည့် အ
အထားမျိုးတွေက သားချစ်နဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကြားမှာ မရိုးနိုင်အောင်
ဖူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုးတော့ ဖွဲ့ဘက်က တားမြစ်လောက်သ
အခြေအနေမျိုးထိ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေ။

ခုတော့ နားနှင့်ဆက်ဆက်ကြားလိုက်ရသော နွေးတို့ က
တိုင်ပင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြသွားမိသ

“ဟဲ့ ပြောလေ၊ နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်ထားတာလဲလို့”

ဖူးဖူးက အိမ်ပေါက်ဝမှနေ၍ ဖွဲ့ဘေးသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး
မနေနိုင်စွာ မေးသည်။ တကယ်ဆို ဒီအဖြစ်တွေကို ဖွဲ့က ပြန်ပြောဖို့
တောင် တော်တော်လေး အားယူနေရတာ ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုမေးတာ မပြောရင် သားချစ်ကို သွားမေးလိုက်မှာ
နော် ဖွဲ့”

ဖူးဖူးက ခြိမ်းခြောက်နေသည်မို့ သူမလည်း မတတ်သာတော့
သည့်အဆုံး အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးအား ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ပြော
ပြလိုက်ရတော့သည်။

“ဟင် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားတာကို နင်က ဘာလို့ ငါတို့
အပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ ဖွဲ့ရယ်”

“ငါလည်း နင်တို့ကို ပြန်ပြောရမှာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ဒီရက်
ပိုင်း ငါ့စိတ်ကို ဆေးရုံမှာပဲ နှစ်ထားခဲ့တာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဆို သားချစ် နားလည်အောင် ငါတို့ သွားရှင်းပြပေးရ
မလား”

နွေးက မျက်နှာတည်တည်နှင့် တကယ်ကို လုပ်ပေးမည့်ပုံမျိုး
မေးတော့ ဖွဲ့က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဟာ သွားရှင်းပြမယ်ဆိုတော့ရော နင်တို့က ဘာကို

သွားရှင်းပြမှာလဲ၊ ဖွဲ့က ရာဇဝင်ကို အရမ်းချစ်နေလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်
ပါ သားချစ်ရယ်ဆိုပြီးတော့ သွားရှင်းပြမှာလား၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့ဟာ
ဒီတစ်ခါက သားချစ် တကယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားမှန်း ငါသိနေတယ်။ သူ
ပြောသလိုပဲ မောင်နဲ့မပြတ်မချင်း ငါ့ကို ပြန်ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုသာဆို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ နင်နဲ့သားချစ်
ကြားထဲက သံယောဇဉ်ကလည်း နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ငါက မောင်ကို ဖြတ်ရမှာလား နွေးရယ်”

သူမ လေသံက ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်လုလု ဖြစ်နေသည်မို့
သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်မှာလည်း ဖွဲ့မျက်နှာလေးအား ကြည့်ကာ
သက်ပြင်းမောတွေသာ ပြိုင်တူချပစ်ကြတော့သည်။

“သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ ဈေးသိမ်းသွားလို့ နင်တို့ အကျန်
တွေပဲ ရနေဦးမယ်၊ အချက်အပြတ်က ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း
ငါက အောက်စော်နံရင် မစားချင်ဘူးနော်”

ဖွဲ့ကြောင့် ပျော်မြူးနေသည့် အရှိန်လေးတွေ လျော့သွားမှာ
စိုး၍ ဖွဲ့က ပြန်လည်အရှိန်သွင်းပေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မမချော
နှစ်ယောက်လည်း ဖွဲ့အနားမှ ထွက်သွားကြတော့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာသာ ဟန်ဆောင် ရယ်မောပြလိုက်ရ
သော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ဖွဲ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက်

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲလေ။

“ဖွဲ့ မောင်နဲ့နေရတာ မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို
မျှော်လင့်နေသေးသလိုပဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မောင်က ဖွဲ့ပခုံးလေးကို အသာဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း မေးတော့
မှ ဖွဲ့စိတ်တို့က ဘေးတွင် မောင်ရှိနေပါလားဟု သတိရတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ မနက်က အေအက်စ်ဆူတာ ခံလိုက်
ရလို့ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖွဲ့ရယ်”

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး ထုံးစံအတိုင်း ဆေးရုံအရောက်
နောက်ကျလို့လေ၊ ဒီနေ့မှ စီးလာတဲ့ကားက ပျက်တာကိုး၊ ဆေးရုံထဲ
ဝင်လိုက်တော့ အားလုံးက Round နေပြီ”

တကယ်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးဆို သားချစ်နှင့်အတူတူ ဆေးရုံ
က ပြန်ရသည့် ညနေတွေကို သတိရမိကာ သတိလက်လွတ်သွားမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်း အမှန်ကိုတော့ မောင်သိလို့ ဘယ်နည်းနဲ့
မှ မဖြစ်နိုင်ပါလေ။

ထို့ကြောင့်ပင် တကယ်မဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စတွေကို ဇာတ်လမ်း
ဆင်ကာ လိမ်ညာလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

“ကားပျက်တာများကွာ မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ချက် ချင်းလာမှာပေါ့”

“ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ မောင် အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည် တကယ်တော့ ရာဇဝင်က သူ့ အဖေ၏ ကင်မရာအရောင်းဆိုင်မှာ ဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်ပေးနေသော သဘောမျှသာ ဖြစ်ကာ ထိုဆိုင်သို့လည်း တစ်ခါတလေမှသာ သွား တတ်မှန်း ဖွဲ့သိထားပါသည်။

များသောအားဖြင့်ကတော့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ နှင့် တစ်နေရာရာမှာ အချိန်ကုန်နေသည်က များသည်။

သားချစ်ပြောသလို မောင်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဆိုး ခွဲ ပေခွဲပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဒီလိုမျိုး ဆိုးသွမ်းသော လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဟု ချစ်ခြင်းဖွဲ့က ယုံကြည်နေမိသည်။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့၏ ပထမဆုံးရည်းစားဦးတစ်ယောက်ကို မျက်မြင် တွေ့ရခြင်း မရှိသော စွပ်စွဲချက်များနှင့်တော့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင် ယိ။

“ဖွဲ့ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ လမ်းလျှောက်တာကလည်း နှေးလိုက်တာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မနက်က အားလုံးရှေ့မှာ

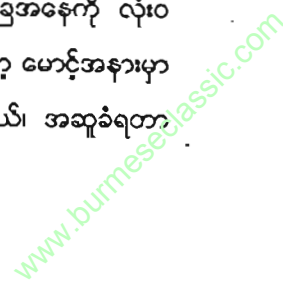
အဆူခံလိုက်ရတာဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေး မတင်မကျ ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဒီညနေကတော့ သူမအတွက် မောင့်ကို လိမ်တာများနှင့်သာ ပြည့်နက်နေတော့မှာ သူမ သေချာသိနေသည်။ တကယ်ဆို သားချစ် ဆိုသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကြောင့်နှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့မှာ ဘာမှ ခံစားစရာ အကြောင်းမရှိ။

သူငယ်ချင်းဆိုတာ အချိန်တန်တော့လည်း ပြန်ခေါ်သွားကြ မှာပဲဆိုပေမယ့် ဒီတစ်ခါကတော့ သားချစ်မျက်နှာမှ တည်ငြိမ်မှုနှင့် ပြတ်သားစွာ ပြောသွားသော အသံများက ချစ်ခြင်းဖွဲ့ နားထဲမှထွက် အောင် ပြင်းထန်လွန်းနေသည်။

ခုဆိုရင် သားချစ်နှင့်ဖွဲ့တို့ မခေါ်မပြောကြတာ တစ်လပင် ရှိပြီလေ။ သားချစ်၏ ပြတ်သားပုံကတော့ လမ်းမှာတွေ့လျှင်တောင် ယောင်လို့လှည့်မကြည့်တတ်သည့် အချိုးမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့မှာသာ သူမကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လျှောက်သွားသော သားချစ်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့ရစမြဲ။

“မောင် ဒီနေ့အတွက်ကတော့ ဖွဲ့ အခြေအနေကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး၊ မောင့်နားမှာရှိပြီး စိတ်တွေကတော့ မောင့်အနားမှာ မရှိဘူးဆိုတာ မောင်စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေတယ်၊ အဆူခံရတာ

လေး တစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့တော့ မင်း ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ပါဘူး ဖွဲ့ရယ်”

အိမ်ရှေ့လှေကားအောက် ရောက်စဉ်မှာ ထွက်လာသော မောင်အသံကြောင့် သူမ အတွေးတို့ လက်ရှိအခြေအနေကို ပြန်သတိရ သွားပြန်သည်။

မောင် ပြောသလိုပါပဲ။ ဒီညနေကတော့ သူမ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေမိသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီညနေမှာ သားချစ်ကို ထူးထူးကဲကဲ သတိရ နေမိမှန်းလည်း မသိ။

“ဆောရီး မောင်၊ မောင့်ကို ဂရုမစိုက်သလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိအောင် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များလွန်းလို့ပါ”

သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ကာ ခပ်နွမ်းနွမ်းပြော တော့ မောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူမ နူးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါပြီကွာ မင်းကို မောင်က နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ ထက်ပြီး ရေမိုးချိုး နားလိုက်တော့”

ဖွဲ့က မောင်ကို တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းလေးညှိတ်ပြကာ

လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

မောင်ရယ် ဖွဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မောင်ကို အယ်လိုပြောပြရမလဲဟင်၊ တကယ်ဆို ဖွဲ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီ ထူးဆန်း တဲ့ လစ်ဟာမှုလိုလို ဘာကြီးမှန်း မသိတဲ့ ခံစားချက်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို အယ်လိုတစ်ရမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါလေ။

“ပြန်လာပြီလား ဖွဲ့”

“အင်း ညက တော်တော် ပင်ပန်းသွားတယ်ကွာ၊ မွေးလူနာ ချည်းပဲ သုံးယောက်ဆက်တိုက် ကိုင်လိုက်ရတာ ခေါင်းတောင် မထူ ချင်တော့ဘူး”

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နွေးက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တာ ကို မော့မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ နွမ်းယဲ့နေသောကိုယ်နှင့် အခန်းထဲသို့ ထန်းဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ နောက်တော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ ကာ အစာစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ဘဲ ခုတင်ထက် လှဲချလိုက်မိတော့ ခါ။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ နွေးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး

“နင် တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီလား၊ ထမင်းလေးတော့ ထ

၄၄ ◊

၂၅

စားလိုက်ဦးလေ၊ ဒီနေ့ လက်ရာက ဖူးဖူး ချက်ထားတာ၊ ငါးခေါင်း ဟင်းချိုလေးနဲ့ ရယ်ပဲ”

ဖွဲ့တစ်ယောက် နိုက်ဂျူတီပြီး၍ ပြန်လာတိုင်း ဒီလိုပဲ ပျော့ခွေ နေကျမို့ နွေးကလည်း သူငယ်ချင်းကို အပျင်းပြေစကားပြောရန် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒီနေ့တော့ ဖွဲ့အခြေအနေက စကားတောင် ပြန် ပြောဖို့ အင်အား မရှိတော့သလို နုံးခွေနေမိသည်လေ။

“ထလေဟာ ထမင်းလေးတော့ ထစားလိုက်ပါဦး”

“တော်ပြီဟာ ငါ ထကို မထချင်တော့တာ၊ လန်းသွားအောင် တစ်ရေးအိပ်မှကို ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ နင်ရော တရားရုံး မသွားဘူးလား”

“ငါ့ဆရာက ဒီနေ့ပဲ ပဲခူးမှာ အလှူသွားလုပ်လို့ အကုန်သွား ကြာတယ်ဟာ၊ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ အော့ဖ် ရတာလေ”

“အင်း အင်း”

နားထောင်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်တို့က အိပ်ခြင်းထံမှာသာ ပျော်ဝင်ချင်နေကြပြီမို့ အသံတို့က မသဲကွဲ မပီသချင်တော့။

“ဪ ဒါနဲ့ သိလား၊ ဒီနေ့ မနက်က ငါ မုန့်ထွက်စား တော့ လမ်းထိပ်မှာ သားချစ်နဲ့ တွေ့တယ်”

ဗျူးစာပေ

ပိတ်နေသော မျက်လုံးများကို ဖျပ်ဆို ချက်ချင်း ပွင့်လာ လောက်အောင် စွမ်းနိုင်သော စကားလုံးပါပဲ။ ဖွဲ့ စိတ်ဝင်စားမှန်း သိလိုက်သော နွေးကလည်း စကားကို ဆက်ပါသည်။

“သူ့ကောင်မလေး လက်ကိုတွဲလို့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ငါ့စိတ် ထင် သူတို့ချိန်းပြီး မနက်စာ စားကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

မျက်လုံးများ ပိတ်ကျနေသည်အထိ အိပ်ငိုက်နေသော လူ တစ်ယောက်ထံမှ ပီသစွာ ကြားလိုက်ရသော အလိုမကျသံကြီးက ထင်းထင်းကြီး။

“အင်း ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်နဲ့ တူတယ်”

နွေးစကားက သူမစိတ်တွေကို ပိုလို့တောင် မရိုးမရွ ဖြစ် သွားစေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆယ်နာရီထက်စောပြီး မထတတ်သော သားချစ်ငယ်က မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ကြီးကို ကောင်မလေး လက်ကို ချိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည် ဆိုတာကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်း သော အပြုအမူပါပဲ။

အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပင် ဘာကိုမှန်းမသိပါဘဲ သူမ စိတ်ထဲမှာ မခံချင် ဖြစ်သွားမိသည်။

သူကတော့ သူ့ကောင်မလေးနှင့် တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည့် အချိန်

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

မှာ ဖွဲ့ကတော့ အလုပ်တွေပင်ပန်းပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်မည်သူ မရှိ ဖြစ်နေရသည်။

တကယ်ဆိုရင် အရင်က ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆေးရုံထိ လာ မကြိုရင်တောင် သူမ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဆို ဖုန်းလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လှမ်း ဆက်ပြီး အားပေးတတ်သူပါ။

ခုတော့ သားချစ်က ဖွဲ့အပေါ်မှာ တကယ်ပဲ စိမ်းကားပြတ် သားနိုင်ပြီလား။

“ဟဲ့ နင့်ပုံကလည်းဟယ် နင့်ရည်းစား ရာဇဝင်ကို တခြား ကောင်မလေး လက်တွဲပြီး တွေ့လိုက်တယ်လို့ ပြောရင်တောင် ဒီ လောက်ထိ မျက်စိမျက်နှာ မျက်မယ် မထင်ဘူး”

ဖွဲ့ပုံက ဒီလောက်တောင်ပဲ သိသာသွားခဲ့သည်လား။ တကယ် တော့လည်း ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဟာ သားချစ်ငယ်ရဲ့ ရှိသမျှသော သံယောဇဉ် တွေကို သူ တစ်ယောက်တည်းသာ အပိုင်သိမ်းထားချင်နေခြင်း ဖြစ် သည်။

ဘယ်လောက်များ လောဘကြီးလိုက်ပါသလဲနော်။

ဒီလိုမျိုး စိတ်ခံစားချက်ဟာလည်း ရာဇဝင်အပေါ်မှာ သစ္စာ ဖောက်ခြင်းလို့ မသတ်မှတ်နိုင်ဟု သူမကိုယ်သူမလည်း ပြန်ပြီး ကာကွယ် နေမိသေး၏။ ဒါဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အပေါ် ထားသည့် အဖြူ

ရောင် သဝန်တို့က တစ်ခုရယ်ပါ။

“ဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါ တကယ်ပင်ပန်းနေလို့ပါ။ ဘယ် လောက် တောင် အိပ်ချင်နေလဲဆိုတာ မျက်နှာမှာတောင် ပေါ်နေပြီ မဟုတ်လား ဟင်း ဟင်း”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီ ဒီလောက်တောင် အိပ်ချင်နေရင်လည်း အိပ်တော်မူပါတော့နော်၊ ကျွန်မ သွားပါတော့မယ်”

အခန်းထဲက ထွက်သွားသော နွေး၏ခြေသံ ပျောက်ကွယ် သွားတော့မှ သူမ စိတ်တွေက ပိုလို့တောင် ယောက်ယက်ခတ်လာ သည်။ အိပ်ချင်စိတ်ဆိုတာလည်း သားချစ်အကြောင်းကို ကြားပြီးတည်း က ဘယ်နားသို့ ရောက်လာမှန်း မသိတော့တာ အမှန်။

နင့်အတွက် ငါက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆို။ ခုတော့ အဲဒီ သူငယ်ချင်းကိုတောင် လုံးဝ သတိမရတော့အောင် ဘယ်သူတွေက ပြုစားလိုက်ကြတာလဲ။ ငါသိချင်တယ် သားချစ်ရယ်။

ဖွဲ့တို့လို ဟောက်စ်ဆာကူင်တွေအတွက် ပေးထားသော အခန်း လေးထဲမှာ ဖူးဖူးတို့ ထည့်ပေးလိုက်သော ညစာထမင်းချိုင့်လေးကို ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်း ဖွင့်စားနေတုန်း မောင့်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာပြီး

“ဖွဲ့ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ထမင်းစားနေတာ မောင်ရဲ့၊ ဘာလဲ ဖွဲ့ကို လွမ်းလို့ ဆက်
တာ မဟုတ်လား”

ဖွဲ့က ခပ်မြူးမြူးလေး မေးလိုက်တော့ မောင့်ထံမှ ရယ်သံ
မျှင်းမျှင်းလေး ထွက်လာသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်ပကွာ၊ ဖွဲ့ဆီ လာမလို့လေ၊ ဖွဲ့ အားမှ
အားရဲ့လားလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်တာ”

တကယ်ဆို ဒီလိုမျိုး ဖွဲ့ နိုက်ဂျူတီကျသည့် ရက်မျိုး၌ မောင့်
ထံမှ ဖုန်းများလာတတ်သော်လည်း ခုလို လူကိုယ်တိုင် လာမည်ဟု
တော့ တစ်ခါမှ မတောင်းဆိုဖူး။

“လောလောဆယ်တော့ အားနေပါတယ် မောင်၊ မောင်က
အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မောင်က ဘော်ဒါတွေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ဖော်ဘွားကြီး
ကုန်းဘက်ကို ရောက်နေတာ၊ သဲတို့ ဆေးရုံနဲ့လည်း နီးနေတာပဲ၊
အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး သဲလေးကို မတွေ့ရသေးဘူးဆိုတော့
တစ်ခါတည်း ဝင်တွေ့လိုက်မလို့လေ သဲရဲ့”

မောင့်လေသံ နားထောင်ရတာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည်ဟု
တော့ ဖွဲ့ တပ်အပ် ပြောနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ထူးခြားချက်က
ဘာဆိုတာတော့ ဖွဲ့ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။

“မောင် လာချင်လာခဲ့လေ၊ သိပ်တော့ နောက်မကျစေနဲ့ နော်”

“အိုကေ မိန်းမရေ မောင် အရောက်လာခဲ့မယ်”

မောင်က ဖုန်းလေးကို ချသွားသော်လည်း ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ကြီးပင် ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မှ မောင့်လေသံက တစ်ခုခုကြောင့်
အပြူးနေသည့်ပုံပင်၊ ဖွဲ့ကို တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူးသည့် နာမ်စားတွေကိုလည်း
သုံးနှုန်းကာ ခေါ်သွားသေးသည်လေ။

ဘာတဲ့ သဲတဲ့။ မိန်းမတဲ့။ နားထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မရင်းနှီး
ခဲ့သော အခေါ်အဝေါ်များသာ ဖြစ်သည်။

အို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မောင် ပျော်နေလျှင် ဖွဲ့က ဝမ်းသာ
နေရမှာပေါ့။ ဘာလို့များ တောင်တောင်းဒီအိတွေ လျှောက်တွေးနေမိ
သည် မသိ။ မောင့်ဘာသာ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ထိုအခေါ်အဝေါ်များ
အားလုံးဟာ ဖွဲ့ကို ရည်ညွှန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ထိုအတွေးတို့ကို ခေါင်းထဲမှ အမြန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခဲ့
လေးမှ ထလိုက်၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဖွဲ့”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဖွဲ့တို့ အတန်းထဲမှ ဒေါက်တာ
ပန်းနက အပြင်သို့ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော ဖွဲ့ကို မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့ကလည်း နားကြပ်လေးနှင့် သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းသည့်ဘူး

ကို လက်နှင့်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ရောင်းဒ်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ပန်းရော ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ခုပဲ ပန်း လှည့်ပြီး ပြန်လာတာ၊ ဖွဲ့ မသွားလည်း ရသေ့တယ်၊ လူနာတွေက အိပ်တောင် ပျော်နေကြပြီ”

“ခုတင်နံပါတ်ရှစ်က လူနာကို ညရှစ်နာရီ ဆေးတိုက်ရမယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဖွဲ့သွားတိုက်မလို့”

“အဲဒါလည်း ပန်း တိုက်ခဲ့ပြီးပါပြီရှင်၊ ဖွဲ့ အနားယူပါဦး ညနေက တစ်ခါနိလုံး ဖွဲ့ပဲ လုပ်ပေးနေတာလေ”

ပန်းက ဖွဲ့ကို ထိုင်ခုံတွင် အတင်းပြန်ထိုင်ခိုင်းကာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

ပန်းနုက ထမင်းချိုင့်လေးကို ဖွင့်ကာ သူမကို မေးတော့ဖွဲ့က အားနာသွားရကာ

“ခုလေးတင် ပြီးသွားတာလေ၊ တအား ငိုက်ဆာတာနဲ့ စလိုက်တော့တာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ပန်းလည်း ဟိုဘက်ဝမ်းက မြန်းတို့မှာပဲ အတူတူ သွားစားတော့မယ်၊ သူတို့ကတော့ စားပြီးဦးမယ် မထ

ဘူး”

ပန်းနု ထွက်သွားသည်နှင့် ဖွဲ့လည်း နဂိုကမှ ပင်ပန်းနေသည်မို့ စားဖွဲ့ခံလေးတွင် မှောက်ကာ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မည်မျှပင်ကြာသွားသည် မသိ။ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော အသံခပ်သဲ့သဲ့ တစ်ခုကြောင့်

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မသား ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ တအားအော်နေလို့ရှင်၊ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံကြောင့် ဖွဲ့လည်း ယောင်ယမ်းယမ်းနှင့်ပင် ခေါင်းကို မနည်းထူကာ ထလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာ လုပ်ပါဦးရှင်၊ သားလေးက ခွဲထားတဲ့နေရာက နာတယ်ဆိုပြီး တအားအော်နေလို့ပါ”

ခုလို လာပြောနေသော အမျိုးသမီးကြီးကို ဖွဲ့ သေချာမှတ်မိပါသည်။ ဒီနေ့မနက် အစောကြီးက သူ့သားရဲ့ ဓားထိုးခံရသော ဒဏ်ရာနှင့် ဆေးရုံသို့ရောက်လာသော အမျိုးသမီးကြီး။ သူငယ်ချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရာမှ လက်လွန်ပြီး သူ့သားက ဓားနှင့်ထိုးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆာဂျူဝန်မှာ တစ်မနက်လုံး အလုပ်ရှုပ်သွားသည်ထိ ခွဲခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေရသော အတွင်းလူနာ ဖြစ်သည်။

ဖွဲ့က လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“သူ ဘယ်အချိန်က နိုးလာတာလဲ”

“ခုလေးတင်ပါ။ နိုးတာနဲ့ ချက်ချင်းကို နာတယ်လို့ အော်နေ တော့တာပါပဲရှင်”

“ဒါဆို သူ မေ့ဆေးပြယ်သွားလို့ ချုပ်ထားတဲ့နေရာက နာ တာပါ။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

သူမက လူနာရှိရာသို့ လိုက်လာပြီး အနာသက်သာပေးမည့် ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဒေါ်လေး။ ကျွန်မတို့ ခွဲစိတ်တာ ဘာအမှားအယွင်းမပေါ် အောင်မြင်ပြီးသားပါ။ နောက်ထပ် လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း ကျွန်မတို့ကို အကြောင်းကြားနော်။ ကျွန်မတင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဆရာဝန်ပဲ ရောင်းဒ် လုပ်လုပ် ဒေါ်လေး လိုအပ်တာရှိရင် ပြောလို့ ရတယ်”

အချိုးသမီးကြီးပုံစံက တကယ့်ကို ရိုးရိုးအေးအေး ပုံတုံးတုံး ကြီးမို့ ဖွဲ့က သေချာပြောပြနေရသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာရယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး”

“ဪ ဒါနဲ့ ခဏနေရင် ဒေါ်လေးသား အမှုဖြစ်တဲ့ မြို့နယ် အရာရှိတွေ လာတွေ့ကြလိမ့်မယ်။ လူနာက နည်းနည်းမိုန်းနေတာပါ။

ဝကားတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုမိန်းမကြီးကို မှာစရာရှိသည်များ မှာပြီးသည်နှင့် သူမ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုအခန်းဝ၌ အုတ်နံရံတစ်ဖက်ကို ခပ်လျှော လျှောမှီကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပိုက်လျက် ဖွဲ့ကို ခီဝေဝေ စိုက် ကြည့်နေသော မောင့်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းပါ။

“ဟင် မောင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဖွဲ့ဆီ လာတာလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖွဲ့ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဝဒ်ထဲထိ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲလို့ မေးနေတာ။ ဖွဲ့ ထွက်သွားတည်းက မောင်က တွေ့လိုက်လို့ လိုက်လာ တာလေ”

မောင့်ကိုကြည့်ရတာ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပေမယ့် တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကတော့ မောင့်မျက်နှာကို ကြည့် ပည့်နှင့် ဖွဲ့ နား လည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖွဲ့က လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်ရ၏။

ဖွဲ့ထင်သည်က မောင်များ အရက်တွေ သောက်လာသလား လို့ပါ။ ယောက်ျားတွေက အပေါင်းအသင်း စုံလျှင် အဲဒီအပျော်အပါး လေးတွေ မက်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

“မောင် အရက်တွေ သောက်လာတာလား”

အထင်နှင့် မေးသာ မေးလိုက်ရသည်။ မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး မှာ အရက်နဲ့တစ်စက်မှ မရှိပါ။ မောင်သုံးနေကျ Police ရေမွှေးနံ့ကသာ သင်းထုံနေသည်။

“ဖွဲ့ရယ် မောင်ပုံက အရက်တွေသောက်ပြီး အဆီတွေပြန် အရက်စော်တွေ နံနေလို့လားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး ဖွဲ့လေးရဲ့”

ဟောကြည့် အရက်မူးသော်လည်း မောင့်လေသံတွေက ပုံမှန် မဟုတ်တာ သေချာနေပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ မောင် အရက်မသောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်လာလဲ ဖွဲ့ကို မှန်မှန်ဖြေ”

“အမလေး ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့၊ ဆရာဝန် မလုပ်ဘဲနဲ့ ရှေ့နေတို့ တရားသူကြီးတို့ပဲ လုပ်စားပါတော့လားကွ၊ ဒီလေသံနဲ့သာ ဆိုရင် တရားခံက တစ်ခါတည်းနဲ့ကို ဝန်ခံမှာ သေချာတယ်”

“မောင်ကတော့ ဝန်ခံဘူး မဟုတ်လား”

“အေးလေ မောင်က တရားခံမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်နော် ဒါ ဖွဲ့အလုပ်ချိန်၊ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ အချိန် တစ်ဝက် ခွဲပေးထားတာ၊ အဲဒါကို မောင်က ဖွဲ့အပေါ် ဒီလောက်လေး တောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံနိုင်ဘူးလား”

“ဟား မောင်က ဖွဲ့ကို ဘာတွေများ လုပ်မိသေးလို့လဲ”

သူမက သက်ပြင်းလေးကို အသာချပြီး မောင်ကို မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုးပစ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ရဲကားတစ်စီး အသံပေးလျက် ဝင်လာရာ မောင်မျက်နှာက ဖွဲ့အတွက်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် ပုံမျိုး အလွန်ဆိုးရွားစွာ ပျက်ယွင်းကျဉာားပြီး ဖွဲ့ကိုလည်း လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက်

“မင်း မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်တာလဲ ချစ်ခြင်းဖွဲ့၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလို ထောင်ချောက်ဆင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မောင်က သူမကို ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ပေါ်တီကို အောက်တွင် ထိုးရပ်နေပြီဖြစ်သော ရဲကားများကို တစ်ချက်မျှ ဝက်ဆုပ် ခွံရှာစွာ ကြည့်လိုက်ကာ

“သူတို့ကို ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်လေ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာ လဲ၊ ဘာလို့ ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ သူတို့ကို မောင်းမထုတ်ရင် ငါ ငါ သွားတော့မယ်”

မောင်မျက်နှာက အပျက်ကြီးပျက်ရုံသာမက အသံများကပါ အဖျားခတ် တုန်ယင်လာကြသည်။ ထူးဆန်းလှသော မောင်အပြုအမူ တွေကြောင့် ဖွဲ့မှာ အံ့ဩမိသော်လည်း အလုပ်တာဝန်အရ ရဲအရာရှိ ထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ခုနက ဓားထိုးခံရသော လူနာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိုက်၏။

မောင်ကတော့ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ မည်သို့ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်
မသိ။ ဆေးရုံအပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်မိတော့ မောင့်အနိပ်
အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ဒီညအတွက်တော့ မောင်က သူမကို အံ့ဖြေရှာရန်ခက်သည်
ပဟေဠိများ ဝှက်ကာ မပျင်းရစေရန် စီမံသွားလေပြီ။

အခန်း (၃)

“ဇွဲ မောင်ပါ”

အိမ်ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အိမ်တွင် သူမ တစ်ယောက်တည်း
ဆိုသော အသိနှင့်အတူ အခန်းထဲတွင် စာကြည့်နေရင်းနှင့်မှ ဖုန်း
ထွက်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ပတ်လုံးလုံး ပစ်ထားခဲ့သော ချစ်သူထံမှ ဖုန်းဖြစ်နေလိမ့်
မည်ဟု ဘယ်လိုမှ မတွေးထားမိတာပါ။

ထင်မှတ်မထားပါဘဲ မောင့်အသံ ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်
မပြေသေးသော စိတ်အခံလေးနှင့် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချမည် ပြင်ပြီးမှ
အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ နားထောင်ချင်သေးသဖြင့် ပြန်ထူးလိုက်
သည်။

အသံကတော့ မာတောင့်တောင့်။

“အင်း၊ ပြော ဘာကိုစွဲလဲ”

ဖွဲ့အသံမာမာကြောင့် ရာဇဝင်က ဆန့်ကျင်ဘက်လေသံအဖြစ် သူ့လေသံကို အပျော့ပျောင်းဆုံး ဖန်ဆင်းလိုက်ကာ

“ဖွဲ့ရယ် အသံက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ မောင့်ကို စိတ် ကောက်နေတာလား ဟုတ်လား”

“မကောက်ပါဘူး မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားနေရ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုနေမိတာပါ”

ဖွဲ့နဲ့ ရွဲ့တို့တဲ့ အဖြေကြောင့် မောင့်ထံမှ ရယ်သံပါးပါးလေး ကြားရသည်။ မောင့်ပုံစံ ကြည့်ရတာ ဖွဲ့ မကျမနပ်မချင်း ချောမည့် သဘောနှင့်များ ဖုန်းဆက်လိုက်လေသလား မသိ။

“မောင့်ကိုတောင် မေ့နေပြီဆိုတော့ ဖွဲ့က အသစ်တွေ တွေ့နေ ပြီလား ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်နော် မောင့်ကို ဖွဲ့သစ္စာဖောက်လို့ ကတော့ ဖွဲ့ကိုလည်း သတ်မယ်၊ နောက်တစ်ကောင်ကိုလည်း သတ်မိမှာပဲ သိလား”

“အမလေး ကြောက်နေရပါလား၊ ရှင်က ဘာမှ ဖွဲ့ကို ချုပ်ကိုင် ချင်နေတာလဲ”

“အောင်မာ ဒီကောင်မလေးတော့ အနားမှာရှိရင် ဖက်နမ်းပစ်

လိုက်မိတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် ရှင်က ဘာမှ ချုပ်ကိုင်ချင်တာလဲ လို့ မေးရဲတယ် ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ကိုရာဇဝင် ဖွဲ့ မအားဘူး၊ ညက ပင်ပန်းထားလို့ အနားယူနေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်ပါတော့”

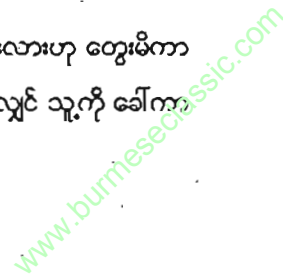
ပြောနေရင်းတန်းလန်းနှင့် ဒေါသများက လှိုင့်ထွက်လာသော ကြောင့် ဖွဲ့က ဖုန်းခွက်လေးကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်မိသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖုန်းလေးက အသံပြန်မြည်လာသော်လည်း သူမက ကောက်မကိုင်တော့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ မောင့်ကို ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှ စကားကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ နားနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးနှင့် ဖိအိပ် ပစ်လိုက်တော့မှ အိမ်တံခါးဆီမှ ဘဲလ်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ဖူးဖူးနှင့် နွေးတို့ ပြန်လာသည်ဆိုပါက သူတို့ဆီမှာ သော့ တစ်ချောင်းဆီရှိသည်မို့ ဘဲလ်တီးစရာ မလို။ ခုတော့ ဧည့်သည်တစ် ယောက်ယောက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိပြီး တံခါးထဖွင့်ရန် ပြင်လိုက် သည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါလျှင် သားချစ်များလားဟု တွေးမိကာ အပြေးကလေး ထွက်လာမိခြင်း ဖြစ်၏။ သားချစ်ဆိုလျှင် သူ့ကို ခေါ်ကာ

ကော်သွားသောကြောင့်လျှင် ကောင်းမည်လေ။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိပြီးမှ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် လက်ဖောင်းလေးနှင့် သုံးလေးချက် ဆင့်ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။

တကယ်ဆို သားချစ်က ဖွဲ့ကို သူငယ်ချင်းခန်း ဖြတ်ထားခဲ့တာ အချိန်တွေပင် တော်တော်ကြာခဲ့ပြီလေ။

ဒါဆို ဘယ်သူ့ပုဂံပေါ့လို့ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ အပြင်ဘက် သို့ တံခါးဆီမှ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးကနေ ကြည့်မိတော့မှ ခေါင်းစိုက် စိုက်ကျကာ ရပ်နေသော မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမ စိတ်ဓာတ် တွေ ကျသွားမိတာ ထူးဆန်းနေသလားတော့ မသိ။

မောင့်လက်ထဲမှာလည်း ဟန်းဖုန်းလေးက ဖွင့်လျက်သားနှင့် အိမ်ခန်းထဲမှ ဖုန်းကလည်း အဆက်မပြတ် မြည်နေလေရာ ဖွဲ့မှာ တော်တော်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိတော့သည်။

တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သံပန်းတစ်ထပ် ဆီးတားထား သည့်ကြားမှပင် မောင့်ကို လှမ်းစကားပြောရန် ပြင်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဖွဲ့ရယ် မောင့်ကို ဘာလို့ စိမ်းစိမ်းကားကား စကားလုံးတွေ သုံးနှုန်းပြီး ခေါ်နေရတာလဲ”

ရာဇဝင်က ဖွဲ့ဆီမှ ချစ်အဖြေရပြီး ရည်းစား စဖြစ်သည့်နေ့မှာ

ပင် သူ့ကို မောင်လို့ ခေါ်ရန် ပထမဆုံးအနေနှင့် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖွဲ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ဖြစ်စေ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာဖြစ်စေ ဖွဲ့က ရှက်ကြောက်ကာ တခြား တစ်မျိုး ပြောင်းခေါ်လျှင်တောင် စိတ်ဆိုးတတ်ခဲ့သော မောင်ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ဖွဲ့က ရှင်စိမ်းကားလို့ ပြန်စိမ်းကားရတဲ့သူပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မောင့်ကို မောင်လို့ခေါ်တဲ့ အသံပဲ မောင် ကြားချင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် နေပါစေ မောင်လို့ပဲ ခေါ်ရမယ်”

“ဪ ရှင်က ခုချိန်ထိတောင် ဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးနေတုန်းပါလား၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေလို့လဲ”

“ဖွဲ့ကလည်းကွာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမျိုး စိမ်းကားနေရတာလဲ”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေး ဟုတ်လား မောင်”

ခေါ်နေကျ အကျင့်ဖြစ်နေသည့်မို့ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့ကို စိတ် ဆိုးလို့ စိမ်းကားစွာ ပြောဆိုနေသော်လည်း သတိလွတ်သွားသော တစ် ချက်တွင် မောင်ဆိုသော နာမ်စားလေးက လွက်ကျသွားတော့ ရာဇဝင် မျက်နှာက ပြုံးရိပ်သမ်းသွား၏။

“မောင့်ကို သေချာရှင်းပြခွင့်ပေးပါ ဖွဲ့ရယ်၊ အဲဒါတွေ ပြောပြချင်လို့လည်း ဒီလိုမျိုး မောင် အပင်ပန်းခံနေတာပေါ့”

“ခံရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က မှားထားတဲ့လူဆိုတာလည်း သတိရဦးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖွဲ့ ဆေးရုံကို လာတဲ့နေ့က မောင်တို့ ဘော်ဒါတွေ ဆုံတာနဲ့ နည်းနည်းလေး သောက်ဖြစ်သွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွဲ့ သိရင် မောင်ကို စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ဝန်မခံခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ နောက်နေ့ မနက်မှာပဲ ဖွဲ့ဆီ လာချင်ပေမယ့် မောင်ဖေဖေက အားချင်းပဲ မန္တလေးကို လွှတ်လို့ သွားလိုက်ရတယ်လေ၊ ဟိုမှာ မောင် ဘွားဘွားက အမောဖောက်တာနဲ့ အသည်းအသန် အခြေအနေမို့ သွားကြည့်ရတာ၊ ခုတော့လည်း သက်သာသွားပါပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ မောင်မှာသာ ဖွဲ့ရဲ့ အထင်လွဲခြင်း ခံလိုက်ရတာပဲ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တယ်”

ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲလား။ မောင် ဇာတ်လမ်းဆင်နေတာလား ဆိုတာ ဖွဲ့ မသိရပေမယ့် မောင် ပြောနေသည့် မျက်နှာပေးကတော့ တကယ်ကို အယူခံဝင်နေသည့် သနားစရာ မျက်နှာပေးမျိုး။

ပြီးတော့ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးအား ဖွဲ့ကိုလည်း သေချာ ပြန်ရှင်းပြနေသေးသည်။ အဲဒီတည်းကိုက သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဖြစ်နေတာ ပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်လား။

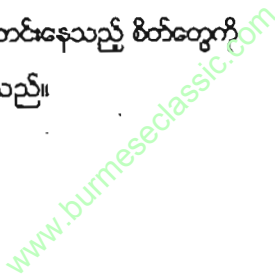
အဲဒါကိုက ဖွဲ့အတွက် မယုံကြည်ချင်စရာ ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် မောင်ပါးစပ်မှ မထွက်ကျလာခင် သူမက သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး

“မောင် ပြောတာတွေက တကယ်လား၊ လိမ်နေတာတွေလား ဆိုတာ ဖွဲ့ မသိရပေမယ့် ဒီနေ့အတွက်ကတော့ ဖွဲ့ကို ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့၊ ဖွဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေလို့ပါ၊ ဖွဲ့စိတ်ပါတဲ့ အချိန်ကျရင်တော့ မောင်ပြောတာကို လက်ခံစဉ်းစားပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဖွဲ့ စိတ်ပြေမှာပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်တော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ခုတော့ မောင် ပြန်လိုက်တော့နော်”

စကားဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိသည်မို့ တံခါးချပ်များကို ပိတ်ချလိုက်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်မိသည်။ တကယ်ဆို မောင် ပြောတာတွေကို သူမ ယုံသင့် မယုံသင့်ဆိုတာကလည်း တော်တော်ကို စဉ်းစားရကျပ်သော ပြဿနာတစ်ရပ်သာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ မောင့်ပုံစံကလည်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာပါဟု သံသယ ဝင်ရလောက်အောင် ဘာသက်သေပြစရာမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ မဟုတ်လား။ အမူအရာ ပျက်ယွင်းနေခဲ့တာလေး တစ်ခုက လွဲရင်ပေါ့လေ။

ထို့ကြောင့်ပင် မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ တင်းနေသည့် စိတ်တွေကို လျော့ချပစ်လိုက်ကာ အိပ်ရန်ပြင်လိုက်တော့သည်။

တကယ်ဆို ဖွဲ့ဘက်က ဒီလောက် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့
မပေးလိုက်ချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မရမက လိုက်တောင်းပန်နေမည့် မောင့်ပုံကို မြင်
ယောင်နေမိတာရော မောင်ဟာ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် ဥပဒေ
နှင့် မလွတ်ကင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုခု ကျူးလွန်ထားပါသည်ဟု ပြောရ
အောင်ကလည်း ဖွဲ့ဘက်မှာ ဘာသက်သေမှ မရှိခြင်းတို့က မောင့်ကို
ဆက်ပြီး စွပ်စွဲရန် မသင့်တော့ဟု သတိပေးနေသည်။

ဖွဲ့ ယုံကြည်တာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ မောင်နဲ့ပတ်သက်၍
ဖွဲ့ဘက်က အလျှော့ပေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ တင်းမာနေခဲ့သည်ဖြစ်စေ အမှန်
တရားကတော့ ဘယ်တော့မှ ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

မောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင်လည်း ဖွဲ့ကတော့ အမှန်တရားတွေကို
သာ မျှော်လင့်နေမိလေသည်။ ဒါမှပဲ မောင့်ကို ဆက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ
ချစ်နိုင်မည် မဟုတ်လား။

“သမီးရယ် ဒီကိုပဲ လာပြီး သမီးတက်ချင်တာကို ဆက်တက်
ပေါ့၊ အန်တီ အားလုံးကူညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒီမှာက အန်တီ တစ်ယောက်
တည်းဆိုတော့ လုပ်ငန်းတွေကို ခွဲဝေလုပ်ပေးမယ့်လူ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”
ဖုန်းထဲမှ ကြားရသော အန်တီအေးအသံက ဖွဲ့ရင်ကို နှမ်းလျှ

စေသည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် အလုပ်လုပ်နိုင်
နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိ တစ်ယောက်တည်းနေရရှာ
သော အန်တီအေးကိုလည်း မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖွဲ့ကလည်း ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ်ချစ်သော
သူတွေကို ခွဲခွာကာ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားဖို့ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ကို ဘယ်တုန်း
ကမှ စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုခဲ့မိ။

သို့သော် ခုလိုမျိုး အန်တီအေး တောင်းဆိုလာသောအခါမှာ
ငြင်းဆန်နိုင်ဖို့ အင်အားကလည်း လျော့တိလျော့ရဲ ဖြစ်နေရသည်။

“ပြောလေ ဖွဲ့လေ။ အန်တီအေးနဲ့တူတူ လာနေနိုင်မလား။”

“အန်တီအေးရယ် ဖွဲ့က ခုမှ ဟောက်စီဆင်းတုန်းလေ၊ ဆရာ
ဝန်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့လေးကိုတော့ အေးအေးလူလူနဲ့ ယူလိုက်ချင်ပါသေးတယ်၊
ဖွဲ့ရဲ့ဘဝကို ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူဘဲနဲ့ ဖွဲ့ဘာသာ တည်ဆောက်ချင်
လို့ပါ။ ပြီးတော့ အန်တီအေး အနားမှာ ဖွားနုလည်း ရှိနေတာပဲလေ”

ဖွားနုဆိုတာ အန်တီအေးကို ငယ်စဉ်တည်းက ထိန်းခဲ့ရသော
အိမ်ထိန်းသဖွယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်နုသစ်ကလည်း အသက်ကြီးပြီမို့
ဘာမှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ အဖော်ဖြစ်ရုံလောက်သာ
မနေထိုင်ပေးနိုင်သည်လေ။

ဒါကြောင့်လည်း အန်တီအေးက ဖွဲ့ကို သူမနှင့်တူတူ လာနေစေ

ချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဖွဲ့ကလည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ချွန်ကာ ဘွဲ့ယူရန် နေသည့်လူမှ နှစ်ဦးသားကြား နားလည်မှုယူရန် ဖွဲ့က ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ပါပဲ။

“ဒေါ်လေးနက အန်တီကို အဖော်လုပ်ပေးရုံကလွဲလို့ ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ အန်တီလိုချင်တာက အန်တီလုပ်ငန်းကို ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးနိုင်မယ့် လူမျိုး လိုချင်နေတာလေကွယ်”

“အန်တီအေးရယ် ဖွဲ့ကို နားလည်ပေးပါနော်၊ ဖွဲ့အတွက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုစရာဆိုလို့ ဒီဂုဏ်ပုဒ်လေးတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ။ ဒီမှာ ဖွဲ့ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောဆိုရင်တော့ အန်တီအေး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရ ပါမယ်၊ ခုတော့ ဖွဲ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“ဒီမှာ ဆက်တက်လည်း ရတာပဲ ဖွဲ့ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အန်တီအေးကလည်း ဖွဲ့က နေသားတကျ ဖြစ် အောင် အစကနေ ပြန်လုပ်ယူရတော့မှာလေ၊ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ခွင့် ပြုလိုက်ပါ အန်တီအေးရယ်၊ ဖွဲ့လည်း မာစတာ ဆက်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ အဲဒီကျမှ ဟိုမှာ လာတက်ရင်းနဲ့ တူတူနေကြတာ ပေါ့နော်”

ဖွဲ့က အနားအညွတ် တောင်းဆိုလာတော့ အန်တီအေးကလည်း နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်သည့်ဟန် သက်ပြင်းတစ်ခုချလိုက်ပြီး

“အင်းလေ သမီးက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း အန်တီက နားလည်ပေးရတော့မှာပေါ့၊ သမီးလေးလည်း ခုဟောက်စ် ဆင်းနေပြီလေ၊ အန်တီလည်း ကျန်းမာနေသေးတယ်ဆိုတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဘွဲ့တစ်ခု ယူပြီးရင်တော့ နောက်ကို ဘာဘွဲ့တွေပဲ ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစား ကြိုးစား အန်တီအေးနဲ့တူတူ လာနေပေး ရမှာနော်၊ ဖွဲ့က အန်တီရဲ့ တူမလေးဆိုပေမယ့် ငယ်ငယ်တည်းက အန်တီပဲ ကြည့်လာရတာဆိုတော့ အန်တီအတွက်က သမီးလေးလိုပဲ ဖြစ်နေပါပြီလေ”

“အန်တီသာ မရှိခဲ့ရင် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဆိုတာလည်း ဒီလိုမျိုး ဘယ် လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဖွဲ့ကလည်း အန်တီအေးရဲ့ ကျေးဇူး တွေကို အမြဲတမ်း သတိရနေတာပါ”

“အန်တီ သိပါတယ်၊ လူကြီးသူမတွေကို ဒီလိုမျိုး ရိုသေလို့ လည်း ငါ့သမီးလေး ဒီလို အခြေအနေမျိုးထိ နေနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အန်တီလည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ နော်”

“အေးပါကွယ် သမီးရော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေရတာ အဆင် ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ရင် အန်တီကို ပြောနော်၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်ပြီး ခံမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရဲ့၊ ဖွဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”
အန်တီအေးက ဖွဲ့ကို စိတ်ပူစွာ ပြောနေသေးသည်။

“အနေအထိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သမီးလေးက ပြောစရာ
မလိုပါဘူး၊ လိမ္မာပြီးသားပဲ၊ အဲဒီတော့ အန်တီအေး စိတ်ချမယ်နော်
အန်တီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်လည်း စိတ်ပူမနေနဲ့၊ အန်တီက အလုပ်တစ်ဖက်
နဲ့ဆိုတော့ သိပ်မအားလို့ပါကွယ်”

“ဖွဲ့ နားလည်ပါတယ် အန်တီအေး”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အန်တီ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်
နော်၊ သမီးလင်္ငံ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

အန်တီအေးနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် သူမလည်း ဆေးရုံသို့
ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သူမ စီးနေကျ ကားဂိတ်
လေးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ဒီနေ့တော့ အရင်နေ့တွေကလို အချိန်မနောက်ကျသည်မို့
လောလော သွားစရာ မလိုပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမနောက်နားဆီမှ အသံခပ်သဲ့သဲ့တစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရခြင်းပါ။

“ဟိတ် ညီမ သွားတော့မလို့လားကွ၊ ကိုယ်ရော လိုက်
မရဘူးလား”

အသံကြောင့် မနက်စောစော လန်းဆန်းနေသော ဖွဲ့စိတ်တို့
မနက်ကိုညွှားရသည်။ ဒေါသလေးလည်း ဖြစ်သွားရ၏။ သို့သော် လှည့်
ကြည့်ဖို့တော့ စိတ်မကူးမိပါ။

ဒီလိုလူမျိုးက သူတို့ပြောသမျှကို အရေးစိုက်သလို လုပ်ပြပါက
ပြီး ရောင့်တက်လာတတ်သည်လေ။

“ညီမလေးက ကိုယ့်ကို စကားမပြောချင်ဘူးလား၊ တစ်ယောက်
တည်း ဘတ်စ်ကား၊ စီးရမှာ ပျင်းမှာစိုးလို့ ကိုယ်က လိုက်ခဲ့ချင်လို့ပါ”

ဒါကတော့ တဆိတ် လွန်ပြီထင်သည်။ ထိုလူက ဖွဲ့ ဘတ်စ်
ကားစီးမှာကိုလည်း သိနေသေးသည်လေ။ ဖွဲ့က ခြေလှမ်းကို မြှင့်လိုက်
ကာ သွက်သွက်လေး လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟိတ် ဘာလို့ မြန်မြန်လှမ်းနေတာလဲ၊ ကိုယ် လိုက်ခဲ့ပါရစေ”
ဖွဲ့က မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းလိုက်၏။ ထိုသူကလည်း သူ့

ခြေလှမ်းကို မြှင့်ကာ နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာ၏။ ဖွဲ့မှာ ဇော
ပျားများပင် ပျံလာမိပြီး ထိတ်လန့်လာမိ၏။ ကားဂိတ်ကလည်း လမ်း
ကွေ့လေးတစ်ခုစာလောက် လိုနေသေးသည်။

ပြီးတော့ ထိုလမ်းကွေ့လေးက ဒီလို မနက်စောစောပိုင်းမှာ
ပြုတ်လပ်တတ်သည်လေ။

ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်း ရင်တွေတုန်ကာ ထိတ်လန့်နေဆဲမှာပင်

ဖွဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်သော အထိအတွေ့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဒေါသများနှင့်အတူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိတော့၏။

“ဟင် သား သားချစ်”

ဖွဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်ကြည့်နေသော သားချစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဖွဲ့ ရင်ထဲမှ ဒေါသတွေက အံ့သြခြင်းများအဖြစ် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

အတန်ကြာသည်ထိ မျက်လုံးအပြူသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေမိကာ ဘာစကားမျှပင် မပြောနိုင်သေး။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ ပြူးကြည့်နေတာလဲ”

“နင် နင်”

တကယ်ကို ဖွဲ့ ပါးစပ်တို့ ဆွံ့အနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟာ၊ နင်ကလည်း တကယ်ကိုပဲ ဖြစ်နေတဲ့

မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ဦး ဟား ဟား ဟား”

သားချစ်က ဖွဲ့ကိုကြည့်ကာ အားရပါးရပင် ရယ်မောနေလိုက်သေးသည်။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်နေတာလဲ သားချစ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲဟာ၊ ဦးဝင်းမြင့်ကို မေးစရာရှိလို့ ဆေး

သွားမလိုလေ”

“ဘာမေးမလိုလဲ”

“ငါ့အမေပေါ့ဟာ၊ နယ်ကနေ ဖုန်းတစ်ခွက်ခွက် ဆက်ပြီး ငါ့ကို ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းနေလို့”

တကယ်တော့ သားချစ်ကလည်း ဖွဲ့နှင့်တစ်နှစ်တည်း ဆယ်တန်းအောင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် တစ်တန်းတည်းတက်ရင်း ခင်မင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

သားချစ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူက သဘောသားဖြစ်ကာ သူ့မေမေကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှာပင် ပင်လယ်ထဲ၌ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် သားချစ်မေမေက သူ့သားလေးကို ချစ်လွန်းသောကြောင့် လူအများအလယ်တွင် ဂုဏ်ရှိရှိဖြင့် နေထိုင်နိုင်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်တည်းက ချစ်စနိုးနှင့် ခေါ်ခဲ့သည့် သားချစ်ငယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် တခြား မပြောင်းတော့ဘဲ ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်ခြင်းက သက်သေပင် ဖြစ်သည်။

အမေ တစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့ရသော သားအတွက် သူ့အမွေတစ်ခုခုတော့ ပေးသွားချင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘယ်လောက်ပဲချစ်၍ အလိုလိုက်ခဲ့သည်ဆိုဆို ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်

လာလျှင်တော့ မည်သည့်အခါကမျှ မျက်နှာသာ မပေးတတ်ခဲ့။

ဆရာဝန်အလုပ်ကိုလည်း သားချစ်ကိုယ်တိုင်က လုံးဝ ဝါသနာ မပါဘဲ အမေ့စကား နားထောင်ကာ တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးနှစ် မရောက်ခင် တစ်နှစ်အလိုထိ သူ့အမေက အနားကနေ တွန်းတွန်းတိုး တိုးလုပ်ကာ စာမေးပွဲများကို ဖြေခိုင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။

သားချစ်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြဆင့်က အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ နယ်သို့ပြောင်းရလော့အခါ သားဖြစ်သူကို ရန်ကုန်မှာသာ ထားခဲ့ရပြီး အရင်လို အနီးကပ် မကြည့်နိုင်တော့သည့် အချိန်တွေမှာ သားချစ်လည်း စာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

သို့နှင့်ပင် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) စာမေးပွဲကို ကျရှုံးခဲ့ပြီး ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ တစ်နှစ်လုံး ပေတေနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သားချစ်၏ မိခင်က တိုက်တွန်းလို့ ခုလို ဆရာတွေနှင့် ပြန်တွေ့ ကာ ဆွေးနွေးမည်ဆိုတော့ ဖွဲ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“ဒီလိုဆို နင် ကျောင်းပြန်တက်မလို့ပေါ့နော် သားချစ်၊ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

သူမ စကားကို နားထောင်ပြီး သားချစ်က မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ သွားသည်။

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားရတာတုန်း”

“မို့မှာပေါ့ဟ၊ ငါက ဆရာနှင့်လိုက်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ကျောင်း ပြန်တက်ဖို့ ဆွေးနွေးဖို့မှ မဟုတ်တာပဲ”

“ဒါဆို နင်က ဘာလို့ ဆရာနဲ့ လာတွေ့ချင်တာလဲ”

“ငါက တရားဝင် ကျောင်းထွက်လိုက်တော့မလို့ဟ”

သားချစ် စကားကြောင့် ဖွဲ့့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကုန်သည်။ တကယ်ဆို ဒီလို အခြေအနေရောက်အောင် ဘယ်လောက်တောင် အပင် ပန်းခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနိုင်သည်လေ။

ဒါကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံချင်နေသော လူ လောက် မိုက်မဲသည့်သူ ရှိမည်ပင် မထင်။

“နင် ရူးနေလား သားချစ်ငယ်၊ ဒီလောက် နှစ်တွေအများကြီး အပင်ပန်းခံလာပြီးတော့မှ အလွယ်တကူနဲ့ အရှုံးပေးချင်နေတဲ့ နင့်စိတ် မာတ်က သိပ်ကို သရဲဘောကြောင်လွန်းတယ်၊ နင့်မှာ ဘာလို့များ ဒီလိုမျိုး အဖြစ်မရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေတယ်ဆိုတာ ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ တကယ်ဆို ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း နင့်ကို ငါနဲ့ တူတူ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်မယ့် ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ နင့်အမေဆိုရင်လည်း နင့်အပေါ်မှာ ဘယ် လောက်တောင် မျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာ ငါတို့ ဘေးလူတွေထက် နင်က အသိဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ခုတော့ နင်က အားလုံးရဲ့စိတ်ကူးတွေ

အားလုံးကို အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ ခံစားချက်လေးတစ်ခုနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ချင်နေတယ်”

ဖွဲ့က မမောနိုင် မပန်းနိုင်စွာ တရစပ် ပြောပစ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပစ်လိုက်၏။

“နင်တို့ဘက်က နင်တို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ နင်တို့ နေစေချင်တဲ့ ဘောင်ထဲကို ငါ့ကို အတင်းဆွဲသွင်းချင်နေကြတာကိုး၊ တကယ်တော့ ကာယကံရှင်က ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါ။ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ နင်တို့ ဘာကိုမှ အတင်းအကျပ် လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိနေသင့်တယ်”

“နင် အဲဒီလို ပြောလိုက်ပုံကြီးက နင့်အမေကပဲ နင့်ကို ကျားခံတွင်းဝထဲ အတင်း ခေါင်းထိုးသွင်းခိုင်းသလို ဖြစ်နေပြီ၊ သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ထဲမှာ နင့်အတွက် မကောင်းနိုင်တာ ဘာများပါလို့လဲ နင် ပြောကြည့်လေ”

“အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူး ဖွဲ့ရယ်၊ ငါက အဲဒီ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကြီးကို ဝါသနာမှ မပါတာ၊ ငါ ငယ်ငယ်တည်းက ဝါသနာပါတာ ဂီတပဲ၊ ငါ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရဖို့အတွက်လည်း ငါ ကြိုးစားမှာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ နင် အခုလောလောဆယ်တော့ နင့်အမေ လျှောက်ခိုင်းတဲ့ လမ်းကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လျှောက်လိုက်ပါဟာ၊ လမ်းဆုံးလည်း ရောက်ခါနီးနေပါပြီ၊ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် နင်လည်း ဘွဲ့ရ

ဖြစ်ဟာ”

ဖွဲ့စကားကို သူက ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

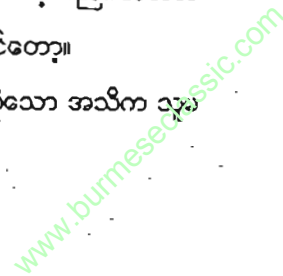
“နင် မှားနေပြီ ဖွဲ့၊ အဲဒါ လမ်းဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့မှ လမ်းက စတော့တာ၊ အဲဒီလမ်းကို စချင်လွန်းလို့ ခြောက်နှစ် လောက်တောင် ခံနိုင်ရည် ကောင်းကောင်းကြီး မွေးခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ဖွဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ သားချစ် မျက်နှာကိုသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဘာမှ စိတ်ပျက်မနေနဲ့ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ တက်ရအောင်” စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာနေရင်းနှင့်မှ ကားဂိတ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သော ဖွဲ့တို့ဆေးရုံသို့ သွားမည့် ၄၈ အထူးကားတစ်စီး လာထိုးရပ်သောကြောင့် သားချစ်က ဖွဲ့လက်ကို ဆွဲမပြေးရုံတမယ် ပြောလိုက်ရင်း ကားပေါ်သို့ ရှေ့မှ ပြေးတက်သွားပြီး နေရာဦးလိုက်၏။

ဖွဲ့လည်း သူ လက်ပြုခေါ်နေရာသို့ ခြေလှမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လေး လှမ်းကာ ပြေးထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မွန်းကြပ်နေခဲ့ရတာတွေသည် ခုတော့လည်း ဘယ်ဆီ ဘယ်နားမှာ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်နေပြီလဲ မသိနိုင်တော့။

ဖွဲ့ထံပါးကို သားချစ် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုသော အသိက သူ့

ရင်ကို နွေးထွေးနေစေတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“နင် ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ ငါ့ဆီ ရောက်လာတာလဲ”

“နင့်ကို ပြောပြီးပြီလေ၊ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့ဆိုတာ”

“ဪ ဒါဆိုရင် နင်က ငါ့ဆီကို လာချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ နင့်ကိုစွန့်ခွာ ချစ်ရောက်လာတာပဲ”

ဖွဲ့က စိတ်ဆိုးသည့် လေသံလေးဖမ်းကာ ပြောပစ်လိုက်တော့ သားချစ်က ခပ်တည်တည်ကြီး နေပစ်လိုက်ပြီ။

“အေးလေ အမှန်တွေကို နင်သိသွားပြီဆိုတော့လည်း ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါနဲ့တူတူ မထိုင်ချင်လည်း ဟိုမှာ နေရာလွတ်နေတယ်၊ ပြောင်းထိုင်လိုက်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ ပြောင်းထိုင်လိုက်ရမလား”

သားချစ်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရှေ့နားဆီမှ လွတ်နေသော နေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းထိုင်ရန်ပြင်နေသောကြောင့် သူမကလည်း ဆက် လက်ပြီး စိတ်ဆိုးဟန်မဆောင်နိုင်တော့၍ သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ပြန်ထိုင် ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“မသွားပါနဲ့ဟ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုငါ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အောင်မာ သူကများ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရအောင် ငါက နင့်အပေါ်မှာ ဘာအမှားတွေများ လုပ်ထားမိလို့

လဲ”

သားချစ်နှုတ်က ဘာတွေပဲပြောပြောပါ ဖွဲ့ဘေးနားရှိ နေရာ လေးတွင် သားချစ်က ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီးပြီမို့ ဖွဲ့မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင် ရွှင်လေး ဖြစ်နေပြန်သည်။

တကယ်ဆို ဖွဲ့လည်း သိသားပဲ၊ ဆေးရုံသွားပြီး ဆရာဦးဝင်းမြင့် နဲ့ တွေ့မယ့်အရေးမှာ ဖွဲ့က ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါနေရမှာလဲ။ သားချစ် ဘာသာ သွားလိုက်လျှင်လည်း ရတာပဲလေ။

နောက်တော့ ဖွဲ့က ထုံးစံအတိုင်းပင် MP4 player လေးနှင့် သီချင်းဖွင့်လိုက်ပြီး နားကြပ်လေးကို နားထဲထိုးထည့်ကာ မျက်လုံးမှိတ် ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

ကားလေးက မြို့ထဲမှနေ မှတ်တိုင်တော်တော်များများကို ဖြတ် ကျော်လာပြီးသည်ထိ နှစ်ဦးသားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

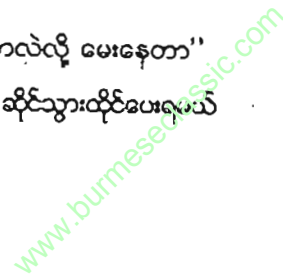
“ဒီနေ့ကျတော့ နင့်ကို ရာဇဝင်က လိုက်မပို့ဘူးလား”

ဖွဲ့က သားချစ် ဘာပြောလိုက်သည်ကို မကြားလိုက်သည်မို့ နားထဲမှ နားကြပ်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ သားချစ်”

“နင့်ကို ဘာလို့ ရာဇဝင် လိုက်မပို့တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဪ ဒါလား သူက ဒီနေ့ သူ့အဖေ ဆိုင်သွားထိုင်ပေးရမယ်

ဆိုလို့လေ”

တကယ်တော့ ဟိုးတစ်နေ့ ဖုန်းဆက်ပြီးတည်းက သူ့မဘက်က စိတ်ပြေသာ ပြန်လည်ဆက်သွယ်မည်ဟု ပြောထားပြီး ခုချိန်ထိ မောင့်ထံ သို့ ဖုန်းတစ်ချက်မှ ပြန်မဆက်ရသေး။

ဒါပေမဲ့ ခုလို ပြဿနာဖြစ်တာတွေကိုသာ သားချစ် သိသွားလျှင် ဖွဲ့ကို ပိုလို့တောင် အပြစ်တင်နေမည်စိုးသောကြောင့် သူမက သားချစ်ကို ဇာတ်လမ်းရှည်မနေတော့ဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူပင် မုသားသုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း ကောင်းပါတယ် နင်ပြောသလိုပဲ ရာဇဝင်က နင့်အဖေ မှာ တကယ် ကောင်းပြီး ရိုးသားနေပြီဆိုရင် ငါကလည်း ဘာမှကန့်ကွက် စရာ မရှိပါဘူး”

သားချစ်က ထိုစကားကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက် သည်။

ဖွဲ့အတွက် အကြားချင်ခဲ့ဆုံး စကားတစ်ခွန်းလည်း ဖြစ်နေပါ လျက်နဲ့ တကယ်တမ်း ကြားရသောအခါ ဖွဲ့စိတ်တို့ ထင်သလောက် မပျော်တာကတော့ ထူးဆန်းလွန်းနေပါသည်။

တကယ်ဆို ဖွဲ့အမြဲတမ်း မျှော်လင့်ခဲ့တာက ဖွဲ့ချစ်ရသော ချစ်သူနှင့် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတို့ကို ပြေလည်ရင်းနှီးစေချင်သည်

ဆန္ဒတစ်ခုတည်းရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခုလိုမျိုး ရာဇဝင်အပေါ်မှာ အမြဲတစေ အမြင် မကြည် ဖြစ်နေတတ်သည့် သားချစ်ဘက်က နားလည်မှု ရှိလာတော့ လည်း ဖွဲ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့များ ပေါ့ပါးမသွားခဲ့တာလဲ။

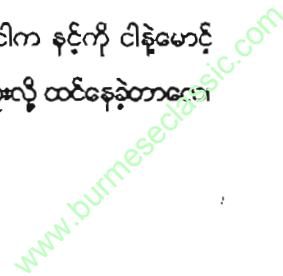
လူဆိုသည့် အမျိုးကလည်း ချုပ်နှောင်ခံရလျှင်တော့ ထို အနှောင်အဖွဲ့ကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားတတ်ကြသည်။ တ ကယ်တမ်း လွတ်မြောက်သွားပြန်တော့လည်း ထိုနှောင်ဖွဲ့တတ်သည့် အရာကို မသိစိတ်ထဲကနေ တမ်းတချင် တမ်းတနေတတ် ကြပြန်သည် လေ။

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ နင့်ရုပ်ကြီးကလည်း ဒီစကားကို ကြားရင် နင် သိပ်ကို ပျော်သွားမယ်လို့ ငါ ထင်နေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘာ ဖြစ်ရပြန်တာတုန်း”

သားချစ်က ပြန်ပြီး သတိပေးမှပင် ဖွဲ့မျက်နှာကြီး ဘယ်လောက် တောင် ပျက်ယွင်းနေသည်ဆိုတာကို ကိုယ့်တာသာ သဘောပေါက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြီး မျက်နှာ တစ်ခုအဖြစ် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲလိုက်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါက နင့်ကို ငါနဲ့မောင့် အပေါ် ဘယ်တော့မှ နားလည်မှု မပေးနိုင်တော့တူးလို့ ထင်နေခဲ့တာလေ။

ခုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးကို နင်က နားလည်နေပါဧရာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ငါ့ကောင်မလေးက ပြောတယ်လေ၊ ငါ့လုပ်ရပ်တွေက နင်နဲ့ရာဇဝင်အပေါ်မှာ အရမ်းကို တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်း နေတယ် တဲ့ တကယ်တော့ ငါက ကာယကံရှင်မှ မဟုတ်တာ သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ငါနဲ့ဘာမှကို မပတ်သက်ဘူးလေ အဲဒါကြောင့်လည်း နင်တို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

ဟောကြည့် အဲဒီလို စကားမျိုးတွေကို ဖွဲ့ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုမှကို သည်းမခံနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဖွဲ့နဲ့ရာဇဝင်ကို နားလည်ပေးခဲ့ခြင်းက သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်ပါဘဲ သူ့ကောင်မလေးက တိုက်တွန်းလို့ သူက လိုက်လျောခဲ့ရသည့် သဘော။

အဲဒီလိုမျိုးကြီးကျတော့ ဖွဲ့ဘက်က ခိုးလိုးခုလုနှင့် မနေတာပဲ မထိုင်တတ် ဖြစ်ရသည်။

ဖွဲ့ဟာ ဟိုးအရင်တည်းက သားချစ်ငယ်ကို ကောင်မလေးတွေ တတွဲတွဲတွေ့နေရလျှင် စိတ်တွေ အလိုလို ထိုင်းမှိုင်းကာ ဘယ်လိုမှ အမြင်မကြည်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သားချစ်ဆီက ဂရုစိုက်မှုတွေကို သူမ တစ်ယောက်တည်း လိုချင်မိသည်။ တကယ်တော့ ဖွဲ့ဟာ အရမ်းကို ဘတ္တကြီးလွန်းသလို

မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူမက သူမပေးထားသလောက် ပြန်ရချင်တတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ သူမ ပေးထားသည်ထက် ပိုရချင်တတ်သည့် လူစားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သားချစ်ဟာ ဖွဲ့အတွက် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သားချစ်ဘက်ကလည်း ဖွဲ့ကို ဖွဲ့က ဂရုစိုက်သည်ထက် ပိုမိုသည့် ဂရုစိုက်မှုမျိုး ပေးနိုင်မှသာ သူမ ကျေနပ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ အတ္တကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းလိုလို သားချစ်နှင့် ရန်ဖြစ်နေရခြင်းက များ၏။

သူက သူ့ကောင်မလေးတွေနှင့် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လျှင် ဖွဲ့ကို ကြားကာနေ ပြေလည်အောင် စေ့ဆော်ပေးစေချင်သည်။ သို့သော် သူမကလည်း အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် လုံးဝကို သည်းမခံနိုင်ခဲ့တာ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းသည်ဟုပင် ပြောရမည်နှင့်တူသည်။

ခုလိုမျိုး သားချစ်ဆီက ဂရုစိုက်မှုတွေကို တခြားသောလူတွေနှင့် ခွဲဝေယူနေရတာမျိုးကို သူမ သဘောမကျပါ။

ဒါဟာ သူမ ခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အဖြူရောင် ဝန်တိုမှုတစ်ခုရယ်ပါ။

“ဒါဆို နင်က နင့်မိန်းမတွေပြောလို့ ငါ့ကို ပြန်လာခေါ်တာပေါ့
ဟုတ်လား”

သူမအသံက အလိုမကျမှုတွေ ထင်ထင်ရှားရှားကို ပျော်ဝင်နေ
၏။

“ဪ ဒါနဲ့ စကားစစ်လို့ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ နင့်
မတွေ့ဖြစ်တဲ့အတောအတွင်းမှာ နင့်ဆေးရုံကို ငါနဲ့တူပူ ပါလာတဲ့ တစ်
ယောက်နဲ့ ပြတ်သွားပြီဟ”

ဖွဲ့က ဘာလို့မှန်းမသိပါဘဲ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားမိသော
ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်လိုက်ကာ

“ဟယ် မောင်နဲ့ထန်းရည်သွားသောက်ကြတဲ့နေ့က ငါနဲ့တူပူ
ကန်တင်းထဲမှာ နင်ထားခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်လား။ ဘာလို့ ပြတ်သွားကြတာ
လဲဟယ်”

“သူ့ပုံက အေးတိအေးစက်နဲ့ဟာ၊ ငါနဲ့ရေရည်မှာ ကီးမကိုက်
ပါဘူး”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့ကတောင် ငါနဲ့တူပူ
ထိုင်နေတာကို စကားတစ်လုံးတောင် မဟာဘူးဟေ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါကတော့ နင့်ကောင်မလေးနဲ့ ပြတ်သွားတာကို သိပ်ပျော်တာပဲ အဟိ”

တကယ်တော့ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် ဖွဲ့ရဲ့အပျော်တွေက

အပြင်သို့ သတိလက်လွတ် ဖိတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“အောင်မာ နင်ကများ ဘာလို့ပျော်ရတာလဲ”

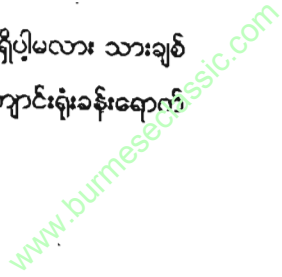
သားချစ်က မျက်နှာကြီးကို သုန်မှုန်ပစ်လိုက်ပြီး မေး၏။ မထူး
တော့ပြီမို့ ဖွဲ့ကလည်း မျက်နှာလေးကို အတည်ပေါက် လုပ်လိုက်ကာ

“နင့်ရည်းစားတွေအတွက် အချိန်ပေးစရာ မလိုတော့ ငါ
အတွက် အချိန်ပိုရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီတော့မှ ငါ များများ
နိပ်စက်ရမယ် အဟင်း ဟင်း၊ ဒါနဲ့ ခုနက နင်ပြောတဲ့ နင်နဲ့ငါ မခေါ်တဲ့
ကိစ္စမှာ ဝင်နားချတာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ ခု နောက်ဆုံးပြတ်သွားတဲ့
တစ်ယောက်လား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ
နင်ပြောချင်တာတွေပဲ စွတ်ပြောနေတယ်၊ ငါက အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့
ပြတ်သွားတော့ ရင်ခွင်ဦးနဲ့ ပြန်တွဲဖြစ်နေတယ်ဟ၊ မှတ်မိလား ငါနဲ့နင့်
ကောင်နဲ့ကို အထက်တန်းတုန်းက ဆရာကြီးရုံးခန်းရောက်အောင် လုပ်ခဲ့
တဲ့ တစ်ယောက်လေ”

သူမ နားထဲမှာ စကားသံတို့ကို ဆက်လက်ကြားချင်စိတ် မရှိ
တော့တာ အမှန်ပါပဲ။

ရင်ခွင်ဦးကို မှတ်မိလား တဲ့။ မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား သားချစ်
ရယ်။ နင်ပြောသလိုပဲ မောင်နဲ့နင်နဲ့ သူ့ကြောင့် ကျောင်းရုံးခန်းရောက်

တဲ့အထိ ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ကြတယ်။

ပြီးတော့ မှတ်မှတ်ရရဆိုသလိုပဲ ရင်ခွင်ဦးက သားချစ်ငယ်ရဲ့ ပထမဆုံးသော အချစ်ဦးလေ။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ နင့်မျက်နှာကြီးကလည်း မျက်လိုက်တာ၊ ဘာလဲ နင့်ကောင်က ရင်ခွင်ဦးကို ပြန်တွေ့ရင် ထပ်လိုက်နေမှာ စိုးလို့လား။”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး သားချစ်၊ နင် ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီမိန်းမတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူတို့အကြောင်းလည်း အရေးတယူလုပ်ပြီး နားလည်နိုင်ဘူး။”

သူမရဲ့အသံက တကယ့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည့် လေသံပေါက်သွားသည်မို့ သားချစ်က မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး

“နေပါဦး နင်က ဘာလို့ ငါ့ကို အဲဒီလိုမျိုး ပြောရတာလဲ၊ ငါ့ကောင်မလေးတွေက နင့်ကို ဘာလာလုပ်နေလို့လဲ၊ နင့်ပုံစံက သူတို့ကို မနာလိုဖြစ်နေသလိုမျိုးကြီး။”

သားချစ်က ထိုသို့ပြောတော့လည်း သည်းမခံနိုင်တာ သူမပဲ ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုငါက ဘာလို့မနာလိုဖြစ်ရမှာလဲဟဲ့၊ ခုဟာက နင်က အဲဒီမိန်းမတွေ ချုပ်ကိုင်တာကို ခံနေရပြီလေ၊ ငါ့ကို ပြန်ခေါ် မယ့်ကိစ္စမှာ

တောင် သူတို့ပြောလို့ နင် ငါ့ဆီပြန်လာတာ မဟုတ်လား။”

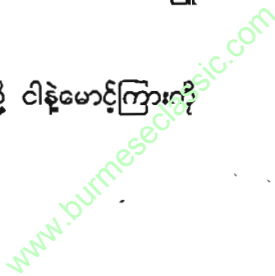
“သားချစ်ငယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချုပ်ကိုင်တာကို မခံခဲ့ဘူးဆိုတာ နင်သိပါတယ် ဖွဲ့ရယ်၊ ငါ့စိတ်မပါရင် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းနေပါစေ၊ ဘာကိုမှ မလုပ်တာလည်း နင်သိမှာပါ၊ ပြီးတော့ မတူတဲ့ အခြေအနေနှစ်ခုကို နင်က ဘာလို့ ရောထွေးပစ်ချင်နေတာလဲ၊ နင်က ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လေ၊ ငါ့ဘာသာ ရည်းစားတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဝင်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။”

သားချစ်စကားက ပြတ်သွားစွာ ထွက်လာသည်။ ထိုစကားကြောင့် သူမလည်း ဘာကိုမှန်းမသိပါဘဲ ဝမ်းနည်းသွားမိကာ ဘာကိုမှပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆွံ့အသွားမိ၏။

ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိလွန်းလို့ ပြောမိပေမယ့် သူ့အတွက်ကတော့ အမြဲလိုလို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီနှင့် တူသည်။

သို့သော် စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပဲဖြစ်နေပါစေ ဘယ်တုန်းကမှ အနိုးမပေချင်ခဲ့သော ခေါင်းငုံ့ နေလေ့မရှိသော စိတ်လေးက ခေါင်းပြု ထလာကာ

“အဲဒါဆို နင်ကျတော့ရော ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့မောင့်ကြားကို

ဝင်ပါနေရတာလဲ၊ နင်လည်း ငါ့အတွက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေရာ မှာပဲ ရှိတာပါ။”

“မတူညီတာနှစ်ခုကို နင် မရှောထွေးပစ်နဲ့ ဖွဲ့၊ ငါ ဝင်ပါတယ် ဆိုတာက နင့်ကောင် မှားနေလို့ နင့်ကို သတိပေးတဲ့ခင်ဘောလောက် ဝင်ပါရတာ၊ ငါ့ကောင်မလေးတွေက ဘယ်သူမှ အပြစ်မရှိကြဘူးလေ၊ ပြီးတော့လည်း မဝင်သင့်တဲ့ကြားကို ဝင်မိတဲ့ ငါ့လုပ်ရပ်တွေ လွဲချော်နေ မှန်းသိသိချင်း နင်တို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးခဲ့တာပေါ့။”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖွဲ့ဘက်က ဘာစကားမှ မပြန်နိုင်တော့ခြင်းပါ။ သားချစ်နှုတ်မှ ထွက်သော စကားတွေသည် ဘာလို့များ အမြဲတမ်းလိုလို ဖွဲ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မရှိသည့်ပုံ ပေါက်နေရတာပါလိမ့်။ သူမ ပေးထား တာထက် ပိုရဖို့မပြောနှင့် ပေးထားတာနှင့် ထပ်တူလောက်တောင် မရ နိုင်တာကတော့ သိပ်ကို ဆိုးရွားလွန်းပါသည်လေ။

ဖွဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးကို ဖွဲ့က အရှုံးပေးရတော့မည်တဲ့လား ကံကြမ္မာရယ်။

အခန်း (၄)

“မင်းနဲ့သားချစ်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့၊ မောင် ပြောတဲ့ပုံကြီးကလည်း ဖွဲ့တို့ ကပဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလို”

ရာဇဝင်က မျက်နှာကို မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“မောင် မရှိတဲ့နေ့တွေအတွင်း ဆေးရုံကို ဘယ်သူလိုက်ဖို့လဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မောင်”

“မင်းနဲ့သားချစ်နဲ့ မခေါ်ကြဘူးဆိုပြီး ဆေးရုံတွေ ဘာတွေကို တောင် ပြန်လိုက်ဖို့နေပြီလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ အဲဒီနေ့က ဖွဲ့တို့ဆရာ တစ် ယောက်ကို သူ့ကျောင်းကိစ္စ လိုက်တွေ့တာပါ”

ဖွဲ့ကလည်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် ရှင်းပြလိုက်မိ၏။ တကယ်တော့ မောင်ကို ကြာကြာစိတ်မကောက်နိုင်သောကြောင့် ဖွဲ့ဘက်က စကား ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းထက် သားချစ်ကို အခွဲတိုက်လိုခြင်းက ခြောက်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပျော်ဝင်နေခဲ့သည်လေ။

တကယ်တော့ ဘာမှကို ပတ်သက်မှုမရှိသည့် အရာနှစ်ခုကို ဖွဲ့က ရောထွေးပစ်လိုက်မိခြင်းပါ။

မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေလည်ဖြစ်ကာ မခေါ်မပြောကြခြင်းကို သားချစ်အား ရွဲပစ်လိုက်ချင်ခြင်းဖြင့် ရောထွေးပစ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မောင့်ပုံစံက ပြောချင်နေခဲ့သည့် စကားတွေကို စုတင်ကာ ခုမှတစ်လုံး တစ်ခဲကြီး အဆက်မပြတ် ပြောနေပြီး စွဲချက်တွေ ပြန်လည်အတင်ခံနေရသူက ဖွဲ့ ဖြစ်လို့နေသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ပဲ မောင်ကို ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘက်က ပြန်စဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ မောင့်အပေါ်ရှိနေသော သံသယ တွေကို မေ့ဖျောက်ကာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သာ ဆက်ဆံရန် ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင့်အပေါ် လွဲမှားသော အထင်လေးတစ်ခုကို အမြင်တိမ်းစောင်းခဲ့ခြင်းအား အပြစ်တစ်ခုဟု မြင်မနေချင်တော့ပါဘူး လေ။

ဖွဲ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး အချစ်ဦးကိုသာ လက်တွဲဖော် ဖြစ်ချင်ခဲ့ သည့်ဖို့ ဘာမဟုတ်တာလေးတွေနှင့် သဘောထားသေးပြီ မနေချင်ပါဘူး လေ။

“နေစမ်းပါဦး သူက ကျောင်းမတက်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကျောင်းနဲ့ ဘာပတ်သက်စရာ ရှိတော့လို့လဲ”

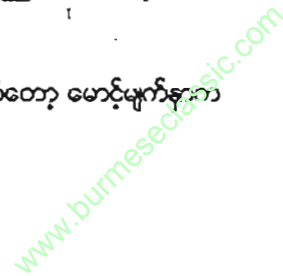
နားထဲသို့ ဝင်လာသော မောင်အသံကြားမှ ဖွဲ့စိတ်တိုက် ပစ္စုပ္ပန် သို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

“သူ ကျောင်းထွက်ဖို့ကိစ္စ ဆရာ့ကို လာမေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး ဆရာတွေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ကျောင်းမထွက်စေချင် ကြဘူးလေ။ နှစ်နှစ်ပဲ ကျန်တော့တာဆိုတော့ ပြီးအောင် ဆက်တက်စေ ချင်နေတယ်”

“အေးပေါ့လေ ဆရာတွေရဲ့ အချစ်တော် ဖြစ်နေမှတော့ ဘယ် လွယ်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီကောင်ကလည်း လူတကာရှေ့ရောက်ရင် မျက်နှာ ကို ချိုနေအောင် လုပ်ထားတတ်တာကို ငယ်ငယ်တည်းက အဲဒီအတိုင်း ပဲလေ”

“သားချစ်က အစတည်းက မျက်နှာချိုပြီးသားဟာကို မောင် သိရဲ့သားနဲ့”

ဖွဲ့က အားတက်သရော ဝင်ထောက်ခံတော့ မောင်မျက်နှာက

အနည်းငယ် ပုပ်သိုးသွားကာ

“မောင် ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ မင်းစိတ်ထဲမှာ သားချစ်က ဘာလဲ၊ မောင်နဲ့တစ်တန်းတည်းမှာများထားပြီး ဆက်ဆံနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မောင့်ထက်များ ပိုနေပြီလား”

“အို မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားချစ်က ဖွဲ့ရဲ့ အချစ် ဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုတာ မောင် သိရဲ့သားနဲ့ ပြီးတော့ မောင်က ဖွဲ့သိပ် ချစ်တဲ့ ချစ်သူလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းစဉ်နှစ်ခုကို ရောထွေးပစ်ချင် နေတာလဲ မောင်ရယ်”

“မင်းပုံစံက အဲဒီလို ထင်ချင်စရာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား ဒေါ်ချစ်ခြင်းဖွဲ့၊ တစ်ခါတလေကျရင် မောင် စဉ်းစားမိတယ် သိလား။ မောင်နဲ့သားချစ်သာ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်နေတာ ခြင်းတူရင် မင်း ဘယ်သူ့ကို ရအောင် ကယ်မလဲဆိုတာကိုလေ”

မောင့်စကားကြောင့် သူမက ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မောင်ရယ် ကလေးဆန်လိုက်တာ”

“မသိဘူးကွာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ မင်းရဲ့စိတ်ကို မောင် ဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး။ သားချစ် မရှိခဲ့ရင်တော့ မင်းကို မောင်က စိတ်အေးအေးနဲ့ ချစ်နေနိုင်မယ်လို့ ထင်နေမိတယ်”

“ကြည့် သားချစ်က ဖွဲ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲလို့ ပြောပြီးပြီနော်။

မောင် အဲဒီလိုမျိုး ယုန်ထင် ကြောင်ထင် စကားမျိုးတွေ ထပ်ပြောနေဦး မယ်ဆိုရင် ဖွဲ့ စိတ်ဆိုးလိုက်တော့မယ်”

ဖွဲ့က နှုတ်ခမ်းလေးဆွဲကာ ပြောတော့မှ ဖွဲ့ကိုယ်လေးကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပြီး

“မောင်က သဝန်တိုတတ်တယ် ဖွဲ့ရဲ့၊ ဖွဲ့ကလည်း သားချစ်နဲ့ အရမ်းကို ရင်းနှီးနေတော့ မောင့်အတွက်က မနာလို အူတိုစရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ ဖွဲ့ရယ်၊ မောင် ဘာလို့ သဝန်တိုရတယ်ဆိုတာ ဖွဲ့လည်း သိသားနဲ့ကွာ”

မောင့်အသံက စိတ်ဆိုးရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ချစ်သူကို ချော လိုက်သည့် လေသံ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေပါသည်။ သူမကလည်း အချောကြိုက်ဆိုတော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်ပြီး မောင့် ရင်ဘတ်ကို နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ဖိနှိပ်လိုက်ကာ

“မောင်က ဖွဲ့ကို ချစ်လို့ မဟုတ်လား၊ ဖွဲ့လည်း မောင့်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဖွဲ့နဲ့မောင်ရဲ့အချစ်ကို ဘယ်သူတွေ့မှ ဖျက်လို့ ရမယ်မထင်ပါဘူး”

“ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ စာရေးဆရာ လုပ်စားပါလား ဖွဲ့ရဲ့၊ အဲဒါဆို အောင်မြင်နိုင်တယ်”

“အောင်မာ ဖွဲ့က အတည်ပြောနေတာပါ၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ

ပိုတာ မပါဘူး။ ချစ်လို့ ချစ်တယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင် ရှက်လည်း မရှက်ဘူး။ ဇွတ်ကို ချစ်နေတော့တာပါလား”

“မောင်နော် ဖွဲ့့ကို စိတ်တိုအောင် မစနဲ့ သိလား”

ချစ်ခြင်းဖွဲ့့က ရာဇဝင် ရင်ခွင်ထဲမှ ထိုးထွက်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လေး ရန်တွေ့ပစ်လိုက်၏။ မောင်ရင်ခွင်နှင့် ဝေးကွာနေခဲ့တာ ကြာပြီ မို့ ကြားနေရသော မောင်ရင်ခွင်သံတွေတောင် ဆန်းသစ်နေသယောင် ထင်နေမိသည်လေ။

ရာဇဝင်ကတော့ ထိုသို့ နီးကပ်လာသော မျက်နှာလေးကိုပဲ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုကိုင်းလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး များကို အားရပါးရ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ဖွဲ့့မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားကာ မောင်နှင့် တူတူထိုင်နေသော လှေကားထစ်လေးမှ ထရပ်လိုက်ရင်း

“မောင်ကွာ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ လှေကားကြီးမှာ သူများ တွေ တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့၊ တော်ပြီ ဖွဲ့့ တက်တော့မယ်”

“ဟိတ် ဖွဲ့့ နေဦးလေ ဟိတ်”

မောင်က အော်ခေါ်နေသေးသော်လည်း ဖွဲ့့ကတော့ လှေကား ထစ်များအတိုင်း လှည့်မကြည့်စတမ်းပင် ပြေးတက်ခဲ့မိတော့သည်။

မောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်နိုင်လွန်းလို့လည်း

ဖွဲ့့က လန့်နေမိသည်လေ။

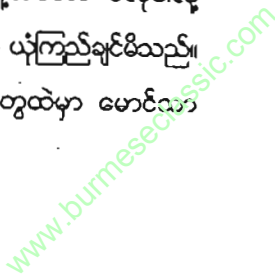
ညှင်းစားမှ မဖြစ်သေးခင် တစ်ခါကလည်း ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး ဖွဲ့့သေးကပ်လာကာ သူများတွေ ကြားမည်စိုး၍ နားနားကပ်ပြောသည် ဟန်နှင့် သူမပါးလေးတစ်ဖက်ကို ညာနမ်းသွားခဲ့ဖူးသည်။

အဲဒီတုန်းကဆိုလျှင် အနားမှာ သားချစ်လည်း ရှိနေသည်မို့ အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို မြင်လိုက်ရသော သားချစ်မှာ ယခုချိန်ထိ ထိုကိစ္စကို အပြစ်တင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

တကယ်ဆိုရင် အဲဒီအနမ်းလေး တစ်ခုကြောင့်လည်း မောင်ကို သူမ ရင်ခွင်ချစ်မိသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဖွဲ့့ ပါးပြင်နုနုလေးဟာ ဘယ်သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိနားခဲ့ဘူးသေးသည့် အသစ်စက်စက် ရပ်ဝန်း လေး မဟုတ်လား။

မောင်သည်သာ ဖွဲ့့ဘဝအတွက် ပထမဆုံး အနမ်းဦးပိုင်ရှင်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။ ဖွဲ့့ရဲ့ အချစ်ဦးလည်းဖြစ် ရည်းစားဦးလည်းဖြစ်သည်မို့ မောင်ကိုဆို လွယ်လွယ်နှင့် အပြစ်မမြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် သူမရဲ့ အားနည်း ချက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်၏။

ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီလို ရင်ခွင်သံတွေရဲ့အစဟာ ဒီလိုပါလို့ သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည့် မောင်အချစ်ကိုလည်း သူမ ယုံကြည်ချင်မိသည်။ ယုံလည်း ယုံကြည်မိပါသည်။ သူမရဲ့ စိတ်ကူးတွေထဲမှာ မောင်သာ

၉၅ ◆

ဘဝလက်တွဲဖော် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ကြေးကြော်ထား၏။

သူမရဲ့ စိတ်ကူးတွေသာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့လျှင် ဖွဲ့
ကျေနပ်ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မျှော်လင့်ထားမိလေ
သည်။

“ဖွဲ့ရေ ငါ နားမလည်တဲ့ ဆေးပညာ အခေါ်အဝေါ်လေးတွေ
နည်းနည်းလောက် ငါ့ကို လိုက်ရှင်းပြစမ်းပါဟာ”

နွေးရဲ့စကားကြောင့် သူမက အဝတ်လျှော်စက်ထဲသို့ အင်္ကျီများ
ထိုးသွင်းနေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကာ

“ပေးလေ ငါ ကြည့်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟာ နင် ငါနဲ့ အင်တာနက်ဆိုင်ကိုလိုက်ပြီး တစ်ခါ
တည်း online study လိုက်လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“အာ နွေးကလည်း ငါ ဒီနေ့ ကျောက်မြောင်းက ကောင်မလေး
ကို စာသွားသင်ရမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ သူတို့က မနက်ဖြန်
စာမေးပွဲဟာ ဆယ်တန်းဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်လေ၊ ငါ မသွားလို့
ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟွန်း နင့်ဟာက ပိုက်ဆံရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

နွေးအပြောကြောင့်-သူမက သက်ပြင်းကို ချလိုက်ကာ

ဗျူးစာပေ

“သူတို့က ပိုက်ဆံမှ မတတ်နိုင်တာဟာ၊ ငါကလည်း စေတနာ
နဲ့ ကူညီတဲ့ဘ-ဘာပဲ၊ တော်ကြာ ငါက သူတို့ကို အရေးမစိုက်သလို
လုပ်မိရင် သူတို့မှာ ငွေမရှိလို့ ငါက နှိမ်ချင်တယ်လို့ ထင်နေကြဦးမယ်”

တကယ်ဆို အဲဒီ ကောင်မလေးဟာ ဖွဲ့ စာသင်ပေးနေသော
ကျောင်းမှ ဂျူနီယာလေးတစ်ယောက်၏ အိမ်ဘေးမှ ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ
မတတ်နိုင်၍ ပိုက်မခေါ်နိုင်သောကြောင့် ခုလို စာမေးပွဲရာသီမျိုးဆိုလျှင်
ဖွဲ့က စေတနာနှင့် သွားသင်ပေးတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟာ၊ ငါကလည်း အရေးကြီးနေတယ်၊
သဘက်ခါ စစ်ရမယ့် အမှုတစ်ခုက နင်တို့ ဆေးလောကနဲ့ ပတ်သက်
နေလို့ ခုချိန် လုပ်မှ မိတော့မှာ”

“ဒါများဟာ နင် သိချင်တဲ့ဟာတွေကို ပရင့်ထုတ်ခဲ့လိုက်ပေါ့၊
အိမ်ရောက်မှ ငါ ပြန်ရှင်းပေးမယ်လေ”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ အဲဒါကို မေ့သွားတယ်၊ အိုကေ
အိုကေ နင် ပြောသလိုပဲ လုပ်ခဲ့လိုက်တော့မယ်၊ သွားပြီဟေ့ တာ့တာ”

နွေးက ဖွဲ့ကို လက်ပြန်ဆက်ရင်း အိမ်ပေါ်မှ အလောသုံးဆယ်
ပင် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ဒီလိုပဲလေ ဖွဲ့တို့ သူငယ်ချင်းတွေက အရေးကြီး
ကားမှ အသည်းအသန် လုပ်တတ်တာ မရိုးနိုင်သော အမူအကျင့်ပါပဲ။

နွေး ပျာယာခတ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဖွဲ့က ခေါင်းလေးကို ရမ်း

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကာ ပြီးနေမိသည်။ အဝတ်များ လျှော်လို့ ပြီးစီးချိန်မှာတော့ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီး စာသင်ရန် ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

ကိုယ်က ဆရာမ သွားလုပ်ရမည်ဆိုတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးဖြစ်စေရန် အပေါ်မှ ရင်စေ့အင်္ကျီခါးတိုအဝါနုနုလေးကို အနက်ခံတွင် အဝါရောင် လှိုင်းတွန်းများပါသည့် ချည်ထဘီလေးနှင့် တွဲဝတ်လိုက်ပြီး စလင်းဘတ် အဖြူရောင် သေးသေးလေးကို ပန်းထက်တွင် လွယ်လိုက်သည်။

ဂုတ်ကျော်ကျော်လောက်သာ ရှိသော လှိုင်းတွန်းဆံပင်များကိုတော့ ဒီတိုင်းသာ ဖြန့်ချထားလိုက်၏။

ခရင်းပတ်ဖိလေး အနည်းငယ်ရှိကံက နှုတ်ခမ်းသားစိုရုံ အဆီခပ်ရွဲရွဲလေး တင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဖွဲ့မျက်နှာလေးအတွက် တော်တော်ကို ကြည့်ကောင်းနေပါပြီ။ ကော့ရွန်းမဲနက်ကာ ထူထူစိပ်စိပ် မျက်တောင်များ အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုပြင်ဆင်မှုမျိုးကိုမှ လုပ်စရာ မလိုခဲ့ပါ။

ထိုသို့ ထူထူထဲထဲ ဝန်းရံထားသည့် မျက်တောင်များပေါ်မှ မျက်ခုံးထူနက်နက်များကို သဘောတကျနှင့် မှန်ထဲတွင် ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးသည်နှင့် သူမ၏ ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုက ဆုံးခန်းတိုင်၏။

ဩတ် တစ်ခုတော့ ကျန်နေသေးသည်။ ပန်းဆီရောင် ဒေါက်ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေးကို စီးပြီးပြီဆိုမှ ဖွဲ့က အပြင်သွားရန် စိတ်တိုင်းကျသွား

တော့၏။

ကျောက်မြောင်းရှိ အိမ်သို့ရောက်တော့ တပည့်မလေးက အဆင်သင့်ပင် စောင့်ကြိုနေပြီ။

“မမကို သူ့သူက စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ခုနကတောင် ကိုရာဇဝင်ကို လမ်းထဲမှာ တွေ့လိုက်လို့ မမကိုများ လိုက်ဖို့တာလားလို့ ထင်လိုက်မိသေးတယ်”

သူ့သူ ဆိုသော ကောင်မလေး၏ စကားတွေက ဖွဲ့အတွက်တော့ ထူးဆန်းလို့နေသည်။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မောင်က သူ့အဖေဆိုင်တွင် ထိုင်ရမည်ဆိုကာ ဖွဲ့ကိုတောင် လာမတွေ့နိုင်ပါဟု ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်တာလဲ သူ့သူ”
“သိပ်တောင် မကြာသေးဘူး မမရဲ့၊ ဟိုးမှာလေ ကြည့်ပါလား။ ကိုရာဇဝင် ဆိုင်ကယ်ကြီးတောင် ရပ်ထားတယ်”

သူ့သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာတွင်တော့ မောင် စီးနေကျ ဒီတီဆိုင်ကယ်ကြီးကို အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် အခန့်သား ထိုးရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သေချာပါသည်။ မောင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်အနီးရောင်ကြီးကိုတော့ ဖွဲ့ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါဆို မောင်က ဖွဲ့ကို ဘာလို့ လိမ်ညာရတာပါလိမ့်၊ အလုပ်ကိစ္စ

တစ်ခုခုနှင့် သွားစရာရှိသည်ဆိုလည်း ဖွဲ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောသင့်သည်
လေ။ ခုတော့ ဖွဲ့ မသိအောင် မောင် ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲဟူသော
အတွေးတို့က ဖွဲ့စိတ်ကို နှိပ်စက်နေကြပြီ။

မေ့ဖျောက်ထားခဲ့သော သံသယတို့ကလည်း ပြန်လည်ခေါင်းဖြူ
လာကြသည်။

ကသင်ရတာတောင် စိတ်တိုက ကြည့်ကြည့်လင်လင် မှိုနှုတ်

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မမကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို
စိတ်တိုနေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သူသူရယ်၊ မောင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟု
မမက တွေးနေတာပါ”

“သူသူ သိရသလောက်တော့ အဲဒီအိမ်မှာနေတာ မမတို့
အရွယ် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးက တအား
ဆိုးလို့ မိဘတွေကောင် လက်လွှတ်ပြီး သူတို့နဲ့တူတူ မထားဘဲ ဒီမှာ
သက်သက် ခွဲထားကြတာတဲ့ ကြားရသလောက်တော့ ဆေးတွေတာတွေ
တောင် သုံးတယ်ဆိုပဲ”

သူသူ ပြောသော စကားများကို ကြားရမှ ဖွဲ့စိတ်တွေ ပိုလှုပ်
တင်းကြပ်လာကြသည်။ မောင်က ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေရပါလိမ့်နော်။ သံသယစိတ်တွေကို ကြီးစားစေ

ဖျောက်ကာ မောင့်အပေါ်မှာ ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ချစ်မည်ကြိုသော်လည်း
ကံကြမ္မာက မောင်နှင့်သူမကို မျက်နှာသာ ပေးချင်ပုံမရပေ။

ပြဿနာကို သယ်ဆောင်လာမည့် သံသယတစ်ခုကို တစ်
ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ထံသို့ ရိုက်ထည့်ပေးနေသလိုပါပဲ။

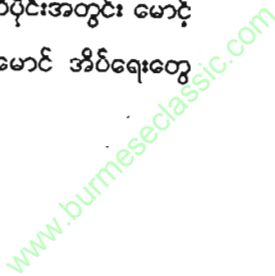
“ဟာ ဟိုမှာကြည့် ဟိုမှာ ကိုရာဝေင်နဲ့ တွဲထွက်လာတာ
အဲဒီ လူပေါ့”

သူမတို့ စာသင်နေသော နေရာက အိမ်ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာပို့
ထိုင်နေရာကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နေရ၏။ မောင်က ထိုလူ၏ ပခုံးကို
ဖက်ကာ နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်လာပုံက လောက
ကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေကြသည်ဆိုသည့် အနေအထားမျိုး။

နောက်တော့ မောင်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ထိုလူ
ကို လက်ပြကာ ထွက်ခွာသွား၏။

ဘာတွေလဲ၊ ထိုလူမျက်နှာကို ကြည့်ရတာတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ
ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး လုံးဝ မမြင်။ ပိန်ချုံးကာ မျက်လုံးများ
က အမြဲတစေ မှေးစင်းနေတတ်မည့် ပုံမျိုးပါ။

ဟင် မောင်ကရော ဘာထူးလို့လဲ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်
မျက်နှာတွေ ချောင်ကျသွားလိုက်တာ ဖွဲ့ကပင် မောင် အိပ်ရေးတွေ
ပျက်လာဟု မေးယူရသည်အထိ။

ဒါဆို မောင်က ဒီလိုလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲလို့ မေးလို့

ဖွဲ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ မောင့်ထက် သို့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်မိတော့လည်း စက်ပိတ်ထားသည်နှင့်သာ ကြုံရမိစိတ်တို့က ယောက်ယက်ခတ်ကာ ဘာကိုမျှ စိတ်ပါဝင်စားပြီး လုပ်ကိုးနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

“မမကို ကြည့်ရတာ ကိုရာဝေင်အတွက် သိပ်ကို စိုးရိမ်နေသည်ပဲ”

သူသူသေသေ ဖွဲ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ ရိပ်မိနေပြီဆိုတော့ သူမမောင်အပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တွေက သိပ်ကို လွန်ကဲနေပြီနှင့် တူသည်။

“ဒါနဲ့သူသူက အဲဒီအိမ်မှာနေတဲ့လူအကြောင်းကို ဘာလို့လောက်တောင် သိနေတာလဲ”

“ဟား သိတာပေါ့ မမရဲ့၊ အဲဒီလူအကြောင်းကို သူသူက ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူအားလုံး သိကြတာပဲ၊ ဒီလောက် နာမည်ထွက်ပြီး ဆိုးသွမ်းနေတာကို ဘယ်သူက မသိဘဲမှာလဲ မမရယ်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား သူသူ”

သူမရဲ့ မယုံမရဲ မေးခွန်းကို သူသူက အားရပါးရ ခေါင်းညှိ

ပြင်းဖြင့် အဖြေပြန်ပေး၏။

“ဒါနဲ့ သူသူက အဲဒီလူရဲ့ နာမည်ကို သိလားဟင်”

သိချင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ ဖွဲ့က မေးတော့ သူသူက

ခေါင်းလေးကို ဒုတိယမြောက် ထပ်ညှိတ်ရင်း

“သိတာပေါ့ မမရယ်၊ မင်းညီ တဲ့”

“ဟုတ်လား”

မင်းညီဆိုသော နာမည်ကို မောင့်အပေါင်းအသင်းများထဲတွင်

ထစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဘူးသည်မို့ သူမက ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားမိသည်။

“မမ မျက်နှာတွေ တော်တော်ကို ဖြူဆုတ်သွားတာပဲ၊ ကိုရာဝေင်ကို စိတ်ပူလို့လား မမ”

သူသူရဲ့ အလိုက်တသိ မေးခွန်းကိုပင် မဖြေနိုင်တော့ဘဲ

“ဆောရီကွာ သူသူ၊ ဒီနေ့ သူသူကို စာသင်တာ စိတ်သိပ်မပါ

တုန့်ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရပါတယ် မမရယ် ကျက်စရာတွေပဲ မှတ်ပေးခဲ့

လိုက်ပေါ့၊ သူသူ ကျက်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်နေ့ မမလာတော့

အားလုံးရနေစေရမယ်၊ မမ ပြန်ချင် ပြန်တော့လေ”

သူသူ၏ အလိုက်သိတတ်မှုကြောင့် သူမလည်း အားနာစွာပင်

ပြုရင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့လိုက်၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ မောင့်အကြောင်းတွေကသာ သူမ ရင်တစ်ခုလုံးကို နှင်းလှနေအောင် ဖမ်းစားထားကြသည်။ ဒီလိုသာ ဆို မောင့်ထံမှာ ဖွဲ့ မသိသေးသည့် အကြောင်းတွေ ရှိနေတာ သေချာ နေပြီပေါ့။

ဘာကြောင့်များ မောင်က ထိုအကြောင်းတွေကို လျှို့ဝှက်ထား ရပါလိမ့်။ လျှို့ဝှက်ထားသည်ဆိုကတည်းကလည်း သာမန်ကိစ္စမျိုးတော့ မဟုတ်မှာ သေချာပါသည်လေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မောင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ အားလုံးကို ဖွဲ့သိချင် မိ၏။

ဖွဲ့ဘက်က ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးမှ တစ် ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က ဂဗာနဏ မသိခြင်းသည် မသိ သား ဆိုးရွားလွန်းသည်ဟု ဖွဲ့က ယူဆကာ မောင့်အပေါ်တွင်လည်း စိတ်လေးခုလျက် ဒေါသများ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

ဟင် ဖွဲ့ကသာ မောင့်ကို ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားခဲ့တာ မောင်ဘက်ကရော ဖွဲ့လို လေးနက်မှုမျိုး ရှိနေရဲ့လား

ထိုမေးခွန်းကို ခုမှ စဉ်းစားမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ဒေါသများ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဖွဲ့ဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ မောင့်အပေါ်မှာ ယုံကြည် နေခဲ့သည်လား။

ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ယုံကြည်ကာ အရာအားလုံးကို သူ့စကား အတိုင်း ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့မိသည်ချည်း။ ဒါကို ဒီလို လိမ်ညာခြင်းမျိုး တွေနဲ့ လှည့်စားရက်တာ မောင် ရက်စက်လွန်းပါသည်လေ။

အတွေးများနှင့်အတူ ဖွဲ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲ လာသော ခံစာမှာပဲ သူမထံသို့ မောင့်ဆီမှ ဖုန်းဝင်လာရာ ဒေါသများ ဖြစ်နေဆဲဆဲမှာပင်မို့ သူမအသံတို့ကလည်း မာကျောသွားကြ၏။

“ပြော ဘာကိုစွဲလဲ”

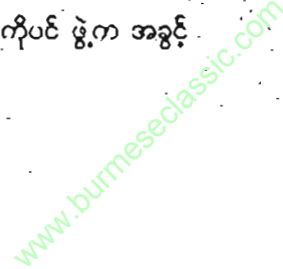
“ဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ မင်းအသံက မာလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် မာတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ မောင် ဘာတွေလုပ်မိ တာ လဲဆိုတာ ဖွဲ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ”

“ဟာ လာပြန်ပြီလား ဖွဲ့ရယ်၊ ပြန်ပြောလည်တာမှ မကြာသေး တဲ့။ ပြဿနာက ပြန်လုပ်ချင်နေပြန်ပြီ၊ ဖွဲ့ကကွာ တကယ်ဆိုးတယ်”

“မောင် ဖွဲ့စကားတွေ သိပ်မပြောချင်ဘူးနော်၊ လမ်းမပေါ် ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဖွဲ့မေးတာကို မလိမ်မညာဘဲနဲ့ အမှန်အတိုင်း သာ ပြောပေးတော့”

ဖွဲ့အမှန်တကယ် ဒေါသထွက်နေမှန်း သိသွားသောကြောင့် မောင့်ဘက်က အတန်ငယ် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ဒါကိုပင် ဖွဲ့က အခွင့် ကောင်းယူကာ

“ခုတော့ တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီ မဟုတ်လား မောင်
အဲဒါကိုက မောင်မှာ ဖွဲ့မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်
ဆိုတာ သေချာလို့ပေါ့”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်နေတာလဲ ဖွဲ့၊ မင်း ပြောနေတာတွေကို
မောင် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး”

မောင့်အသံက သိပ်ကို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းနေပါသည်။ ဒါကိုပဲ
ဖွဲ့က မကြိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူများစကားဖြင့် ကြားခဲ့ခြင်းဆိုပါက ထိုသို့ပြောသော မောင်
စကားမှာတင် အရင်အချိန်တွေလို ဖွဲ့ ယုံကြည်သွားနိုင်လောက်သော်
လည်း ခုတော့ ဖွဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းမို့ မောင်
ပြောသမျှ ဘာကိုမှ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေမိသည်။

“မောင် နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ဖွဲ့
သိတယ်နော်၊ ဖွဲ့မေးနေတုန်း မောင် အမှန်အတိုင်းဖြေပါ”

“မောင်တို့ တွေကြရအောင်”

မောင့် တောင်းဆိုမှုကို ဖွဲ့ကလည်း အလွယ်တကူပင် လက်ခံ
လိုက်ပါသည်။ ဒီကိစ္စဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေပြီးမှ ဖြေရှင်းနိုင်မည်မှန်
လည်း သိသည်မို့ ချက်ချင်းပင် သဘောတူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီ မောင်၊ ဖွဲ့တို့ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံလေးမှာ ဖွဲ့ကို

စောင့်နေပါ၊ ခုပဲ ဖွဲ့ပြန်လာနေပြီ”

“ဟင် ဖွဲ့က အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဖွဲ့က နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့က ခန့်တဲ့တဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး ကျောက်မြောင်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ စာသွားသင်
တာလေ၊ ခုပြန်လာနေတာ”

“ကျောက်မြောင်း ဟုတ်လား”

မောင့်အသံက မသိမသာ တုန်ယင်သွားသည်ဟု ဖွဲ့က ထင်
လိုက်၏။ ခဏတာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်လေ။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ကဲပါလေ ဖွဲ့တို့လမ်းထိပ်မှာသာ မောင်
စောင့်နေပါ၊ နောက် နာရီဝက်အတွင်း ဖွဲ့ရောက်လာမယ်”

ချစ်ခြင်းဖွဲ့က ဖုန်းကို ဖိတ်ပစ်လိုက်ကာ လမ်းကို ခပ်သွက်သွက်
လေး လျှောက်လိုက်၏။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ဖေဖေဝေဝေနှင့် ရင်ထဲမှာ
အကြာကြီး သိမ်းမထားတတ်သော ဖွဲ့အကျင့်ကြောင့်လည်း ဒီလိုမျိုး
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်ခြင်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်လို့ ထင်
သည်လေ။

ဖွဲ့တို့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ အုတ်ခုံ
လေးတွင် မောင့်ကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖွဲ့က လှုပ်ရှား
နေသော စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီး မောင်

ရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လျှောက်သွားလိုက်၏။

မောင်မျက်နှာကလည်း ဖွဲ့ထံသို့ အစစ်ဆေးခံရန် ရောက်လာသော တရားခံတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ချစ်သူက စိတ်ကောက်နေလို့ အယူခံဝင်ရန် ရောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်လို မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ချိုအီနေသော အပြုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။

မောင်ရယ် အဲဒီလို အမူအရာမျိုးတွေနဲ့ ဖွဲ့ကို ထပ်ပြီး မပြုစားပါနဲ့တော့။

ဖွဲ့က မောင့်ဘေး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မောင်က ဖွဲ့ပခုံးလေးကို လက်နှင့်အသာအယာ လှမ်းဖက်ရန် ပြင်၏။

ဖွဲ့ကလည်း သူမထံသို့ လာနေသော မောင့်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ မောင်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး

“ဖွဲ့ရယ် အပြင်သွားစရာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မောင့်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင် လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“မောင် ခုမှလာပြီး အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မောင်ပဲ ဒီနေ့ မောင့်ဖေဖေ ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ပေးရမှာမို့လို့ ဖွဲ့ကိုတောင် လာမတွေ့နိုင်ဘူးဆို၊ ခုတော့ လိုက်ပို့မယ်တောင် ပြောနေပါရောလား”

“ဟား ဟား ဖွဲ့ရယ်၊ ဖွဲ့က တကယ့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပါလား၊ စိတ်တိုနေတဲ့ပုံလေးကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ကလေးတစ်ယောက်

လိုချင်တာမရလို့ ငိုတော့မယ့်ပုံကျနေတာပဲ”

“မောင်နော် ဖွဲ့ တကယ်စိတ်တိုနေတာ၊ ပြောင်ချော်ချော် မလုပ်ပါနဲ့”

ဖွဲ့အသံက ပျော့ပြောင်းမှု တစ်စက်မှ မရှိဘဲ မာကျောလျက်ပဲ မို့ မောင်မျက်နှာက အနည်းငယ် မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်သွားပြီး

“ဖွဲ့ရာ မနက်ထိ အကောင်းကြီးကနေ ခုမှ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ မောင့်ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြကွာ”

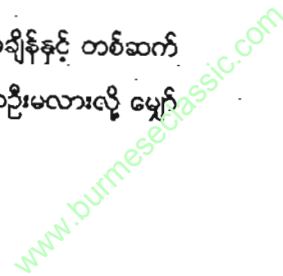
“မောင် တကယ်ပဲ နားမလည်ဘူးဆိုတော့လည်း ဖွဲ့က ပြောပြရမှာပေါ့”

မောင်က ဖွဲ့ပြောပြမည်ဆိုတော့ ဘာမှမသိသေးသည့်ပုံဖမ်းကာ သေချာဂရုတစိုက် နားထောင်မည့်ဟန် ဖမ်းလိုက်ပြီး ဖွဲ့မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒီနေ့ မောင် တကယ်ပဲ မောင့် ဖေဖေဆိုင်မှာ ထိုင်ပေးနေရတာလား”

မောင်က ဖွဲ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းနှင့်မှ ခေါင်းကို ဆတ်ပြုသည်။

အဲဒီလို မောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့် အချိန်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မောင်များ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းခါလေဦးမလားလို့ မျက်

လင်းနေခဲ့သော ဖွဲ့စိတ်တို့ ကျဆင်းကုန်တော့၏။ ခုတော့ မောင်
လိမ်တော့မည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ဖွဲ့က ခေါင်းငုံ့ခံနေရတော့မည်။

မောင်သာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ
ကြောင့်သာ ထိုနေရာသို့ သွားခဲ့ရပါသည်ဟုဆိုခဲ့လျှင် ဖွဲ့ဘက်က
မျက်စိရံမှိတ်ကာ ယုံကြည်ကောင်း ယုံကြည်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

“မောင်ရယ် ဖွဲ့မေးနေတုန်းမှာ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါနော်၊
မောင့်ကို ဖွဲ့ စိတ်မပျက်ချင်ဘူး”

“ဖွဲ့ကို မောင်က ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ ဖွဲ့ရယ်၊ မောင်က
ဖွဲ့မသိအောင် ဘာမှလုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

ဘာမှဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့၍ ဖွဲ့က မောင့်နားမှထကာ
ရပ်လိုက်ပြီး မောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လိုက်၏။

“ဖွဲ့ သွားတော့မယ်၊ မောင့်ဘက်က အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတဲ့
နေ့မှာ ဖွဲ့ဆီကို ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်ပါ မောင်၊ ဖွဲ့ စောင့်နေပါမယ်၊
ဖွဲ့နဲ့မောင့်ကိစ္စမှာ အရာအားလုံးက မောင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်ဆို
တာတော့ မောင် မမေ့လိုက်နဲ့ပေါ့”

သူ့ကို ကျောပေးကာ ထွက်သွားသော ချစ်ခြင်းဖွဲ့၏ ကျော
ပြင်လေးကို ကြည့်ရင်း ရာဇဝင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပစ်လိုက်မိသည်။
သူ့လုပ်ရပ်တွေက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဖွင့်မပြော

ရဲလောက်အောင် ထိတ်လန့်နေရသည့် အရာတွေလေ။ အဲဒီ သတင်း
သာ ပေါ့ကကြားသွားပါက သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ပျက်စီးသွား
မည်သာ ဖြစ်သည်။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို သူ ချစ်ပါသော်လည်း လူတစ်ယောက်၏ အတ္တ
များအတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်မို့ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို
ဖုံးကွယ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မယုံကြည်
ရသည့် လောကကြီးတွင် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို သူက ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်
နိုင်မှာမို့လဲ။

ရာဇဝင်ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ မရှိလျှင်လည်း နေနိုင်ပါသည်။
တကယ်တမ်းမှာ သူ့အတွက် မရှိမဖြစ်က...။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံပေါက်သော ဖွဲ့
ကို ကြည့်ပြီး ဖူးဖူးက ဖွဲ့အိမ်ထဲဝင်လာသည်နှင့်

“ဟဲ့ နင့်မျက်နှာကလည်း မသာမယာ ရှိလိုက်တာ၊ ဘာတွေ
ဖြစ်လာတာလဲဟ”

ဖွဲ့က ဖူးဖူးမေးခွန်းကို ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ လွယ်ထား
သောအိတ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေ
တစ်ဘူး ထုတ်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“သေချာပါပြီ နင် ဘာတွေဖြစ်လာပြန်တာလဲ၊ ဘာလဲ နင် စာသင်ရတဲ့တစ်ယောက်က စာတွေ မကျက်ထားလို့လား”

“ဟူး မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တခြားကိစ္စတစ်ခုပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောပြလေဟာ”

“အေး ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ရေမိုးချိုးပြီးလို့ နွေးပါ ပြန်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော ဖွဲ့ကို ကြည့်ပြီး ဖူးဖူး တစ်ယောက်တည်းသာ ပဟေဠိများနှင့် ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။

တကယ်တမ်းတော့ ဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်း နေချင်လှသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြကာ ရင်ဖွင့်ချင်မိသေးသည်လေ။ ဒါမှသာ မောင် တကယ်တမ်း ဖုံးကွယ်ထားတာတွေဟာ ဘာတွေလဲလို့ ဝိုင်းစဉ်းစား တွေးတောနိုင်မှာဖြစ်၏။

ရေကို စိမ်ချိုးနေမိတာ ဘယ်လောက်တောင် အချိန်တွေ ကြာသွားသည်မသိ။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို လာထုသော ဖူးဖူး အသံကို ကြားမှသာ အသိပြန်ဝင်တော့သည်။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဟဲ့ ဖွဲ့ ကြာလိုက်တာ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အအေးပတ်နေဦးမယ်နော်”

“အင်းပါ ပြီးတော့မှာပါ ဒီမှာ ခေါင်းလျှော်နေလို့”

ဖွဲ့ကလည်း ပြန်အော်ပြောလိုက်ပြီး ရေချိုးနေခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်၏။ အပြင်ကိုရောက်တော့ ဖူးဖူးက တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ခါးကိုထောက်ပြီး ရပ်စောင့်နေသည်။

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ကို ကြီးကြီးမားမား တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မြန်မြန်သံတော်ဦးတင်လိုက်တော့”

“နေပါဦးဆို ငါ အဝတ်လေးတော့ လဲပါရစေဦး။ ပြီးတော့ နွေးလာမှ ပြောမယ်ဟာ၊ နင့်ကို တစ်ခါ နွေးကိုတစ်ခါ ပြောနေရရင် ငါ မောတယ်”

“ဟိတ် ဟိနစ်ယောက် ဘာတွေပြောကြမလို့လဲ၊ ငါ့ကို လျှို့လို့တော့ မရဘူးနော်”

အသံနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော နွေးကိုမြင်တော့ ဖူးဖူးပျက်နာက ဝင်းလက်သွားပြီး

“ဒီမိန်းမပေါ့ ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မေးလို့ကို မရဘူး၊ လှုပ်မှ ပြောပြမယ်တဲ့လေ”

“အဲဒါဆို ခဏနေဦး။ ဟိုမှာ သားချစ်လည်း ပါလာတယ်”

နွေးက အပေါက်ဝကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ပြော၏။ ထိုအခါမှ အိမ်တံခါးမကြီးဘေးရှိ ဖိနပ်စင်လေးဘေးတွင် ရပ်နေသော သားချစ်ကို

www.burmeseclassic.com

သူမ သတိထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားချစ်က ဘယ်လိုပါလာတာလဲ၊ ဝင်လေဟာ”

ဖူးဖူးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သော်လည်း သားချစ်က ဖွဲ့ကိုသာ မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်နေပြီး အထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါမှ ချစ်ခြင်းဖွဲ့မှာ သူမကိုယ်သူမ ပြန်သတိထားလိုက်မိပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့မိတော့၏။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရေလဲမျက်နှာသုတ်ပဝါဖြူဖြူလေး ပတ်ထားသည်မှလွဲ၍ ကျန်နေရာများမှာ ဖွဲ့ရဲ့သဘာဝအလှများက ထင်ထင်ရှားရှားကို ပေါ်လွင်နေကြသည်လေ။

သားချစ်ရဲ့ ဖွဲ့ဘက်သို့ မလှည့်ချင် လှည့်ချင်နှင့် လှည့်ကြည့်နေပုံက ဖွဲ့ကို ပိုပြီး အရှက်သည်းစေ၏။

အခန်းထဲမှာ တော်တော်နှင့် အဝတ်မလဲနိုင်သေးဘဲ ရှက်ဖျက်နာ နီရဲရဲကို ဖြေလျော့နေရသေးသည်။ မောင့်ကြောင့် စိတ်တိုတာတွေပင် ခေတ္တခဏ ဘယ်ကိုပြေးထွက်ကုန်ပြီမှန်း မသိ။

“ဖွဲ့ အဝတ်လဲတာ ကြာလှချည်လား၊ ဒီမှာ ငါတို့က နင်ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ စောင့်နေကြတာ၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့တော့”

“အေး အေးပါ”

နွေးရဲ့အသံကြားမှပင် အိမ်နေရင်းဝတ် ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးကို ကောက်စွပ်ကာ ရေစိုနေသော ဆံပင်များကို ခပ်မြန်မြန်ဖြီဆင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရ၏။

“ကဲ ပြောတော်မူပါ၊ ဘာတွေများ ဒီလေ့ဝက် အရေးတကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာလဲ”

ဖွဲ့စိတ်တိုကာ ဖူးဖူးတို့ထံမှာ မရှိသေးဘဲ အိမ်ကို ဝေဝဲကြည့်နေသေးသည်။ ဒါကို သတိထားမိသော ဖူးဖူးက

“ဘာရှာနေတာလဲ ဖွဲ့”

“သားချစ်ရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ခုနလေးတင် ပြန်သွားပြီလေဟာ”

ဖူးဖူးအဖြေကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားမိသည်။

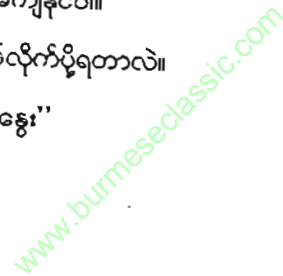
“ဟင် သူက ငါ့ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဟ သူက နွေးကို ပြန်လိုက်ပို့တာ”

ဖူးဖူးရဲ့အပြောကို နွေးကပါ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထောက်ခံလိုက်သို့သော် ထိုအဖြေကို သူမ ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ပါ။

ဘာသဘောနဲ့ သားချစ်က နွေးကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ရတာလဲ။

“ဘာလို့ နင့်ကို သူက ပြန်လိုက်ပို့တာလဲ နွေး”

စိတ်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်သွားခြင်းကို မြင်သာအောင် မပြဘဲ ခပ်တည်တည်သာ မေးလိုက်မိသည်။

“ဪ ဝီလီဟ နင့်ကိုငါ အွန်လိုင်းက ပရင့်ထုတ်ခဲ့ပြီ၊ မေးမယ်ဆိုတဲ့ စာတွေကို နင်ပြောပြစရာ မလိုတော့ဘူး။ အင်တာနက်ဆိုင်မှာ သားချစ်နဲ့ တန်းတိုးတာနဲ့ပဲ သူ့ကို မေးခဲ့လိုက်တော့တယ်”

“ဘာလဲ သူက သိပ်အားနေလို့လား။ ဒီလောက် အချိန်အကြာကြီး”

ဖွဲ့လေသံနှင့် စကားလုံးတို့က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် မထင်မှတ်ထားပါဘဲ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိပြီးမှ နွေးကိုပင် မြန်အားနာသွားမိ၏။

“မအားပါဘူး။ သူကသွားစရာ ရှိတာတောင် မသွားသေးဘဲ ငါ့ကို သေချာရှင်းပြတာဟာ သိပ်တော့ မခက်ခဲပါဘူး။ love bite နဲ့ ပတ်သက်တာလေးတွေ ငါ မရှင်းသလောက် ပြန်မေးကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ ကျေးဇူးတင်သွားမိတယ်။ သူ အပြင်သွားမိချိန်ထားတဲ့အချိန်ရောက်တာတောင် မသွားသေးဘဲ ငါ့ကို ပြန်လိုက်ပြီ။ သူ သွားစရာရှိတာကို သွားရတာ”

နွေး ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားကမှ ဖွဲ့စိတ်ကို ပိုလို့တောင် ခံရခက်သွားစေသည်။ သွားစရာရှိတာတောင် မသွားဘဲနဲ့ သူက ဘာကို

စတုရန်းတွေ စွတ်ကောင်းနေတာလဲ။

တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ သွားစရာဆိုတာကလည်း သူ့ကောင်လေးတွေနဲ့ အချိန်အချက် လုပ်ထားတာကလွဲလို့ တခြားမဖြစ်နိုင်ပါ။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ ခံရခက်သွားစေသော်လည်း နာကျင်မှုတွေကိုတော့ ချက်ချင်းပင် ဘာမှမဖြစ်သည့်ဟန် ဖမ်းလိုက်ကာ

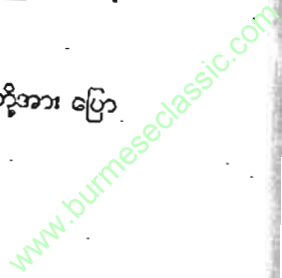
“ဟုတ်လား အဲဒီကောင်က ဒီလိုပဲ၊ သိပ်စေတနာ ကောင်းတာ အဟင်း ဟင်း”

သူမအသံက အသက်မပါလှသော်လည်း မတတ်နိုင်စွာပင် နှုတ်ဆောင်ရယ်မောလိုက်ရ၏။

“အမလေးဟဲ့ သားချစ်လုပ်တာနဲ့ပဲ နင်ပြောမယ့် စကားတင် ဘယ်နားရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ပြောလေဟာ ငါတို့က ငါ့ကို နားထောင်ချင်နေတာ”

ဖူးဖူး သတိပေးမှပင် ဖွဲ့မှာ မောင့်အကြောင်းကို ပြန်သတိရရ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ခံပြင်းဒေါသများက ပြန်လည်ထကြွလာတော့

သို့နှင့်ပင် မောင့်အကြောင်း အစအဆုံးကို ဖူးဖူးတို့အား ပြောအကြံဉာဏ် တောင်းခံလိုက်၏။

“အဲဒါ နင်တို့ ဘယ်လိုထင်လဲဟင်၊ ငါကတော့ ရင်တွေ အရမ်းတုန်နေပြီ”

“နင်ပြောပုံအရဆိုရင် ရာဇဝင်က အဲဒီလူနဲ့ တော်ဟော်ရင်နဲ့ တွဲပုံ ပေါက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟ၊ တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်ပြီး တော်တော်ကို ခင်မင်တဲ့ပုံပဲ၊ ငါ လန့်တာက အဲဒီလူနဲ့ပေါင်းတယ်ဆို တော့ မောင်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်နေမှာကို စိုးရိမ်တာ”

“ရာဇဝင်ကို အဲဒီလိုဆေးတွေ ဘာတွေ သုံးတယ်ဆိုတဲ့ပုံ နှင် မြင်ဖူးလို့လား”

နွေးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဖွဲ့မျက်လုံးထဲတွင် တစ်ခါက ဖွဲ့ဆေးရုံ မောင် ရောက်လာခဲ့သော အချိန်ကပုံစံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိတဲ့ မှာပင် ဖူးဖူးက

“ဆေးသုံးထားရင် ဘယ်လိုပုံစံဆိုတာ နင် သိလို့လား နွေးရဲ့”

“စိတ်ကြွဆေး ဆိုရင် အရမ်းကို အက်တစ် ဖြစ်နေမယ် ဘိန်းတို့ ဘာတို့ကတော့ မှိန်းနေတာပေါ့ဟာ၊ အပြင်လောကနဲ့ အသွယ် အသွယ် ပြတ်နေတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အရမ်းစွဲနေလို့ လူတွေကျတော့ တဖြည်းဖြည်း အရိုးငေါငေါနဲ့ ကြည့်ရဆိုးပြီး သူ့ နားမှာ အသံလေး တစ်သံ ကြားရင်တောင် အလိုလို လန့်နေ

တတ်ကြတယ်၊ ဥပမာကွာ သူတို့က ဥပဒေ ပြင်ပက လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဆေးသုံးထားတဲ့အချိန်တွေဆို အသံလေး နည်းနည်းကြားတာနဲ့ သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ လူတွေလာပြီထင်ပြီး အလိုလို ဆွေးလန့်နေကြတာပေါ့”

နွေး ပြောပုံအရဆိုရင် ဆေးရုံကို မောင်လာတုန်းက အပြု အမူတွေဟာ မောင်များ ဆေးခြောက်တွေ သုံးစွဲထားတာလားဟု ထင် ချင်စရာ ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဖွဲ့နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိတာက သားချစ် ပြောခဲ့ သော စကားတွေ၊ မောင်က ငယ်ငယ်တည်းက သိပ်ကိုဆိုးသွမ်းပြီး ဆေးတွေဘာတွေတောင် သုံးဖူးတယ်ဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော မှယ်ထိန်းရဲ များကိုမြင်ကာ ထန်းရည်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သွားရသည်ဆိုသော သားချစ်ရဲ့စကားများကလည်း မှန်ကန်ဖို့များနေပြီပေါ့။

ဒီလိုဆို မောင်က ဖွဲ့အပေါ်မှာ လိမ်ညာနေခဲ့တာ ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာနေပြီ ဖြစ်သည်။ မောင့်ဘဝ လမ်းမှားကို ရောက်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလမ်းမှားကိုပဲ တန်းတန်းကြီး ဆက် လျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေခဲ့သည်လား။ ဒီကိစ္စဟာ ဖွဲ့ထင်သလို တကယ် ပါဆိုရင် ဖွဲ့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မောင့်ဖေဖေကို ပြောပြလျှင်ရော မကောင်းဘူးလား။ ဒါမှသာ မောင့်ကို သေချာထိန်းသိမ်းနိုင်မည်လေ။

သို့သော် ခက်နေသည်က မောင့်ဖေဖေက ဖွဲ့ကို သိမှာမဟုတ်ခြင်းပင်။ တော်ကြာ သူ့သားကို နာမည်ဖျက်ချင်လို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောပါသည်ဆိုလျှင် သူ့မပဲ အရှက်ကွဲချီးမည်။

“ငါတို့ မောင့်ဖေဖေကို ဒီကိစ္စပြောပြထားရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ ရာဇဝင်က ကျောက်မြောင်းထဲက ဟိုလူက တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စလား”

ဖွဲ့က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နွေးက ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး

“မရသေးဘူးလေ၊ ခုချိန်မှာ ရာဇဝင်အဖေက နင့်ကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ပြောဖို့လည်း အချိန်မကျသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ နင့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ မရှိလို့ပဲ”

“အေးလေ ရှေ့နေမကြီးကပဲ အမှုအသွားအလာကို သေချာ နားထောင်ပြီး ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”

ဖူးဖူးက ဝင်နောက်နေသေးသော်လည်း ဖွဲ့ကတော့ ပြုံးနိုင်စွမ်းတောင် မရှိတော့ပါ။

“အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။ ဘာမှဆိုးဆိုးရွားရွား မပြု

လောက်ပါဘူး။ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်”

ဖူးဖူးကပင် ဖွဲ့ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ အားပေးသော်လည်း ဖွဲ့မျက်နှာကိုတော့ သူနိမ့်နိမ့်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။

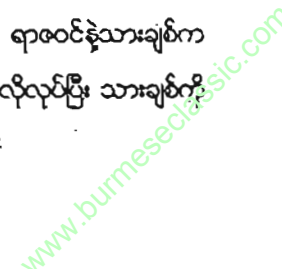
“မဟုတ်ဘူးဟာ သူ တကယ် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ့ရှေ့က ဝါထွက်လာရင်တောင် သူ လိုက်ရှင်းပြသင့်တယ်လေ၊ ခုတော့ ငါ စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ အဲဒီနေရာမှာတင် ကျန်နေခဲ့တာဟာ ငါ သူ့ကို ဘယ်လို နားလည်ပေးရတော့မယ်တောင် မသိတော့ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလုပ်ပါလား”

နွေးပြောလာမယ့် အကြံပြုချက်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာပင် ဖွဲ့ ခေါင်းလေး ထောင်ထသွား၏။

“ဒီလိုမျိုး ရာဇဝင်အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းရမယ်ဆိုရင် သားချစ်ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား။ ယောက်ျားချင်းချင်းဆုတော့ ပိုပြီး နားလည်လွယ်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူက ဘာလုပ်လာတယ်ဆိုတာတော့ သိမှာ ကိုနိုးသေပဲ”

“နင်မို့ အဲဒီအကြံကိုပေးတယ် နွေးရယ်၊ ရာဇဝင်နဲ့သားချစ်က ကျောင်းမှာတည်းက မတည့်ကြတာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သားချစ်ကို

စောင့်ကြည့်ခိုင်းလို့ ဖြစ်မှာလဲဟာ”

သူမအသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထွက်လာသည်မို့ ကျန်းမာစွာ နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခေါင်းမူးများကို ပြိုင်တူခါရမ်းလိုက်ကြသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း မလျှောက်တတ်တော့ပါရှင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းပဲ သွားစားတော့မယ်နော်”

နွေးက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောကာ ဖွဲ့နားမှ ထွက်သော နွေးကိုကြည့်ပြီး ဖွဲ့ အားနာသွားမိ၏။ ကိုယ့်ကြောင့် သူငယ်ရင်တွေတောင် အေးအေး မနေရဘဲ နေရာတကာ ခေါင်းစားနေကြရပြန်သည်။

သို့သော် ဖူးဖူးကတော့

“ဒါဆိုလည်းဟာ နင့်ရာဝင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးနေပြီပဲဟာ ပြတ်လက်စနဲ့တော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဟိုလေ သားချစ်ကို ပြောစဉ်းစားကြည့်ပါလားဟာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ဆို ဆရာဝန်တွေဆိုမရဘူး၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီမှာဟာ”

အရေးထဲမှ ဖူးဖူးက သူမ ဖြစ်ချင်နေတာတွေကို လာပြောသေးသည်။ ဖူးသစ်စက နဂိုတည်းကမှ ရာဝင်ကို ဖွဲ့က ကြည့်လိုက်ခံထား၍ သူလည်းလိုက်ပြီး လက်ခံထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်

မှာက ကြိတ်ပြီး သားချစ်နှင့် သဘောတူနေခြင်းလေ။

ဒါတွေကို ပြန်တွေးလိုက်မိတော့လည်း စိတ်တို့က ပိုလို့ နောက်ကျိသွားကာ သူမမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းသာ ရမ်းနေမိတော့သည်။

တကယ်တော့လည်း နွေးပြောသလို သားချစ်ကို အကူအညီ စောင်းရမည့်ကိစ္စကတော့ ဘယ်လိုမှကို မလွယ်ကူနိုင်တာ သေချာပါသည်။

သားချစ် ပြောခဲ့ဖူးသလိုသာ အမှန်ဖြစ်နေပါက မောင့်ကို ကယ်တင်နိုင်အောင် ဖွဲ့ ကြိုးစားရတော့မည်။

မောင်ရေ မောင်ဟာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မှားယွင်းနေတဲ့လမ်းတွေကို ဘယ်တော့မှ ဖွဲ့မသိဘဲ တိတ်တိတ်လေး လျှောက်နေဖို့ မကြိုးစားလိုက်လေနဲ့နော်။

ဖွဲ့ဘဝရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ် မောင့်ကို ရွေးချယ်ပြီးတည်းက မောင်လုပ်သမျှတွေဟာ ဖွဲ့နဲ့သက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ဖွဲ့က မှတ်ယူထားပြီး ပြီလေ။ ဒါကြောင့် မှားယွင်းနေတဲ့အရာတွေကို မောင် လုပ်နေတယ်ဆိုရင် ဖွဲ့ကတော့ မရရတဲ့နည်းနဲ့ လိုက်လံတားမြစ်ရမှာပါပဲ။

ဒါကို မောင် နားလည်ပေးပါနော်။

ဒါဟာလည်း နွေးနွေးအပေါ် အမြင်တိမ်းစောင်းမိသည် မဟုတ်ပါဘဲ ထုံးစံအတိုင်း သူမရဲ့သားချစ်သံတွင်ဖြစ်သော အဖြူရောင် ဝန်တိုမှုသက်သက်ပါလေ။

“ငါ ဒီနေ့လာတာ နင့်ကို အဲဒီကိစ္စ ပြောချင်လို့ပဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ သားချစ်”

“ငါ ကျောင်းပြန်တက်မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

သားချစ်စကားကြောင့် ဖွဲ့မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ဒါဟာ သားချစ်ဆီကနေ ဖွဲ့အကြားချင်ဆုံး စကားပါပဲ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်က ဗြုန်းစားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျောင်း ပြန်တက်ဖို့ စဉ်းစားမိသွားတာတုန်း”

“အင်း တကယ်တော့ မေမေ့ကြောင့်လည်း အများကြီးပါတာ ပေါ့ဟာ၊ ပြီးတော့ မေမေ့ဆန္ဒကိုလည်း ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ငါနဲ့မေမေ့ကြားမှာ နားလည်မှုတစ်ခု ယူလိုက် ကြတယ်လေ”

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို နားလည်မှုယူလိုက်ကြတယ်ဆိုတာ”

ဖွဲ့က သိချင်စေနှင့် မေးလိုက်တော့ သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်

ပြီး

“ငါ လုပ်ချင်တဲ့ ဂီတအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ပေးရင် ငါလည်း

အခန်း (၅)

“ဘာလို့ မနေ့က ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ ပြန်သွားတာလဲ”

“နင့်ဆီလာတာမှ မဟုတ်တာ၊ နွေးက သူ့ရဲ့အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဆေးဘက်အခေါ်အဝေါ်တွေ ငါ့ကို မေးနေလို့ အဲဒါ အပြန်လိုက်ပို့ပေးတာ”

“သိသားပဲ နင် သိပ်အားနေရင်လည်း အိမ်မှာပဲ အိပ်နေပါ တော့လား။ သူများတကာကို စာရှင်းပြဖို့တော့ သိပ်ရတယ်၊ ကျောင်း ပြန်တက်ပါဆိုတော့ နည်းနည်းမှ နားမထောင်ဘူး”

တကယ်တော့ ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ မနေ့က နွေးကို သားချစ်က စာတွေရှင်းပြလိုက်သည်ဆိုသောကိစ္စကို မည်သို့မျှ မကျေလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြန်တက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟယ် ဒါဆို နင့်မေမေက နင့်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ဖွဲ့စိတ်ထဲမှ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်စွာပင် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သားချစ်ဘယ်လောက်တောင် ဂီတကို ရူးသွပ်တယ်ဆိုတာ ဖွဲ့အသီဆုံးလေ။ သူ့မေမေက သူ့ကို ဂစ်တာတောင် ကိုင်တာမကြိုက်တတ်ခဲ့။

သားချစ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဘော်ဒါတွေနဲ့သာ လမ်းပေါ်မှာ ဂစ်တာငှားတီးရပေါင်းများခဲ့ပြီလေ။

ခုလို သူ့အမေနှင့် နားလည်မှုရသွားသည်ဆိုတော့ ဖွဲ့ ပျော်တာ အမှန်ပါပဲ။ ကာယကံရှင် သားချစ်ဆို မည်မျှထိပျော်နေမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်ရုံနဲ့တင် သိနိုင်ပါသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ငါ့ကို စာမလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး၊ ဂစ်တာတွေ သီချင်းတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ကြားရင်တော့ ပေးနေသမျှ မုန့်ဖိုးတွေ အကုန်ဖြတ်တောက်ပယ်ဖယ်တဲ့”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင် လုပ်ချင်တာကို နင့်မေမေ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ နင်လည်း နင့်မေမေ ဖြစ်ချင်တာ

ကို ပြီးဆုံးတဲ့အထိ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့ အဲဒါမှ အပေးအပံ့မျှမှာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာမရယ် ကျွန်တော်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ စိတ်မပါတာကြီးကို စိတ်ပါချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လုပ်ပေးနေရဦးမှာပေါ့”

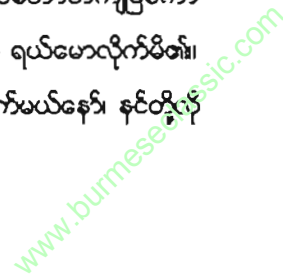
“သားချစ်ကလည်း ဆရာဝန်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလဲ၊ သူများတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးရတာလေ၊ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူမကတော့ ကိုယ့်ဝါသနာအရင်းခံအတိုင်း ပြောမိလေလျှင် သားချစ် မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့သွားကာ

“အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ အမှတ်အများဆုံးလိုင်းမို့လို့ နင်တို့ တက်နေကြတာပါ။ အဲကယ်၍များ ငါတို့ဆီမှာ lawyers တွေသာ အမှတ်အများဆုံး ဖြစ်သွားကြည့်ပါလား။ ရှိသမျှလူအားလုံး အဲဒီလိုင်းကိုပဲ ရွေးတက်နေမှာ သေချာတယ်၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သားချစ်က ထိုသို့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်လို ရန်တွေ့တတ်ပါသေးသည်။ သူမကလည်း အဲဒီပုံစံလေးကိုပဲ သဘောတကျဖြစ်ကာ ညီညာနေသော သွားတန်းလေးများ ပေါ်သည်ထိ ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ မရယ်ပါနဲ့၊ မသိရင်ခက်မယ်နော်၊ နင်တို့လို

လူတွေများ ရှိသမျှ ပေါ်ပင်တွေအားလုံး လိုက်လုပ်နေကြတာတော့ပဲ”

“တော်ပါတော့ သားချစ်ရယ်၊ နင်ကလေး မိန်းမကျနေတာပဲ၊ ရန်တွေကောင်းလိုက်တာ၊ နေဦး နောက်တစ်ခါ မောင်နဲ့ရန်ဖြစ်ရင် နင့်ကို စစ်ကူခေါ်ထားရမယ်”

ဖွဲ့က အပြောင်အပျက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သားချစ်မျက်နှာကတော့ ချက်ချင်းပင် တည်သွားကာ

“နေပါဦး နင်က ရာဇဝင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား၊ ငါလည်း ဘာမှမသိဘူး”

ဖွဲ့က စကားမှားသွားသည်ကို ပြန်ပြင်ရန် ကြိုးစားမနေတော့ဘဲ မနေ့က ဖြစ်ပျက်သမျှတွေရော ဆေးရုံကို လာသည့်နေ့တုန်းက မောင်မူပျက်ပြီး အမှုစစ်ရန်လာသည့် ရဲကားတွေကို မြင်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည့်အကြောင်းတွေပါ သားချစ်ကို ခရေစုတွင်းကျ ပြောပြလိုက်တော့၏။

ဖွဲ့စကားဆုံးသည်နှင့် သားချစ်ပုံစံက ‘တွေ့လား၊ ငါမပြောခဲ့ဘူးလား’ ဆိုသည့် ပုံစံမျိုး၊ အကြည့်မျိုးတွေနှင့် ဖွဲ့ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ဖွဲ့ကလည်း တမင်တကာပင် မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိ၏။

“ဒါကြောင့် ဒီကောင် ခုတလော မင်းညီတို့နဲ့ ပြန်ပတ်သက်နေတာကိုး”

“ဟင် နင် ဘာကိုပြောတာလဲ သားချစ်၊ မင်းညီကို နင်လည်း သိတယ် ဟုတ်လား၊ သူက မောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ရော နင်သိလား၊ လောလောဆယ် မင်းညီဟာ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ငါ အရမ်းသိချင်နေတယ်ဟာ”

“ဒါဆို မင်းညီအကြောင်းကို နင်လည်း တစ်နေရာရာက ကြားပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီကောင်က ငါတို့အထက်တန်းတုန်းက တစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပဲလေ”

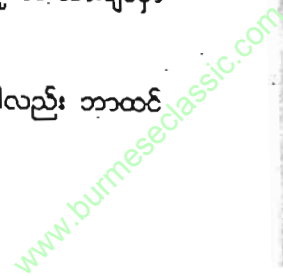
“ခု ငါပြောနေတာ သူပေါ့၊ ကျောက်မြောင်းမှာ နေတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လေ”

“အေး ငါသိပါတယ်၊ နင် မင်းညီနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီဆိုတာ”

“အဲဒီကောင်က ဆေးချိုးတဲ့ ဟ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် သားချစ်၊ ငါ့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူးလား”

သူ တားမြစ်တုန်းက ငြင်းဆန်နေခဲ့ပြီး ခုမှ သူ့ဆီမှ အကူညီကို တောင်းခံနေသည့် သူငယ်ချင်းလေးကိုကြည့်ကာ သားချစ်မှာ လှောင်လည်း မလှောင်ရက်တော့ပေ။

“အေးပါဟာ ဘာမှမသေချာဘဲနဲ့တော့ ငါလည်း ဘာထင်

မြင်ချက်မှ မပေးချင်သေးဘူး။ ငါ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ထားပေးပါမယ်။ အဲဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဟာ”

“နင်ပြောသလိုသာ တကယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားချစ်”

ဖွဲ့အသံက လိုတာထက်ပင် ပိုမိုတုန်ယင်နေသလားဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ သားချစ်ကတော့ ဖွဲ့စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွအုပ်ကိုင်ကာ ဆံပင်များကို တစ်ချက်ဖွပစ်လိုက်ပြီး

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဟာ၊ ရာဇဝင်ပုံ ကြည့်ရတာလည်း အဲဒီလိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပါပြီ”

“ဟင် နင်ပြောပုံအရဆို မောင်က အရင်တုန်းက တော်တော်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား”

ဖွဲ့က အလန့်တကြားလေး မေးတော့မှ သားချစ်ကလည်း ကိုယ့်အမှားကိုယ် သတိရကာ

“ကျောင်းတုန်းကပါဟာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ကလေးဆိုတော့ ဘာသိဦးမှလဲ၊ ဆိုးတာပေါ့၊ ကဲပါ အဲဒီအကြောင်းကို စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့တော့၊ လာ ငါ ဒီနေ့ နင်နဲ့ဆေးရုံလိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါ လည်း နင်တို့နဲ့တူတူ ဗိုလ်နတ်ယာ ဝင်လုပ်ရအောင်၊ နင့်လက်ထောက်ပေါ့”

“တော်ပါဟယ် ဆရာ ဆူအောင်လို့လား”

“ဟား ဟား ဟား နောက်တာပါဟာ၊ နင်ကလည်း တော်တော်ကြောက်တတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ပုံစံကြည့်တော့ ဖိုက်တာလိုလို ကလိုလိုနဲ့”

“နင်နော် သားချစ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလို မစနဲ့”

“ငါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါတို့လမ်းထဲက လူတွေပြောတာပါ”

“ကြည့် နင်ကလေး ပြောလေ ဆိုးလေ သိလား”

ဖွဲ့က သားချစ် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းရိုက်ကာ ပြောလိုက်တော့မှ သားချစ်က အပြောကို ရပ်လိုက်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းကတော့ ပြီးစိမ့်ဖြစ်နေကြသေးသည်။ ဖွဲ့ကတော့ မျက်စောင်းလေးက ထိုးပစ်လိုက်တော့၏။

ဖွဲ့လမ်းလျှောက်ရင် မိန်းကလေးတွေလို နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း လျှောက်တတ်တော့ လူက ဖိုက်တာလိုလို ဘာလိုလို ဘယ်သူမှ မစိုက်သည့်ပုံ ပေါက်နေရသည်။ ဒါကိုပဲ သားချစ်က စနောက်နေပါစေ ဖြစ်၏။

“နင် လမ်းလျှောက်ပုံက တကယ့်ကို ဖိုက်တာအထာကြီးပါဘူး၊ အဲဒီပုံစံကို ဟိုရာဇဝင်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဘာကြည့်ကြိုက်

တယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဟိုလေ နှင် တစ်ခါလောက်မှာ မိန်းကလေးတွေလို ဒီလိုလေး လျှောက်ကြည့်ပါလား။”

သားချစ်က ပြောပြောဆိုဆို သူမရှေ့မှနေ၍ တင်ပိုးကို လှဲကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းပြနေရာ သူမမှာ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိကာ သားချစ်ကိုသာ နှုတ်မှ ဖွဖွလေး ကျိန်ဆဲလိုက်မိတော့ သည်။

တံခါးဘဲလံသံကြား၍ ကမန်းကတန်းလေး ထဖွင့်လိုက်မိသော ဖွဲ့မှာ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူကို မြင်လိုက်ချိန်တွင် အံ့ဩသွားမိတော့

“ဘာတွေကြောင်ကြည့်နေတာလဲ တံခါးဖွင့်ပေးလေ”

သားချစ်က သူမကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်မှ လည်း သတိပြန်ဝင်ကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးမည်ဟု ပြင်လိုက်ရင်းမှ သော့ကိုင်ထားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရင်း

“ဟင့်အင်း ဖွင့်လို့မရဘူး”

ဖွဲ့ရဲ့အမူအရာကြောင့် သားချစ်က မျက်မှောင်ကျကြည့်လို

ပြီး

“နေပါဦး နင့်လက်ထဲကသော့က ဒီတံခါးသော့ မဟုတ်

လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဒီတံခါးသော့လေ”

“အာ ဒါဆို ဘာလို့ ဖွင့်လို့မရမှာလဲ”

“အဲဒီလို မရဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ဒီည ငါ တစ်ယောက်တည်းဟာ၊ ခုလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ဖွဲ့စကားကြောင့် သားချစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှေ ကားထစ်များပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ဟိုနှစ်ယောက်က ဘယ်မှာသွားအိပ်ကြလို့ မရှိရတာလဲ”

“ဖူးဖူးက မနက်ဖြန်တင်ရမယ့် ပရောဂျက်အတွက် သူ့ ဂရု(ပ်) ကလူတွေနဲ့ တူတူ စာစုလုပ်ဖို့ သွားတယ်၊ နွေးကတော့ သူ့ဆရာ အိမ် မှာ မနက်ဖြန် အလှူရှိလို့ သူ့ဆရာကတော်တို့နဲ့ သွား အိပ်ပေးတယ်လေ။ ဒီည ဘယ်သူမှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ အဲဒါကြောင့် တံခါးဖွင့်လို့ မရတာ”

ဖွဲ့စကားအဆုံးမှာ သားချစ်က ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိ၏။

“ဘာလဲ ပတ်ဝန်းကျင်လား။ အဲဒါကြီးကို ဂရုစိုက်နေတာ”

သူမက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သားချစ်မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်

မိ၏။

“အဲဒါကြီးကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုလည်း သူတို့မသိအောင် တိတ်

တိတ်

တိတ်လေး တံခါးဖွင့်ပေးဟာ၊ ငါ ခိုးဝင်မယ်”

“နင် ဘာတွေ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ သားချစ်ရယ်၊ မနက်မှ လာခဲ့ပါလား၊ ခုပဲ ညကြီးနာရီခွဲနေပြီ”

“မရဘူးဟာ၊ ငါ နင့်ကို စာမေးစရာရှိလို့ မနက်ကျရင် ကျွန်ုပ်က အစောကြီးပဲ သွားရမှာ”

သားချစ်က ကျောင်းပြန်တက်တော့မည်မို့ ခုတည်းက ကျွန်ုပ်ကိုပါ ပြန်တက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ စာဆိုတာနှင့် တစ်နှစ်ခန့် ဝေးကွာနေခဲ့ရသည်ဆိုတော့ မေ့ချင်ချင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်စောစောတည်းက တက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

“နင်ကတော့လေ လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုချည်းပဲ သိလား”

ဖွဲ့က ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်နှင့်ပင် သံပန်းတံခါးကို အသံမမြည်စေရန် တိုးတိုးလေး သော့ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သားချစ်ကလည်း ခပ်သွက်သွက်ပင် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကို ပိတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ခန်းလုံးမှာ ဒီလိုအချိန်မျိုးကြီး၌ သားချစ်နှင့်နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်ဆိုသော အသံက ဖွဲ့ရင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့များ မတတ်မငြိမ် ဖြစ်နေစေတာလဲ။

အို ဒီလို ဖြစ်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။

အိမ်နောက်ဖေးသို့ အမြန်ဝင်လာကာ ရေတစ်ခွက် အမြန် ထောက်ချလိုက်ရင်း အသက်ကို တဝရှူသွင်းကာ ပါးစပ်မှ ပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှ လှုပ်ခါနေသော အလုံးကြီး အုံးခနဲ ကျသွားပါမှ သူမလည်း အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

“ပြ ဘာမေးမလို့လဲ၊ ငါ အချိန်သိပ်မရဘူးနော်၊ မနေ့ညက နိုက်ကျူတီဝင်ထားရလို့ အိပ်ရေးပျက်နေတာ၊ ခုမှ အိပ်မလို့ဟာကို၊ တော်တော် နောင်ယှက်တဲ့ကောင်”

ဖွဲ့က သူ့လိုပင် ကြွေပြားခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ထက် ထိုင်ချလိုက်ကာ ညည်းတွားလိုက်၏။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ စားပွဲခုံပုလေးပေါ်ကို စာအုပ်များတင်ကာ ပြင်ဆင်နေသော သားချစ်က ဖွဲ့စကားဆုံးသည်နှင့် စာအုပ်များကို ပြန်လည်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး

“ရတယ် ငါက နင်တို့ အတင်းတိုက်တွန်းလို့ ကျောင်းပြန်တက်တာ၊ နင်ကပါ ခုလို ညည်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် နေပစ်လိုက်ရုံ ရှိတော့တာပဲလေ”

သားချစ် စိတ်ဆိုးသွားပြီမှန်းသိတော့မှ သူမလည်း လေသံကို ပြန်ပြင်လိုက်ရင်း

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားပြန်တာတုန်း”

“တော်ပြီ ပြန်တော့မယ်၊ နင် မပြပေးချင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့ကို ပြပေးချင်တဲ့လူတွေ ကျောင်းမှာပုံနေတာ နင် သိပါတယ်”

အဲဒီစကားကတော့ ဖွဲ့ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်မှန်းသိလို့ သူတစ်ယောက်တည်း စကားလို့သိပေမယ့် တကယ်တမ်းလည်း သားချစ်ငယ်ကို မျက်နှာလုပ်ချင်နေသော တစ်တန်းတည်းသားများ၊ ဂျူနီယာစီနီယာများ အလွန်ပင် များပြားလှသည်ဆိုတာ ဖွဲ့အသိပါပဲလေ။

“ဘယ်မှပြန်ဖို့ လုပ်မနေနဲ့၊ နင့်ကို မျက်နှာလုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတွေလည်း ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားရှာလို့ မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါပဲ အနစ်နာခံပြီး ရှင်းပြပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြောတာနားမလည်ဘူးလဲဆိုတာ”

အဲဒီလို ပြောတာတောင်မှပဲ ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ကြည့်နေသေးသော သားချစ်ကို ဖွဲ့က အသည်းယားသွားမိလေသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း သားချစ်က ကလေးဆန်နေပြန်သေးသည်လေ။

အဲဒီအခါမျိုးကျ ဖွဲ့က အလိုလိုနေရင်း သူ့ကိုချော့ရသည့် လူနေရာကို ရောက်ပြီးသားပင် ဖြစ်၏။

“ကဲပါ နင် ကော်ဖီသောက်မယ် မဟုတ်လား။ ငါ သွားဖျော်လိုက်မယ်လေ၊ နင့်အကြိုက် ပရီမီယာပဲ ဖျော်လိုက်မယ်နော်၊ ဒါမှ

ဟုတ် နို့အေးသောက်မလား ကြိုက်တာပြော”

“ခုမှ မျက်နှာချိုလာသွေးမနေနဲ့၊ နင် ပြောချင်တိုင်း ပြောရအောင် ငါက နင့်ရည်းစားမဟုတ်ဘူး။ နင် ပြောတိုင်း ငါ ခံမနေနိုင်ဘူးလား”

အဲဒီစကားတွေကလည်း ဖွဲ့ကို သားချစ် စိတ်ဆိုးတိုင်း ပြောရသည့် စကားလုံးတွေမို့ ဖွဲ့ကတော့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် နားထောင်နိုင်ပါပြီလေ။

“နို့အေး မသောက်နဲ့ဟာ၊ ခုတလော နို့စားခွားမတွေမှာ ဝိတိဗိုးတွေတယ်တဲ့၊ ကော်ဖီပဲ ဖျော်လာလိုက်တော့မယ်”

ကိုယ့်ဘာသာ ပြောကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ကော်ဖီခပ်ခွက် ခပ်မြန်မြန်ဖျော်လိုက်၏။

“ရော့ စာလုပ်ရင်းနဲ့ သောက်တော့ အိပ်မငိုက်တော့ဘူးပေါ့” သူက ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူ့စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ချိတ်ထင်လိုက်ပြီး

“ငါ့ကို acute appendicitis အကြောင်း နည်းနည်း ရှင်းပြပါ”

ကူညီချင်စရာကောင်းသည့် လေသံပါပဲ။ ဖွဲ့က သူ့ကို မျက်စိတန်းတစ်ချက် ထိုးပစ်လိုက်ပြီးမှ

“အူအတက်ရောင်ရောဂါရဲ့ symptom တွေက ဗိုက်နာမယ်၊ အန်ချင်လည်း အန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တာကတော့ အဖြစ်နည်း ပါတယ်၊ ဝမ်းချုပ်မယ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် အောင့်မယ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အောင့်လာတာလည်း ရှိတယ်”

“အင်း အဲဒါကတော့ ငါလည်း သိတာပေါ့၊ ငါ မေးချင်တာက အဲဒီရောဂါကို စမ်းသပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စမ်းမလဲ”

“patient က ဗိုက်နာတဲ့နေရာကို အတိအကျ ပြလို့ ရတယ်၊ အဲဒီလို နေရာကို mcburney's point လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီပွိုင့်ကို ဖိကြည့်ရင် နာမယ်၊ ဖိပြီးလို့ လွှတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာလည်း နာမယ်ဆိုရင် အဲဒါ အူအတက်ရောင်တာလို့ အတပ်ပြောလို့ ရပြီပေါ့၊ အဲဒါက emergency case ပဲ၊ ချက်ချင်းကို ခွဲထုတ်ဖြတ်တောက်ပစ်ရမယ်၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီ အူအတက်ပေါက်သွားတာနဲ့ သေနိုင်တယ်၊ မသေရင်လည်း အပေါက်သွားတဲ့နေရာမှာ ပြည်လုံးတည်သွားမယ်၊ အောင့်တာကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သက်သာသွားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်အောင့်လာမှာပဲ”

ဖွဲ့က ရှင်းပြရတာ မောသွား၍ အနီးတွင်ရှိသော သားရဲအတွက် ဖျော်ပေးထားသည့် ကော်ဖီခွက်ကိုယူကာ တစ်ငုံ ငုံလိုက်မိ

“ဟဲ့ ငါ့ကော်ဖီကို ဘာလို့ ယူသောက်တာတုန်း”

“မရှည်နဲ့ မကျေနပ်ရင် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ဖျော်သောက် လို့ရတယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါက နင့်ဆရာပဲ”

ဖွဲ့က ခပ်ကြောကြောလေး ပြောလိုက်တော့ သားရဲက ပါးစပ်မှ အသံထွက်ဘဲ ကျိန်ဆဲလိုက်ကာ

“အေးပါ ဆရာမရယ် ပြီးရင် နင်ပဲပြန်ဖျော်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ငါကတော့ နင်သောက်ပြီးသားကြီး မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“ဟွန်း တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်၊ နင်ကများ ငါ့ကို ရွံ့သလိုလို ဘာလိုလို လာလုပ်နေသေးတယ်”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ပြန်ဖျော်ပေးရမှာက ပြန်ဖျော်ပေးရမှာပဲ ရတော့ ဆက်ပြောပါဦး၊ အလုံးက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒီပေါက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ပြည်တွေကို အူထဲမှာရှိတဲ့ အဆီပြင်တွေက ဖုံးသွားပြီး အလုံးဖြစ်လာတာပဲ၊ ပေါက်ထွက်သွားရင် တော့ သေနိုင်တာပေါ့ဟာ၊ ပြည်ဆိုတာမျိုးက ပိုးသိပ်ကြိုက်တာ နင်လည်းသိသားပဲ၊ အဲဒီပိုးတွေပါတဲ့ ပြည်က သွေးထဲစိမ့်ရင်တော့ တစ်ကြောပြတ်ပြီပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ခုဆိုရင် ဗိုက်အောင့်ပြီဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း စမ်းပြီး အူအတက်ရောင်ဆို ချက်ချင်း ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ခွဲမယ်ဆိုရင်တော့ သူက မိုင်နာလောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဒီကဆေးရုံပေ”

ကတော့ ခွဲပြီးရင် ဆေးရုံမှာ သုံးလေးရက်လောက် ထားတယ်။ တခြား နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင်တော့ ခွဲပြီးလို့ ထုံဆေးပြယ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဆင်းခွင့် ပေးလိုက်တာပဲ”

ဖွဲ့က ခဏနားလိုက်ကာ စာအုပ်ကို ပြန်လှန်ဖတ်ရှုကြည့် လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ခုတလော နယ်ဘက်တွေမှာ တချို့ဆရာဝန်တွေဆိုရင် ရိုးရိုးခိုက်အောင့်တာကိုတောင် အူအတက်ရောင်တာပါလို့ ခေါင်းစဉ် တွေတပ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေယူ၊ ပြီးရင် တန်းခွဲတော့တာပဲ။ တကယ် တော့ အဲဒီအပိုင်းလေးက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလည်း မလိုဘူးလေ။ အဲဒီတော့ သူတို့က ဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရိတ်စားလိုက်တော့တာပေါ့။ နယ်ဘက်က လူတွေဆိုတာလည်း သိတယ် မဟုတ်လား။ ဆေးပညာ ဗဟုသုတ နည်းပါးကြတယ်လေ”

“အိုကေ ဒီလောက်ဆို ငါ တော်တော်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ငါကတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်စိတ် မရှိပေမယ့် အဲဒီလို ဆရာဝန်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ ကံ ရပြီ ကော်ဒီသွားဖျော် တော့”

“ဪ တော်တော်ကောင်းတဲ့ တပည့်ပါလားနော်၊ စာလည်း ရှင်းပြရသေးတယ်။ ကော်ဒီလည်း ဖျော်တိုက်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီလို

တပည့်မျိုးတွေသာ ငါ့မှာ ပြည့်နေရင် ငါလည်း ကျွန်လုံးလုံး ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“နင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်ထိ မနှိမ့်ချပါနဲ့ဟာ။ ငါက ကြိုတုန်းလေး ခိုင်းတဲ့သဘောပါ”

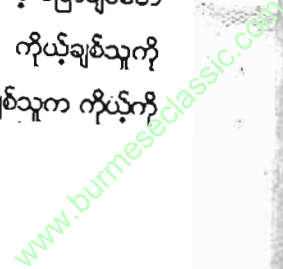
“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ် ငါက မောင်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျား ကိုမှ ကော်ဒီဖျော်ပေးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဖွဲ့စကားကြောင့် သားချစ် မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ် လုပ်နေ ရင်းကနေ ချက်ချင်းကိုပင် တည်သွားပြီး

“ငါကလည်း နင် ဖျော်ပေးတာကို သောက်ချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကောင်မလေး ငါ့ကို အဲဒီလိုမျိုး ဖျော်ပေး ကုကျဆိုတော့ အကျင့်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာ ဖျော်မသောက်ချင်တော့ ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ဖျော်ခိုင်းရတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါ မျက်နှာတည်သွားရသူကတော့ ဖွဲ့သာလျှင် ဖြစ် သည်။ တို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ရည်းစား တွေက မြဲတမ်းလိုလို ပါနေတတ်သည်။

—တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခန့်တဲ့တဲ့ ရွဲတဲ့တဲ့ ပြောချင်စိတ် သေးတွေကလည်း ခေါင်းဖြူဖြူလာတတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို

ဘယ်လောက်ထိ လိုက်လျော့တတ်ပါတယ်ဆိုတာတွေကို နှစ်ယောက်
သား ပြိုင်မပြောဘဲနှင့်ကို မနေတတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖွဲ့ကတော့ ထားပါတော့။ မောင့်ကိုချစ်လို့ စကားပြောလျှင်
မောင့်အကြောင်းတွေ ပါပါလာတတ်တာကို သားချစ်ကတော့ ရည်းစား
တွေ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ထားနေပြီးတော့ သူက
လည်း သူ့ကောင်မလေးအကြောင်းတွေကို ပါးစပ်ကနေ ထုတ်ဖော်
မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အဲဒါကလည်း ဖွဲ့မကြိုက်မှန်းသိလို့ တမင်တကာ အကြောင်း
ရှာ ပြောနေခြင်းများလားလို့ပင် ဖွဲ့ဘက်က တွေးမိသည်ထိ ဖြစ်၏။

“နေပါဦး၊ ခုလက်ရှိ နင် ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာလေး
ငါ သိပါရစေ၊ ရင်ခွင်ဦးနဲ့ပဲလား။ အချိန်က နည်းနည်းကြာသွားပြီဆို
တော့ ပြန်မေးတဲ့ သဘောပါ။”

ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ထွက်လာသော ဖွဲ့မေးခွန်းကို သူက
မဖြေသေးဘဲ သူ့အင်္ကျီကော်လံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲထောင်လိုက်
ကာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွပုံ ဖမ်းလိုက်ရင်း

“ခုဟာက အသစ်လေးဟာ၊ ကျောင်းကပဲ ခုမှ ပထမ
ရှိသေးတာ”

“ဟယ် သားချစ်ရယ် နင်ကတော့လေ ဘယ်တုန်းက ဘယ်

များ ကြိုက်လိုက်ပြန်တာတုန်း”

“ဘယ်ပြောမလဲ၊ အဲဒါက သားချစ်ငယ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
လေး၊ ဘယ်ပေါက်ကြားလို့ ဖြစ်မလဲ”

“မပြောချင်လည်း နေပေါ့၊ ငါကလည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။
နင့်ဘာသာ ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်ထားတဲ့ ကိစ္စကြီးကို”

ဖွဲ့အပြောကြောင့် သားချစ်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွားပုံ
နှင့်

“ဘာကလေးမုန့်ပေးကြိုက်တာလဲ၊ နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့နော်၊
နင့်လိုမျိုး ရည်းစား မဖြစ်ခင်ကတည်းက နမ်းခွင့်ရပြီးသားဆိုတာမျိုးထဲ
မှာ မပါဘူး”

“ဘာပြောတယ် သားချစ်၊ နင် ငါ့ကို စော်ကားလှချည်လား”
မောင့်ကို ဖွဲ့က အဖြေမပေးရသေးပေမယ့် ဖွဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်

ကို မောင်က ခိုနမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါကို ရည်ရွယ်ကာ သားချစ်က ပြော
လိုက်ခြင်းပါပဲ။

“ဟား အဲဒါ စော်ကားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အမှန်ကို အမှန်
အတိုင်း ပြောတာလေ၊ အဲဒါပဲပေါ့၊ လူတွေက အမှန်အတိုင်းပြောရင်
နိုင်းတယ် ထင်ကြတယ်၊ အမှန်တရားကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မခံတတ်ကြ
ဘူး”

“အေး အဲဒီလောက်တောင် နှင့်ကောင်မတွေက မြင့်မြတ်နေရင် လည်း သူတို့ဆီပဲ သွားနေတော့၊ ငါ့ဆီ လာမနေနဲ့တော့”

“တကယ်လား၊ ငါ့ကို စိန်မခေါ်နဲ့နော်၊ နောက်မှ သားချစ်ရေ မှန်စားရအောင် ထွက်ခဲ့ပါဦးတို့ ဘာတို့လာမလုပ်နဲ့ ဆော့ရီးပဲ”

“အေးပါ ဆရာကို ဖော်ကားထားပါ၊ နောက်မှ အာခေါင်လို့က မယ် သိလား”

“ဘာမှမဆိုဘူး၊ ငါ နားမလည်လို့ စာလေးနည်းနည်း မေးဖိ တာနဲ့ နင်က ငါ့ဆရာ ဖြစ်သွားရောလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်”

“နင်တို့လို ယဉ်ကျေးမှု မရှိတဲ့လူတွေကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ ကျေးဇူးဆိုတာကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ငါပြန်တော့မယ်”

“ပြန် ပြန် မျက်စိနောက် သက်သာတယ်”

သားချစ်က သူ့စာအုပ်များ သိမ်းကာ တံခါးဝနားသို့ လျှောက် သွားလိုက်ပြီး

“နောက်မှ ငါ့ဆီ ဖုန်းမဆက်နဲ့နော်၊ ပြောထားပြီးသား”

“ဝေးသေး မဆက်ပေါင်”

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးအပြင်ဘက်ဆီမှ ခြေသံတချို့ ကြားလိုက်ရ ပြီး ဘဲလ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေရာ သားချစ်နှင့်ဖွဲ့တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်နေမိသော အသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြီး တံခါး၏ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှ နေ၍ အပြင်ဘက်သို့ ဖွဲ့က ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများပင် ပြူးကျယ်သွားရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

သားချစ်ထံမှ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် မေးလိုက်ခြင်းကို ဖွဲ့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေးပေ။

“ဟဲ့ နင့်ကို ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ဖွဲ့က ပြန်မဖြေဘဲ အရင်အတိုင်းသာ သူ့ကို ပြူးကြည့်နေသည် မှီ သားချစ် ကိုယ်တိုင်ပင် အပေါက်လေးမှနေ၍ တစ်ဖက်သို့ ကြည့် လိုက်၏။

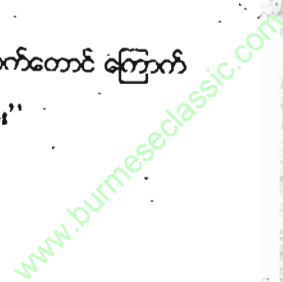
“ဟင် ရာဇဝင်”

ဖွဲ့က အလန့်တကြားနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီကောင်က ဒီအချိန်ကြီး နှင့်ဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဖွဲ့က ခေါင်းခါပြန်သည်။

“ရော် ခက်ပြီ နင်ဘာလို့ ရာဇဝင်ကို ဒီလောက်တောင် ကြောက် နှလုံးရတာလဲ၊ ဘာလဲ နင်နဲ့သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား”

“အေးလေ နင့်ကို ဟိုတစ်ခါက ပြောပြထားတဲ့ကိစ္စလေ”

သူမက လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောတော့ သားချစ်က တအံ့ တကြမ်းဖြစ်သွားရင်း

“အဲဒီကိစ္စက ခုထက်ထိ ပြန်မပြေလည်သေးဘူးလား။ နင်တို့ ကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ တမင်ပုံကြီးချဲ့နေတယ်။ နင့်ကို စောင့်ကြည့်ပေးမယ်လို့ ငြောထားတော့ ငါတောင် ဒီရက်ပိုင်း ဒီကောင်ကို နည်းနည်း သတိထားကြည့်နေမိတယ်။ သိပ်တော့ ပုံမပျက်ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလပတ်ကဆို သူ့အဖေဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်တွေ့နေတာပဲ”

“ကဲပါ အဲဒါတွေ နောက်မှပြောပါ။ ခုလောလောဆယ် ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာပဲ အကြံပေးစမ်းပါဦး”

“ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၊ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို သေချာ နားထောင်ပေးလိုက်ပေါ့”

ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် ဘဲလဲသံက ထပ်မံ၍ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်

“ဖွင့်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ နင်နဲ့ တန်းတိုးတော့မှာပေါ့။ နဂိုကမှ အဲဒီတစ်ယောက်က နင်နဲ့ငါ့ကို စွပ်စွဲချင်နေတာ။ ဒီအချိန်ကြီး နင့်ကိုငါ အိမ်မှာ တွေ့လိုက်လို့ကတော့ ပွဲက ချက်ချင်းကို သိမ်းပြီပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ငါက ပုန်းနေရမှာ

တာ”

“ဖွဲ့ တံခါးဖွင့်ဦး၊ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ မကြားဘူးလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

ဘဲလဲသံတင် မကတော့ဘဲ တံခါးကို လက်နှင့်တဒုန်းဒုန်း ထုပြီး နှုတ်အော်ခေါ်နေသော မောင့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဖွဲ့ မှာ လက်ဖျားခြေဖျားများပင် အေးစက်လာပြီး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် တားချစ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“မထူးပါဘူးဟာ ငါ နင့်ကို စာလာမေးတာပဲ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ကြားလိုက်ပေါ့။ ဘာလဲ ရာဇဝင်အထင်လွဲမှာကို နင်က ဒီလောက်တောင်ပဲ ကြောက်နေတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်”

“အပိုတွေ လိမ်မနေနဲ့၊ ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပေါ့။ ကဲ ဝမ်းပြောတော့ ငါ ပြန်ဝင်ပြီး ပုန်းနေပေးရမလား”

“မသိတော့ဘူးဟာ၊ လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့ ငါ ဖွင့်ပေး စိုက်တော့မယ်”

ဖိုးခနဲ ဇော်ခနဲဆိုသလို တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သော ဖွဲ့ကြောင့် တားချစ်မှာ ရှောင်ချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ ရာဇဝင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို ကိုယ်တိုးလေတော့သည်။

“ဟင် မင်း မင်း မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမှာ ရောက်နေတာလဲ”

ရာဇဝင့်ထံမှ ထွက်လာသော ဒေါသသံမကျတကျအသံကြောင့် သားချစ်မှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ဘဲ ကြောက်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ရာဇဝင်၊ ဘာလဲ ရှင်လုပ်တာတွေကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံနိုင်ပြီမို့ ဖွဲ့ကို လာပြောတာလား”

ဖွဲ့စကားကြားမှ ခုနက သားချစ်ကို ဒေါသဖြစ်ချင်နေသော ရာဇဝင့်မျက်နှာက ပြင်သည့်ပြေလျော့သွားကာ

“ဖွဲ့ မင်းကို မောင် ဘာမှမညာခဲ့ဘူး။ မင်းပြောသလို မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်နေတာဆိုတာလည်း အထင်လွဲနေတာပါလို့ အမှတ်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ပြီပြီ၊ အဲဒါကိုတောင် မင်းစိတ်က ဘာလို့ မဖြေသေးတာလဲ”

“ရှင်ကို ဖွဲ့ မယုံတော့ဘူး။ ရှင် ဘာလို့ မင်းညီတို့နဲ့ ပေါင်းတာလဲ”

ဖွဲ့ထံမှ မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းက ထွက်ကျလာသည့် သားချစ်က မျက်လုံးပြူးသွားကာ ရာဇဝင့်ထံမှ ဖူးရှသော အကြည့်ရှိမျက်နှာများကလည်း သားချစ်ထံသို့ ဝန်းခနဲ ကျရောက်လာလေသည်။

“မင်းညီတို့အကြောင်းကို မင်းကို မောင် မပြောပြခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဝေဒနာတော့ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အချွန်နဲ့မပြီး အရောက်ဖို့လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ရာဇဝင်က ထိုစကားကို သားချစ်မျက်နှာအား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းမို့ ဖွဲ့မှာ သားချစ်ကို အားနာသွားရပြန်သည်။

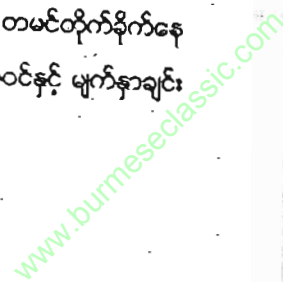
“ရှင် ဘာမှသူများကို ရမ်းမနေနဲ့၊ ဖွဲ့ဘာသာ ရှင်အကြောင်းကို စုံစမ်းထားတာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်း မောင်ကို လိမ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မစားရတဲ့ အဖဲ ကြောင်ကျွေးပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဖာတ်လမ်းတွေကို ရာဇဝင်တို့က ရိုးလွန်းလို့ အီတောင်နေပြီ”

“ရှင်ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦး မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်မှ လိုက်ကာကွယ်ပေးနေတာလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် စုံစမ်းလို့ သိတာဆိုရင် ဒီလောက်ထိ လိုက်ပြောနေစရာမှ မလိုတာ၊ သေချာတယ်၊ ကြားက တစ်ယောက်ယောက် အကွက်ဝင် ရွှေနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ရာဇဝင့်စကားများက သူ့အားဦးတည်ပြီး တမင်တိုက်ခိုက်နေမှုများ သိသာနေသောကြောင့် သားချစ်ကလည်း ရာဇဝင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့် မျက်လုံးချင်း ဂူးစိုက်ကြည့်ကာ

“ဒီမှာ ရာဇဝင် မင်းယောက်ျားဆိုရင် စကားကို တဲ့ပြောပါ
တာမှ မိန်းမလိုမိန်းမရ စောင်းမြောင်းနေစရာ မလိုဘူး”

“မဆိုးပါဘူး လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ကိုယ်သိသာပဲ
မင်းကို ပြောနေမှန်း သိရင်လည်း ဘာလို့ ငြိမ်ခံနေသေးလဲကွာ၊ ငါက
မင်းသိမှ သိပါ့မလားလို့ အသားကုန် ပြောနေရတာ ဟင်း ဟင်း”

မခိုးမခန့် ပြောလိုက်သော ရာဇဝင်နှုတ်မှ စကားလုံးတွေက
သားချစ်ရဲ့ ဖိနှိပ်ထားသော ဒေါသတွေကို ချွန်းဖွင့်လွှတ်လိုက်သလို
ပွင့် ထွက်သွားစေသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့က သူများသမိုင်း ဝင်ရေးရလောက်အောင်
အားနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ စကားအချေအတင် ပြောဖို့လည်း
အချိန်မရဘူး။ မင်း ဝါသနာပါရင်တော့ ငါ အားတဲ့တစ်နေ့ကို ဖွဲ့နဲ့ မှာ
လိုက်မယ်။ ကဲ ခုတော့ သွားပြီ၊ ဖွဲ့ ငါ သွားပြီ”

သားချစ်က ရာဇဝင် ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပုတ်ကာ နှုတ်
ဆက်လိုက်ပြီး ဖွဲ့တို့နားမှနေ၍ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်
ခွာသွားသည်ကို ရာဇဝင်က

“ဟေ့ကောင် နေဦး”

နှုတ်ကလည်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သားချစ်
နောက်သို့ လိုက်ရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်စဉ်မှာပင်

“ရာဇဝင် ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဖွဲ့လက်များက ရာဇဝင်လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကိုင်ကာ
မေးလိုက်သည်မို့ ရာဇဝင်မှာ သားချစ်နောက်သို့ ဆက်မလိုက်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်သွားပြီး

“ဘာလဲ မင်းကောင်ကို ထိမှာစိုးလို့လား”

“ရှင် ဖွဲ့ကို လာအော်မနေနဲ့၊ ရှင် ဖုံးကွယ်ထားသမျှတွေ
ပေါ်သွားလို့ ရှက်ရမ်းရမ်းနေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာ မင်း မင်း ဒီကောင် ပြောသမျှကို ဘာဖြစ်လို့ ယုံနေရ
တာလဲ၊ ဒီကောင်က ငါ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာကွ”

“တော်ပြီ ရာဇဝင်၊ အရင်ကတော့ ရှင် အမှန်တွေ ပြောနေတာ
ပဲလေဆိုပြီး ဖွဲ့ ရှင်ကို ယုံကြည်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ရှင်စကား
တွေကို နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ ရှင်ကို ဖွဲ့ ကြောက်နေပြီ၊ ရှင်
ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါတော့”

အက်သံပေါက်နေသော ဖွဲ့စကားများက ရာဇဝင် ဒေါသတွေကို
ပိုမို လှိုက်ဆူလာစေသည်။

“မင်းကွာ တော်တော်ပြောရခက်ပါလား”

“ပြောရခက်နေတာ ဖွဲ့မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးနဲ့ အမြဲတမ်း
ဆန့်ကျင်ချင်နေတဲ့ ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ ရှင်ပဲ၊ အမှန်တရားကို ဘာလို့ ရင်မဆိုင်

ရဲတာလဲ၊ ရှင်လုပ်ရပ်တွေ မှားနေမှန်း သေချာနေရင်တော့ ဖွဲ့က ရအောင် ပြင်ပေးမှာပဲ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မောင် နားမလည်ဘူး”

“ဖွဲ့ မရှင်းပြချင်တော့ဘူး ရာဇဝင်၊ ရှင်ဘာသာပဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားပါ။ ခုတော့ ဖွဲ့ရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံး ထွက် သွားပါတော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ဖြစ်တယ်၊ ရာဇဝင်တို့ကလည်း မင်းပြောသလို လောကကြီးနဲ့ အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတာ သက်သေပြပါ့မယ် မင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်”

ဖွဲ့နားမှ ဒေါသတကြီး ထွက်ခွာသွားသော ရာဇဝင် ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူမ မျက်ဝန်းမှ ထိန်းချုပ်ထားရသော မျက်ရည်စတီ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာတော့သည်။

မောင်ရယ် ဖွဲ့ရဲ့ စေတနာတွေဟာ မောင့်အတွက် သက်သက် ဆိုတာ နားလည်လာတဲ့ တစ်နေ့...။

အဲဒီတစ်နေ့ကို ဖွဲ့ စောင့်နေပါ့မယ် မောင်။

အခန်း (၆)

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဆီမှာ ကျန်သေးလား”

ရာဇဝင်က အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မင်းညီကို လှမ်းမေး နိုက်သည်။ မင်းညီက အိမ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် မျက်လုံးများ မှေးစင်း တာ ကွေးနေရင်းနှင့်မှ

“ဒီနေ့တော့ အဖြူတွေရထားတယ်၊ ငါ့ဘော်ဒါ တင် ယောက် ယူလာပေးတာ”

မင်းညီက အိတ်ကပ်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ် သေးသေးလေး ကို ထုတ်ပြီး ရာဇဝင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ် မန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာရာ ရာဇဝင်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားမိပြီ။

“မင်းညီ မင်း ဘယ်က လူတွေ လျှောက်ခေါ်ထားတာလဲ ငါတို့ထဲကို လူစိမ်း အဝင်မခံနိုင်တာ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

“မင်း အထင်မလွဲနဲ့ ရာဇဝင်၊ သူက ငါတို့အတွက် ရိက္ခာတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရနိုင်မယ့်နေရာကို ကောင်းကောင်းသိတယ် ပြီးတော့ ပစ္စည်းအသစ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရာဇဝင် ခင်ဗျားကိုတော့ မင်းညီ ပြောပြထားလို့ ကိုယ် သိပြီးသားပါ။ ကိုယ်က နေနိုင်ပါ။ တွေ့ရတာ အဆင်ပြေမယ်ထင် မျှော်လင့်ပါတယ်”

သူ့ရှေ့သို့ ကမ်းပေးလာသော လက်တစ်ဖက်ကို သူကလည်း အလိုက်တသိပင် ပြန်လည်ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီလေ ခင်ဗျားက စိတ်ချရမယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဟား ဟား ကောင်းပြီကွာ၊ ဒီလိုဆို မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အောင် ကိုယ်ယူလာတဲ့ အဖြူလေး စမ်းသုံးကြည့်ပါဦး”

ရာဇဝင်ကလည်း လက်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော အထုပ်လေး အား ဖြေကြည့်ကာ သဘောတကျ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်လို့ ရွက်လွှင့်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပေါ့ဗျာ”

တာကယ်လည်း သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။

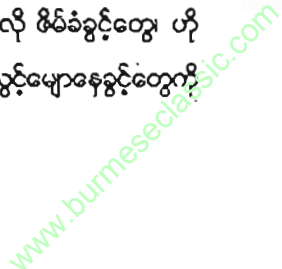
ပထမ အစတုန်းကတော့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို အပျော်သက်သက် ချစ်သူလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖွဲ့ကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွဲတွေ့နေရခြင်းအား သဝန်တိုတတ်လာသည်။

အမှန်တာကယ်တော့ ထိုညက ဖွဲ့ကို တောင်းပန်ကာ အရင်လို ပြန်နေချင်၍ ဖွဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖွဲ့အိမ်ထဲမှာ ဖွဲ့နှင့်တူသူ သားချစ်ကို တွဲတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက နူးညံ့ချင်နေသည့် သူ့စိတ်တွေကို အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေထိရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ကြသည်လေ။

ညသက်ပျော်ဝင်ချင်နေသော စိတ်တို့သည် မာကျောခက်ထန်ခဲ့ကြသည်။

ညကြီးမိုးချုပ် သားချစ်က ဖွဲ့ရဲ့အိမ်ကိုရောက်နေခြင်းဟာ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ အောက်ဆုံးထိ ကျဆင်းကုန်ရသည်။ သို့သော် သူ ကျူးလွန်ထားခဲ့သော အရာတစ်ခုအတွက် သူ့မှာ တားမြစ်ချုပ်ချယ်နိုင်ခွင့်တွေ ဘာမှမရှိတော့။

အရင်ကတော့ သူ့ဘဝမှာ သူ့နေချင်သလို ဖိမ်ခံခွင့်တွေ ဟိုရောက်ရောက် ဒီရောက်ရောက် အတွေးတွေနှင့် လွင့်ပျော့နေခွင့်တွေကို

သူ မက်မောခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်တည်းက မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း မနေခဲ့ရသူမို့ မိသားစု ဘဝဆိုတာတွေလည်း သူ နားမလည်ခဲ့။ အချိန်တန်ရင် အဖေရှေ့ လက်ဖြန့်ပါက လိုသလောက် ရနေသော ဘဝကိုသာ သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဖေဖေနှင့်ကွာရှင်းပြီး နောက်အိမ် ထောင်ပြုကာ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားခဲ့သော မေမေကိုလည်း ငယ်စဉ်ကတော့ သတိစားရ ရှိနေတတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အသက်လေးက စဉ်းစားတွေ့ခေါ်တတ်လာသော အရွယ်ရောက်တော့ မေမေကို စိတ်နာ လာခဲ့၏။

ဒါနဲ့ပဲ မိန်းမတွေကို အပျော်သက်သက် ကစားနေခဲ့မိခြင်းပါ။ အစကတော့ ရာဇဝင်စိတ်ထဲမှ ချစ်ခြင်းဖွဲ့သည်လည်း ထိုမိန်းကလေး တွေထဲက တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်မိန်းမမှ ရာဇဝင်ရင်ထဲ ထင်ကျန်ခဲ့သည်ဆိုတာ မရှိ။

သို့သော် သို့သော်လည်းပေါ့လေ ဖွဲ့ဟာ သူ မသိလိုက်ခင်မှာဘဲ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ အနက်ရှိုင်းဆုံးထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေလေပြီ။ သူ သိလိုက်ချိန်မှာလည်း ပြန်ဆွဲထုတ်ဖို့ ခက်လောက်အောင် နစ်နစ်နဲနဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝမှာ မရခဲ့ဘူးသော မေတ္တာတရားတွေကို ဖွဲ့နဲ့တွေ့မှ ခံစားစာတတ်ခဲ့ခြင်းပါ။ အရင်ကတော့ ဂရုတစိုက် နွေးထွေးမှုဆိုတာတွေ မသိခဲ့။

အပျော်ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားကာ အချိန်တွေကို ကုန်လွန် စေခဲ့၏။

ခုလို ဖွဲ့နဲ့တွေ့မှ သူ့ဆီမှာ သဝန်တိုစိတ်၊ မနာလိုစိတ်တွေ တတ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖွဲ့က သူ့နှင့်ပတ်သက် သည့် အမှန်တရားတွေကို ရိပ်မိစပြုခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဖွဲ့ထံက ဆိုးရွားလှတဲ့ ပြစ်တင်ပြောဆိုသံတွေကို သူ မနာခံလို၊ တော့ သူ့အဖြစ်က ဝန်ခံလို့ ကောင်းသည့်အရာတွေလည်း မဟုတ်ခဲ့။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖွဲ့မကြိုက်တဲ့အရာတွေကို အလွယ်တကူ ဖြတ် ကာကွယ်ပစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းလွန်းသည်မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ခုတော့ အခြေအနေတွေက အဆိုးဆုံးဆိုတာတွေဆီသို့သာ တည်နေလေပြီ။

“ဟေ့ကောင် စစသုံးချင်းကို နည်းနည်းပဲ သုံးပါကွ၊ မင်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ကို လှသုံးနေသလိုပဲ”

သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာသော နေနိုင်က သတိပေးလိုက်ခြင်း သည်။ အတွေးတွေ ပွားရင်း အဖြူဖီးကရက်တွေ သူ့သောက်နေခဲ့တာ

သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ အစီခံသာ ကျန်တော့သည့် ဆေးလိပ်တို့တွေ ပြန်ကျနေတာ မြင်လို့ပင် မကောင်းတော့။

“မိုက်တယ်ဗျာ ဒီဟာက တကယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို လက်တွေ့ ခံစားရသလိုပဲလေ ဟင်း ဟင်း ကျွန်တော့်အကြိုက်ပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မင်းက ခုမှစသုံးတာဆိုတော့ အစမ်းသဘောမျိုး ဖြည်းဖြည်းချင်းဆီ သွားပေါ့ကွာ၊ ခုလိုဆို ချက်ချင်းကြီး အများကြီး သုံးရင် မင်း တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ကျွန်တော့်အတွက် အေးဆေးပါ”

“အေးကွာ ငါက မင်းကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဝေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“အိုကေ အိုကေ thanks”

ရာဇဝင်ကို ပြောလို့ မနိုင်မှန်းသိသည်နှင့် နေနိုင်က ခေါင်းတခါခါလှုပ်ကာ အနားမှ ထထွက်သွားတော့သည်။

ဒီလိုပါပဲ ရာဇဝင်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကိုသာ စွတ်ရွတ်လုပ်ခဲ့သည်မို့ သူ့နားမှာ ဘယ်သူမှ ကြာကြာ ရှိမနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲက အထီးကျန်ဆန်လွန်းသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တော့ ဘယ်သူက နားလည်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ တကယ်တော့ သူ နားလည်

ပေးစေချင်သည့် လူသားဆိုလို့လည်း ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့

ဖွဲ့ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် စိမ်းကားပြတ်သားလွန်းနေသည်ဆိုတော့ သူ့အတွက် ထွက်ပေါက်က သူ ခုံမင်ရာ နယ်ပယ်ထဲမှာပဲ အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေပစ်လိုက်သည်လေ။

ဒါဟာ ဖွဲ့အပြောအရဆိုရင်တော့ မှန်ကန်သည့် ရွေးချယ်မှုတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာ သေချာပါသည်။

“ခုတလော ကိုရာဇဝင်ကို ဟိုအိမ်ထဲမှာ ခဏ ခဏ တွေ့နေရသလိုပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

စာသင်နေရင်း တန်းလန်းနှင့် ပြောလာသော သူ့သူ့စကားကြောင့် ဖွဲ့ ခေါင်းလေးများ ထောင်ထသွား၏။ မျက်လုံးများကလည်း ခင်းညီဆိုသော လူရှိရာအိမ်ဆီသို့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခုတော့ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်နော်၊ သူ့ဆိုင်ကယ် မတွေ့ဘူး”

ဖွဲ့ကလည်း သူမ ထင်မြင်ချက်ကို ပေးလိုက်သည်။

“အင်း မပြောတတ်ဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေ သူ့သူ့က စာကျက်

တာ ညဉ့်နက်သွားရင် သူတို့ အဲဒီအချိန်လောက်မှ ပြန်လာတာတွေကို တောင် တွေ့ရသေးတယ်”

“ဒါဆို သူကရော ဒီအိမ်မှာပဲ အိပ်တာပဲလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ မမရဲ့၊ သူသူလည်း သေချာတော့ မသိဘူး၊ သူတို့နဲ့တူတူ လူတစ်ယောက်တောင် ထပ်တိုးလာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မမတော့ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဂဃနဏ သိချင်တော့တာပဲ သူသူရယ်”

ဖွဲ့က ညည်းတွားလိုက်တော့ သူသူက

“ဒါဆိုလည်း ကိုမင်းညီဆီ သွားတွေ့ကြည့်ပါလား၊ တော်ကြာ ကိုရာဇဝင်ပါ အဲဒီလူနဲ့ ပေါင်းပြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်မိနေဦးမယ်”

သူသူပေးသော အကြံကို မဆိုးဟု မှတ်ချက်ချရင်း သူသူကို စာသင်ပြီးလျှင် ထိုအိမ်သို့ သွားရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ သူသူဆီကပြန်ရင် အဲဒီလူနဲ့ မမ သွားတွေ့ ကြည့်လိုက်မယ်”

“အကြံသာ ပေးရတာ မမကို တစ်ခုခု လုပ်နေပါဦးမယ် သူသူ လိုက်ခဲ့ပေးရမလား”

အစိုးရိမ်ပိုနေသော လေသံနှင့်သူသူက မေးတော့ ဖွဲ့က ပြုံးလေးပင် ခေါင်းခါပြလိုက်ရသည်။

သူသူက တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသောသူဆိုတော့ တစ်ခုခုဖြစ် လျှင် ကြားသံကပါနေတာ မကောင်းဟု တွေးမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ် သည်။

မောင့်ကိုခွကို ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြေရှင်းချင်သည်လေ။ ဟုတ်တယ် အဲဒီ မင်းညီဆိုတဲ့လူနဲ့ သွားတွေ့ရမယ်။

“ရတယ် သူသူ မမဘာသာ သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဘာမှမဖြစ် လောက်ပါဘူးလေ၊ ရာဇဝင်ရဲရည်းစားလို့ ပြောလိုက်ရင် အဆင်ပြေမှာပါ”

“ရရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ထား နော်၊ အဲဒီလူတွေက တော်ကြာ မူးရှူးနေရင် မမ ခက်နေမယ်”

“အင်းပါ သူသူရဲ့၊ ကဲ စာကျက်ဦး မမကြောင့်နဲ့ သူသူပါ စာကျက်ချိန်တွေ လျော့ကုန်ပြီ”

ဖွဲ့က သူသူကို စာပြန်ကျက်ခိုင်းလိုက်ကာ သူမကတော့ အတွေးများနှင့် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူသူပြောသလို မင်းညီက တစ်ခုခု ပြဿနာရှာလျှင် မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ဆိုတာလည်း ကြံတွေးနေမိ၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဖွဲ့ကတော့ ထိုအိမ်ကိုသွားရန် တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးကို ခပ်တိုးတိုးခေါက်လိုက်သည်ထိ အိမ်ထဲမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပေ။ ထို့ကြောင့်ပင်

“ဒီမှာ အိမ်ထဲမှာ လူရှိလား။ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

ဖွဲ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထွက်သွားသည်။ တံခါးကို လည်း အဆက်မပြတ် ထုခိုက်ပစ်လိုက်၏။

သူမက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်ရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားကာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေမိသော နှစ်ယောက်သား ဘာသံမှပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့ဩလွန်းကြီးစွာ ကြည့်နေမိကြတော့၏။

အတန်ကြာမှ ဖွဲ့လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းလိုက်ရင်း တံခါးကို ဂျက်ထိုးပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်သော်လည်း ဖွဲ့မှာ ကြောင်ငေးကာ ဘယ်လိုမှပင် မရန်းကန်လိုက်နိုင်ချေ။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ ဖွဲ့”

ရာဖေင့်အသံက ရှုပ်ပွနေသော အိမ်ခန်းလေးအတွင်း ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါမှ ဖွဲ့လည်း သတိပြန်ဝင်လာသူလို

“မောင်ကရော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ မင်းကို ငါက မေးနေတာ၊ မင်း ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့”

“အရာနဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုအပ်စပ်လို့လဲ”

“အပ်စပ်တာပေါ့ မောင်၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အရာတွေ တားလုံးဟာ ဖွဲ့နဲ့လည်း ပတ်သက်တယ်လို့ ဖွဲ့ကတော့ ခံယူထားတယ်”

“ကျွတ်”

မောင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးတွင်ထော့က်ကာ ကျွတ်ခနဲ ထိသပ်လိုက်၏။

“မင်း ပြန်တော့”

“မောင်နဲ့တူတူ ပြန်မယ်”

တကယ်တော့ သူမရဲ့ဦးတည်ချက်က မင်းညီဆိုသော လူကို စိတ်တိုက်တွေ့ကာ မောင့်အကြောင်းတွေ မေးချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ထင်မှတ်ပါဘဲ မောင်နှင့်တည့်တည့်လာတိုးနေရာ

“ငါ မပြန်ဘူး”

“မောင်မပြန်ရင် ဖွဲ့လည်းမပြန်ဘူး”

ဖွဲ့ကလည်း ခေါင်းမာစွာပင် ပေတေရပ်နေမိ၏။

“မင်း ပြောရခက်လှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မောင် ခုမှ သိလား”

“တော်ပြီကွာ မင်းက ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် တော်တော်

ပေးတာပဲ”

“ဘာပြောတယ် မောင် ဖွဲ့က မောင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတယ် ဟုတ်လား”

မောင်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ရပ်နေ၏။ ဖွဲ့ကတော့ မောင့်စကားကြောင့် ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ သို့နှင့်ပင် နောက်ကျောပေးကာ ရပ်နေသော မောင်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လိုက်၏။

တော်သေးသည်က ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသောကြောင့်သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ပါက ဖွဲ့လည်း လွတ်လပ်စွာ ပေါက်ကွဲ ခွင့်ရမည် မဟုတ်။

“ကိုယ့်ချစ်သူ လမ်းမှားရောက်နေတာကို ဖွဲ့က ဒီတိုင်း လက် ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား မောင်”

“မင်းကို ငါ တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့တုန်းက မင်း လက်ခံခဲ့လို့လား ချစ်ခြင်းဖွဲ့”

“မောင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဟိုတစ်ညက မင်းအိမ်ကို ငါရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ တူတူ သားချစ်ကို တွေ့လိုက်ရတာ ငါ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ မင်းသိလား။ မင်းက မင်းဘက်က တစ်ခုတည်းကို ကြည့် တယ်။ ငါ့ဘက်က ခံစားချက်ကိုတော့ နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်ဘူး”

“မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မောင်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်တာ မောင် နားမလည်သေးဘူးလား၊ မောင်ကို ဖွဲ့ရဲ့ ဘဝလက်ဆွဲ ကိုအဖြစ် ဖွဲ့က ယုံကြည်ထားလို့ ဒီလောက်ထိ မှားနေတဲ့ လမ်းကြောင်း တစ်ခုကို မောင် ဆက်လျှောက်နေမှာ စိုးရိမ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင် ကတော့ ဖွဲ့ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ဖို့တောင် ဝန်လေးနေတယ်နော်။ ငါ့ပါကရော ဖွဲ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို မောင် ဂရုစိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာလား။ ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရဲ့”

ရာဇဝင်က ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်စွာနှင့် ဖွဲ့ကို ငေးစိုက် နေရင်း သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်သည်။

“မောင် ပြောလေ၊ ခုတော့ မောင့်မှာ ဘာပြောစရာမှ မရှိတော့ လား”

“မဟုတ်ဘူးကွာ”

ဖွဲ့ သိပါသည်။ မောင့်ဆီမှာ ပြောစရာ စကားတွေ ပျောက်ရှု ခဲ့ပြီဆိုတာ

“မောင် ဘာလို့ ဒီလိုမျိုးလမ်းကြောင်းကို ရွေးလျှောက်ခဲ့တယ် တာ ဖွဲ့သိပါရစေ မောင်ရယ်”

ဖွဲ့အသံက ငိုသံပါလာတော့ မောင်က ဖွဲ့ကိုယ်လေးကို သိုင်း နှစ်လိုက်ကာ သူ့ရင်ခွင်တွင်း ဆွဲသွင်းထားလိုက်၏။

“ဖွဲ့ ဖွဲ့ရယ် ဖွဲ့ကို မောင် အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”
မောင်အသံက တိုးသက်ညင်သာသွားသည်ဟု ဖွဲ့ ထင်လိုက်
သည်။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ဘဝမှာ ငယ်ငယ်တည်းက သိပ်ကိုအထီးကျန်
ခဲ့တာ၊ အားလပ်ချိန်တွေကို အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်း
ရတာတွေကို မောင် သည်းမခံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ မောင်အတွက် အဖော်က”

“ဒီလိုမျိုး လမ်းကြောင်းမှားကို ဆွဲခေါ်သွားမယ့် မူးယစ်ဆေး
တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မောင် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဖွဲ့က ဖြတ်ကာ ပြောပစ်လိုက်၏။

“မောင်အတွက် လိုအပ်တာက အဲဒီဟာ တစ်ခုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား မောင်”

“အရင်ကဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ မောင် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို မောင်အတွက် ဖွဲ့က ဘယ်တုန်းကမှ အရေးမကြီးခဲ့ဘူး
ပေါ့”

မောင်က ဖွဲ့မေးဖျားလေးကို ပင့်မော့စေလိုက်ကာ ဖွဲ့မျက်နှာ
များထဲထိ ထိုးဖောက်မတတ် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဖွဲ့ရယ် တကယ်တော့ မောင်စိတ်ကို မောင် နားမလည်
ခဲ့တာပါ၊ မောင်အတွက် ဖွဲ့က ဘယ်လောက်ထိ လိုအပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ

မောင် ကိုယ်တိုင်သိလိုက်ရချိန်မှာ ဖွဲ့က မောင်ကို နာကြည်းနေခဲ့ပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ မောင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖွဲ့ မနာကြည်း
ခဲ့ပါဘူး၊ ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ မောင်ကို မှားယွင်းနေတဲ့လမ်း သာမန်လူကောင်း
တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့လမ်းကို ဆက်လျှောက်နေမှာ စိုးရိမ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို မောင်ကို ချစ်သေးတယ်ပေါ့နော် ဖွဲ့”

“မောင်ရယ် မောင်ကို မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ဖွဲ့က ဒီနေရာထိ
လိုက်မလာပါဘူး”

“ဖွဲ့ရယ် မောင်လည်း ဖွဲ့ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဖွဲ့ မကြိုက်
တာတွေကိုလည်း ဒီနေ့ကစပြီး မလုပ်တော့ဖို့ မောင် ကြိုးစားမှာပါ”

ချစ်ခြင်းဖွဲ့က သွားတန်းလေးများ ပေါ်သည်ထိ ဟက်ဟက်ပက်
ပက် ပြုံးကာ မောင်မျက်နှာကို ကြည့်နေမိ၏။ ခုတော့လည်း မောင်
အမူအရာ အပြောအဆိုတွေအားလုံးက ဖွဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ဟာမိုနီ
ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။

ထို့နောက်တော့ အခန်းလေးထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
ပြီး မောင်နာဝမှ ရှုထုတ်လိုက်သော လေငွေ့နွေးနွေးက ဖွဲ့နဖူးလေးထက်
တွင် အသာအယာ ပျံဝဲကျီစယ်နေသယောင်။

နောက်တော့ မောင်ကိုယ်ငွေ့တို့က ဖွဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ
လိုက်တိသကဲ့သို့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ရင်ခုန်သံများကသာ တိတ်ဆိတ်နေ

သော အခန်းလေးထဲတွင် ပြန်ကျလွင့်ယုံနေလေတော့၏။

အဲဒီ ညနေခင်းမှာ တိမ်ပျိုတစ်အုပ် မျက်လွှာချလို့ ရှက်ပြို
ပြုံးတယ်။ နေမင်းဆီမှာ ပျော်ကျနေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို တိမ်ပျိုလေး
မပုံးနိုင် မဖိနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ညနေရဲ့ ဆည်းဆာနောက်မှာ တိမ်ပျိုရဲ့ ပျိုမြိမ်မှုတွေ
ညအမှောင်က အုပ်စိုးသွားတော့တယ်။

အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်...။

အခန်း (၇)

“နင် တစ်နေ့လုံး ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ဖွဲ့၊ ငါ
စုံဆီဖုန်းခေါ်နေတာလည်း မကိုင်ဘူး”

လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် ဘယ်အချိန်တည်းက
ထိုင်နေမှန်းမသိသော သားချစ်က ဖွဲ့ ပြန်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်
အနားသို့ ရောက်လာကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုပေမယ့် ဖွဲ့က ဆေးရုံ
တွင် ဗိုလ်နတ်တီယာ ဝင်လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ တစ်နေ့လုံး ဆေးရုံမှာ ရှိတယ်၊ ဖုန်းက
ဆေးရုံကို ယူမသွားမိတာ၊ နေပါဦး နင်က ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲ”

သားချစ်က ဖွဲ့ကို ခါးထောက်ကာ မျက်စောင်းကြီး ထိုးလိုက်ရင်း
ပစ်ရွေ့ ကြည့်သည်။ ထိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဖွဲ့ကတော့ ရယ်ချင်လာသည်နှင့်

သူ့ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ ရယ်မိတော့

“ဘာရယ်တာလဲ သူများကို လှောင်ဖို့တော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ ကျန်တာတော့ အကုန်မေ့ပစ် နင်ကလေး တော်တော်လည်း အမေ့ကောင်းပဲ”

“နင် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ သားချစ်ရဲ့”

ဖွဲ့က တကယ်ပင် မသိသောကြောင့် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် သားချစ်ကတော့ ဖွဲ့ဆံပင်လေးများကို သူ့လက်နှင့် တစ်ချက် ဖွပ်လိုက်ရင်း

“ငပေါ မနက်ဖြန် နင့်မွေးနေ့လေး၊ အဲဒါတောင် သတိမရဘူးလား”

သားချစ်ပြောမှ ဖွဲ့မှာ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ် ပြန်သတိရမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့နော် ငါက မေ့နေတာဟ ဟီး”

သွားလေးဖြဲကာ ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဝန်ခံတော့ သားချစ်ထံ မျက်စောင်းတစ်ခု ထပ်မံကျရောက်လာကာ

“ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသွားမယ် မဟုတ်လား”

“အင်း သွားမှာပေါ့၊ ဗိုလ်တထောင် ဘုရားသွားမယ်လေ”

“အေးပေါ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲဟာ၊ ညနေဘက်ပဲ သွားမယ်နော်”

ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေ၊ ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ငါလာခဲ့မယ်”

“အိုကေလေ ငါ စောင့်နေမယ်”

“ဒါဆို ငါ လစ်ပြီနော်၊ တာ့တာ”

သားချစ် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့မှ ဖွဲ့က သက်ပြင်းလေးကို အသာအယာချဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါဦး ဖွဲ့အဖြစ်က ကိုယ့်မွေးနေ့တောင် ကိုယ်မေ့နေခဲ့သည်လေ။ ဒီရက်ပိုင်း ဖွဲ့ခေါင်းထဲမှာ မောင့်အကြောင်းတွေကသာ ဖိစီးထားလေရာ အဲဒီဒဏ်တွေနှင့် အလုပ်ပိသည့်ဒဏ် နှစ်ခုပေါင်းကာ လူက နှမ်းနယ်လွန်းလှပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမေ့နေခဲ့သည့် ဖွဲ့မွေးနေ့ကို သားချစ်က သတိရရှိနေခြင်းအတွက်တော့ ဖွဲ့က ဝမ်းသာနေမိသေးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သားချစ်ကို ဖွဲ့က သံယောဇဉ် ကြီးနေရခြင်း ဖြစ်၏။

“မောင် ဒီနေ့ ဖွဲ့ မွေးနေ့ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ဆောရီးကွာ မောင် မေ့နေလို့ ဖွဲ့ရဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ ဒီနေ့ ဖွဲ့”

www.burmeseclassic.com

မွေးနေ့နေ့”

“ဟွန် မောင်ကလည်း”

ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ မောင်ကို နည်းနည်းလေး စိတ်ကောက်လိုက်ရင် ပေမယ့် မောင်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အတွက်ကတော့ ဖွဲ့ကိုယ် တိုင်က အရာရာ သဘောထားကြီးကြီး နေပြရမည့်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

မောင်က သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလျှင် သူကလည်း ထိုလူအတွက် ဘာမဆို လုပ်ပုံသည်ဆိုသော လူစားမျိုး ဖြစ်၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖွဲ့့ရဲ့၊ မောင်က အဲဒီလိုပဲ မေ့တတ်တာ ဖွဲ့့ လည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“မသိဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူမွေးနေ့တောင် မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ မောင်ကို မယုံချင်တော့ဘူး”

“မယုံချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လေသံကလည်း ဖွဲ့့ လိုက်တာကွာ”

မောင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ဆေးရုံဂိတ်ဝရောက် တော့ ဝင်မည့်ဟန် ပြင်နေသည့် ဖွဲ့့လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူထားလိုက်ရင်

“ညနေ မောင်လာကြိုမယ်လေ၊ အဲဒီကျမှ ဖွဲ့့ကျေနပ်အား ဘာလက်ဆောင် ဝယ်ခိုရမလဲ ပြော”

“အဲဒါကိုပဲ ဖွဲ့့က မကြိုက်တာ သိလား၊ ဖွဲ့့ကပဲ မွေးနေ့လက် ဆောင်လိုချင်လို့ တမင်ပဲ စိတ်ဆိုးပြနေတဲ့ပုံနဲ့ သားချစ်ဆိုရင် ပြောနေစရာ တောင် မလိုဘူး။ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ် မေ့နေရင်တောင် သူက မှတ်မိပြီး ကိုယ့်ကိုတောင် ပြန်သတိပေးနေသေးတယ်၊ မောင်နဲ့များ ကွာပါ”

တကယ်တော့ ဖွဲ့့က မောင်ကို အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မျက်နှာကတော့ တအားကို ယှက်ယွင်း သွားတာ မြင်လိုက်ရမှ ဖွဲ့့ လွန်သွားပြန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

“ဖွဲ့့ မင်းက မောင်ကို သားချစ်နဲ့များ နှိုင်းပြီး ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ သားချစ်လို သူငယ်ချင်းကတောင် သတိရတယ်ဆိုရင် မောင်ဆို ပိုတောင် သတိရနေသင့်တယ်လို့ ထင်လို့ပါ။ ဖွဲ့့ပြောချင်တာက ဘာစိတ်မှ မပါဘူး။ မောင်ကို ဖွဲ့့အပေါ်မှာ ဂရုတစိုက် ရှိစေချင်တဲ့ စိတ်လေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ဖွဲ့့အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာသွားသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မောင်မျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုတွေက အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားပြီး

“ကောင်းပြီလေ ဖွဲ့့ကိုချစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာနော်၊ ညနေ မှပဲ မောင် လာကြိုတော့မယ်၊ ကဲ ဝင်တော့”

သူမ ရှေ့ကနေ မောင် ထွက်ခွာသွားတော့မည့်ဆဲဆဲတွင်းမှာ

ဖွဲ့က တစ်ခုခုကို သတိရကာ ကမန်းကတန်း တားလိုက်ရပြီး

“မောင် နေဦး၊ ဖွဲ့ခုမှ သတိရတယ်”

“ဘာလဲ ဖွဲ့”

“ဟိုလေ ဒီညက ဖွဲ့ နိုက်ဂျူတီ မောင်ရဲ့၊ မောင် လာမကြိုနဲ့

တော့”

တကယ်တော့ သားချစ်နှင့် ချိန်းထားသည်ကို သတိရကာ

ဖွဲ့က လိမ်ညာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင် ဒါဆို မောင်နဲ့ဖွဲ့က မတွေ့ရတော့ဘူးလား”

မောင့်အသံက အလိုမကျစွာ

အဲဒီလိုကျတော့လည်း ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်တာ အမှန်း

သို့နှင့်ပင်

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်လေ မောင်၊ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်

လောက် မောင် အားရင် လာခဲ့ပါလား၊ ဖွဲ့ ထမင်းစား စောင့်နေမယ်”

“အိုကေလေ ဒါဆို မောင် ဆယ်နှစ်နာရီလောက် လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီမောင် ဒါဆို ဖွဲ့သွားတော့မယ်”

သွားတော့မည်ဆိုမှ မောင်က ဖွဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထား

ပြန်သေးသည်။

“ဘာပြောဦးမလို့လဲ မောင်ရဲ့”

ဖွဲ့စကားပင် မဆုံးသေး မောင်က ဖွဲ့ခေါင်းလေးကို အုပ်ကိုင်
ကာ ဖွဲ့နု ဖွဲ့ပြင်လေးကို ဖွဖွ နမ်းရှိုက်လိုက်၏။ ဆေးရုံရှေ့တွင်မို့ ဖွဲ့မှာ
အရှက်သည်းသွားရပြီး ဘေးဘီဝဲယာသို့ မျက်လုံးလေးများ ဝှေ့ဝဲကာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မောင် မကောင်းဘူးကွာ”

လူမြင်ကွင်းကြီးတွင်မို့ အသံလေးများ တုန်ယင်ကာ ပြောလိုက်
မိပြီး ဆေးရုံထဲသို့ အပြေးလေးဝင်ခဲ့မိတော့သည်။

ရာဇဝင်ကတော့ ဖွဲ့ရဲ့ ဖွဲ့မက်ဖွယ်ကောင်းသော နောက်ကျောပြင်
လေးကို ငေးမောကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်ခဲ့တော့၏။ သူမ တာဝန်ကျရာ
ထံထဲသို့ရောက်သည်နှင့် အတန်းဖော် ပန်းနုက ပြုံးစိမိလေးနှင့်ကြည့်ကာ

“အမလေးနော် သူများတွေကျတော့လည်း မနက်စောစော

ကျက်သရေကို ရှိလို့၊ နော် ဖွဲ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ဘာကိုပြောတာလဲ ပန်းရဲ့”

“တွေ့ပါတယ်နော် ဆေးရုံရှေ့ကြီးမှာ ကြင်နာနေကြတာကို၊

ဒီက ဝရန်တာကနေ အားလုံးမြင်လိုက်ပါတယ်၊ ပြောရရင် လန့်မသွားနဲ့

ဦး၊ အဲအက်စ်ပါ တွေ့သွားတာ”

“ဟယ် ဆရာပါ တွေ့သွားတာလား၊ ဒုက္ခပါပဲ အဲဒီ မောင်

တစ်ယောက်နဲ့တော့ တကယ် မလွယ်ပါဘူး”

“ခုမှ ဟန်ဆောင်ပြီး ညည်းပြမနေနဲ့၊ မလွယ်တာလေးကိုမှ ချစ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ပန်းနော် ဖွဲ့ကို မစပါနဲ့”

“ကျုပ်တို့က မနာလို မရှိပါဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ နင့်ကို သားချစ်နဲ့ ပိုဖြစ်စေချင်နေမိတယ်၊ အဲဒါ ငါတင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှိသမျှ လူအားလုံးရဲ့ဒ် ငြိမ်း၊ ကာယကံရှင်တွေချင်းက ဒီလောက် တရင်း တန်း ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ချစ်သူတွေ ဖြစ်မလာတာလဲလို့ ငါတို့ချင်း ပြောဖြစ်တိုင်း စဉ်းစားမိတယ် သိလား”

ပန်းနုစကားကို ကြားတော့ ဖွဲ့ရင်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ အလို မကျနိုင် ဖြစ်သွားမိကာ မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်မိသည်။

“ကြည့် ခုတော့ ပေါ်ပြီ၊ သူများမရှိတုန်း အတင်းတွေတုပ်နေ ကြတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အောင်မာ အတင်း မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ နင်နဲ့သားချစ်တို့ ရှိနေလည်း ငါတို့က ပြောရဲပါတယ်”

“အမလေး ငါတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောရဲတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ရှေ့မှာတော့ ယောင်လို့တောင် သားချစ်နာမည် မထွက် မိစေခဲ့နော်”

“အေးပါဟယ် ငါတို့လည်း ဒီလောက်ကတော့ သိတတ်ပါတယ်”

တယ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ နင့်ကို ရာဇဝင်က ချစ်တယ်ဆိုတော့လည်း ဒါ ကျေနပ်စရာပဲ။ ကျုပ်ဟာကြီးကတော့ မင်္ဂလာဦးညတောင် ကျုပ်တက် ကံစဲ ပြီး လက်ဆွဲခေါ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ပန်းနုရဲ့ ချစ်သူက ဖွဲ့တို့ရဲ့ တစ်တန်းတည်းသား ဖြစ်သည်။ ပန်းနုရဲ့ချစ်သူ မောင်မောင်ဇင်လတ်ကိုမှ တကယ့် ဆေးကျောင်းသားလို့ ခေါ်ရမလို ဖြစ်၏။

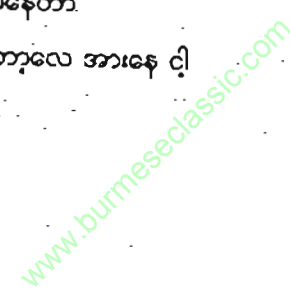
မျက်မှန်လေးထောင့်လေးနှင့် ကချင်လွယ်ဖိတ်လေးလွယ်ကာ လက်ထဲမှာလည်း ဆေးပညာ စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ်က အမြဲလိုလို ကိုင်ထားတတ်သည်။ ဆံပင်ပုံစံကိုလည်း ခေတ်ပေါ်ပုံစံ ထားခိုင်းလို့ မရ။ မိန်းမလိမ်းဆီနှင့် အမြဲပိရီသေသပ်နေတတ်သော ဘေးခွဲဆံပင်ပုံစံက တယ်တော့ကြည့်ကြည့် သပ်ရပ်နေတတ်သည်လေ။

“နင်တို့ ငါ့အတင်း ပြောနေတာလား”

ပန်းနုရဲ့အပြောကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ဟန်ရှိသော မောင်မောင်ဇင်လတ်က ဖွဲ့တို့နားသို့ ရောက်လာကာ ပြောလိုက်တော့ က ပိုရယ်ချင်မိသွားပြီး-

“အင်း ဟုတ်တယ် နင့်အကြောင်း ပြောနေတာ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပန်းနုတို့ကတော့လေ အားနေ ငါ့အကြောင်းပဲ ပြောချင်နေတာပဲ”

“ဟောတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလှချည်လား။ တကယ်တော့ ဖွဲ့က မေးနေတာပါ။ နှင်တို့နှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်တာ မောင်မောင်လတ်က ပြောလို့လား။ နှင်ကပဲ အတင်းလက်ဆွဲပြီး စာလိုက်ပေးတာလားလို့လေ”

“ဟဲ့ ဖွဲ့ နှင်ကတော့လေ”

ပန်းနုက ခေါင်းလေးတစ်ခါခါနှင့် ဖွဲ့ပန်းစွန်းလေးကို လှမ်းရိုက်ကာ ပြော၏။ မောင်မောင်လတ်ကတော့ မျက်နှာကြီး အိုးတိုးအိမ်တမ်းဖြစ်သွားကာ

“အာ နှင်တို့ မိန်းမတွေကတော့လေ ဒါပဲ စိတ်ဝင်စားနေတော့တာပဲ။ လာကြတော့ ဟိုမှာ ဆရာ လူခေါ်တော့မယ်”

ဖွဲ့တို့ကို လှည့်မကြည့်စတမ်းပြောပြီး ထွက်သွားသော မောင်မောင်လတ်ကြောင့် ဖွဲ့မှာ တသောသောနှင့် ရယ်နေမိတော့၏။

“ဖွဲ့ရယ် သူ့ကို သွားသွားမစပါနဲ့၊ နှင်တို့က စပြီးရင် သူက ငိုကိုပါ စိတ်ဆိုးတော့တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ပန်းနုရယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ နှင်က သူစိတ်ပြေလာတဲ့အထိ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာတွေ ဘာတွေ သွားတီးပြီး ချောရရေတာဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဖွဲ့က အူရွှင်သူမို့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ အရွှန်းဖောက်နေမိသည့်

ပန်းနုကတော့ ဖွဲ့ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဖွဲ့စကားကို သဘောတကျ ပြုလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်မို့ ဖွဲ့လည်း နောက်မှနေ၍ အပြေးလေး လိုက်သွားရတော့သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ဘက်။

ဝန်ထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီး ရောင်းဒ်လှည့်သည့်ခန်းနက်လိုက်ပြီး၍

သူမတို့အတွက် ပေးထားသော အခန်းလေးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် Pool ရုပ်အကြီးကြီးတစ်ခုက သူမကို ဆီးကြိုနေလေသည်။

လူတစ်ဖက်စာမျှရှိသော ထိုအရပ်ကြီးကို မြင်ကတည်းက ဖွဲ့

ရပ်ထဲမှာ လိုက်ခနဲ ပျော်သွားမိတာကတော့ ဘယ်လိုစကားလုံးနဲ့မှ ပုံဖော်

ရနိုင်မည် မထင်။ အရပ်လေးဘေးမှာ ချထားသော ပန်းနုရောင်

ပန်းစွန်းလေးပေါ်မှ ခပ်သော့သော့ ရေးထားသော မောင်လက်ရေး

...။

မောင့်အသက်ရှင်သန်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖွဲ့ရဲ့မွေးနေ့တွေ

ကို ဒီလိုပဲတူတူဖြတ်သန်းချင်တယ်

ဖွဲ့ ခွင့်ပြုနော် တဲ့ ။

မောင်ရယ် မောင့်အတွက်ဆို ဖွဲ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပေး

တာနဲ့တာ မောင်အသိပါ။ ဒါကိုတောင် ဖွဲ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းနေ

သေးတယ်လို့။

မောင်ကလေး ဒေါသကြီးမနေတဲ့ အချိန်တွေဆို အဲဒီလိုနဲ့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပါ။

လက်ထဲမှ ဝှံ့စကားလေးကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးလေးများက ဝေဝေကော မောင့်ကို ရှာလိုက်မိသည်။ ဒါကြီးကို စားပွဲပေါ်လာတင်ထားတဲ့ မောင်က ဘယ်ကိုရောက်သွားတာလဲလို့။ ဝက်ခံရပ်ကြီးကို လက်တွဲ ပိုက်လိုက်မိတော့မှ အရပ် လည်ပင်းတွင် စွဲထားသော ကြိုးအနက် ရောင်လေးကို သတိထားမိသွားသည်။

တကယ်တော့ ထိုကြိုးအနက်ရောင်လေးကို ဆွဲကြိုးသဖွယ် ဝတ်ပေးထားကာ လော့ကတ်နေရာမှာတော့ ပလက်တီနပ်လက်စွပ်လေး တစ်ကောင်။ ဘာကျောက် ဘာရတနာမှ မပါဘဲ မောင်းကွင်းပုံစံ ရိုးရိုးရိုး ရှင်းလေးဖြစ်သည်။ ဖွဲ့မှာ အံ့သြခြင်းများနှင့်အတူ ဆွဲကြိုးလေးမှာ လော့ ကတ်လုပ်ထားသော လက်စွပ်ကို ဖြုတ်ကာ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင်

“မောင့်ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား ဖွဲ့”

အို အလွန်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော စကားပါ။ ဖွဲ့က အံ့သြသွားသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများနှင့် မောင့်က မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မောင် မောင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ဖွဲ့၊ ဖွဲ့ကိုချစ်လို့ မောင် လျှောက်နေတဲ့ လက်စွပ်

တစ်ခုလုံးကနေတောင် ရုန်းထွက်ဖို့ မောင်ကြိုးစားမှာလေ။ အဲဒီတော့ မောင်ကိုအားပေးတဲ့အနေနဲ့ မောင်လိုချင်တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုတော့ ခွဲဘက်က ပြန်ပြီးပေးဆပ်စေချင်တယ်”

ဒီစကားတွေဟာ မောင့်နှုတ်က ထွက်သည့် အမှန်တရားတွေ မိမိဆိုရင် ဖွဲ့လောက်ပျော်သည့်သူပင် ရှိတော့မည် မထင်။

“မောင် တကယ်ပြောတာလား”

“ဪ ဖွဲ့ရယ် မောင့်ကိုလုံးဝ မယုံကြည်တော့ဘူးလား”

“မောင့်ကို ယုံကြည်ချင်ပါတယ် မောင်”

“ဒါဆိုလည်း ယုံစေဗျား”

ရာဇဝင်က ဖွဲ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်မည်လုပ်တော့ ဖွဲ့က လက် လေးနှင့်တွန်းကာ တားလိုက်ရင်း-

“ဟိုး ဆရာ၊ ဒါဆေးရုံကြီးနော်၊ ရှင်ကဲချင်တိုင်းကဲလို့မရဘူး သိရဲ့လား”

“မောင့်ကို လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လားဟင် ဖွဲ့”

“ဪ မောင်ကတော့လေ တော်တော်ကို မသိသားဆိုရွားတဲ့ လေးလေးလိုပါပဲလား၊ ဖွဲ့ပါးစပ်ကဖွင့်ပြောမှ မောင်က သဘော ပိုက်မှာလား”

“ဖွဲ့ ပါးစပ်က ပြောတာလေးကို ကြားချင်လို့ပါ ဖွဲ့ရဲ့”

“ဆေးရုံကြီးမှာလေး ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မသိဘူးကွာ ဖွဲ့ ပါးစပ်က မပြောမချင်း မောင်မပြန်ဘူးနော်”
မောင်က ကလေးတစ်ယောက်လို နွဲ့ဆိုးဆိုးနေသေးသည်။

ဖွဲ့ကတော့ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်စောင်းလေးတစ်ခု မောင့်ထံထဲ
စေလွှတ်လိုက်ပြီး

“မောင့်ကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါတယ်”

“ဟား ပျော်လိုက်တာကွာ”

ဖွဲ့အသံက တိုးတိုးသက်သက်လေး ထွက်လာသော မောင့်
မျက်နှာက ပျားရင် ခံထားသလို ချိုမြသွားပြီး ဖွဲ့ကို အတင်းပေးဖက်
ထားတော့သည်။

ဖွဲ့ကလည်း အတင်းရုန်းမယ် ထွက်လိုက်ရင်း

“မောင်ကွာ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဆေးရုံကြီးမှာပါဆို လွှတ်
တော့”

ဒီလိုကျတော့လည်း မောင်က အသာတကြည်ပင် လွှတ်
လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဖွဲ့ ဒါဆို မောင်တို့တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်”

“အင်း ဆေးရုံ ကန်တင်းပဲ သွားကြတာပေါ့”

မောင့်လက်ကိုတွဲကာ အခန်းထဲမှထွက်လာသော ဖွဲ့ကို ယုံ

တို့အားလုံးက ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ဖွဲ့ ကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ
ကုန်စိုက်တော့ဘဲ မောင့်လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ဖက်တွယ်ထားရင်း
အားလုံးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

မောင့်လက်ကို တစ်သက်လုံး ဒီလိုသာ တွဲထားခွင့်ရချင်ပါ
သည်လေး။

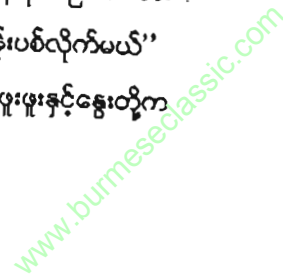
“ကဲ မိန်းမ ဒီနေ့ ညည်းမွေးနေ့ဆိုတော့ ငါတို့ကို ဘာကျွေးမှာ
လဲ”

ကျောင်းမှပြန်လာသော ဖူးဖူးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
အသံစာစာလေးနှင့် စပြောလိုက်၏။ နွေးကလည်း အခန်းထဲမှနေ ရုံးမှ
ပြန်လာကာ စ ချွေးတရွဲရွဲနှင့် ထွက်လာကာ

“ဟုတ်တယ် ဖွဲ့၊ နင့်မွေးနေ့မို့လို့ ငါတောင် အစောကြီး ရုံးဆင်း
လာတာ”

“အေးပါ နင်တို့ကို ဒီနေ့ညကျရင် ငါကရှယ် ကျွေးမှာ ခုတော့
ငါ သားချစ်နဲ့ ဘုရားသွားဖို့ ချိန်းထားတယ်ဟာ၊ ပြန်လာရင် နင်တို့နဲ့
တစ်နေရာရာသွားပြီး မုန့်စားကြတာပေါ့။ ကြိုက်တဲ့နေရာ စဉ်းစားထား
လိုက်၊ ငါစုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ပြုန်းပစ်လိုက်မယ်”

သူမအသံက အလွန်မြူးနေသောကြောင့် ဖူးဖူးနှင့်နွေးတို့က

ဖွဲ့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“ဟဲ့ ဖိဖွဲ့ နှင့်ကြည့်ရတာ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် အပြုံး
နေတာလဲ၊ ကေန္တတော့ တစ်ခုခုပဲနော် ဒီလိုဆိုရင်တော့ နှင့်လက်ဆဲက
အရုပ်ကြီးက ရာဇဝင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

နွေးက သူထင်မြင်ချက်ကို ပြော၏။

“အေး နှင့်မှန်တယ် နွေး၊ ဒါပေမဲ့ ငါပျော်နေတာ ဒီတစ်ခု
တည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက် ပိုခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတွေ
ရှိသေးတယ်”

“ဟေ တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ ဒါဆိုလည်း လင်းစမ်းပါဦး”

“နေဦးလေ၊ ခုသားချစ်နဲ့ ချိန်းပြီး ဘုရားသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ငါတို့လည်း လိုက်မယ်”

နှစ်ယောက်လုံးဆီမှ ပြိုင်တူထွက်လာသည့် အသံမို့ ဖွဲ့က
နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ကြည့်လိုက်မိပြီး

“တော်ပါ နင်တို့က ရေခဲချိုး ပြင်ဆင်ကြဦးမှာ မစောင့်နိုင်ဘူး”

သားချစ်နဲ့ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ရောက်နေပြီ”

“အမလေး မိန်းမ ဂိုကို ပိုတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ငါ့သူငယ်ချင်း ငါပိုတာ”

“အေးပါ ပိုနိုင်တဲ့သူတွေ ပိုထားကြပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး

ပျမ်းအိမ်ရာ

ကျစေခဲ့နော် ငါတို့က ဝမ်းနှုတ်ထားတာ”

ဖူးဖူး၏ အော်ပြောလိုက်သံကို သူမက လှေကားထစ်များကို
ပြုဆင်းရင်းနှင့်ပင် အတိုင်းသားကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။

ဒီဖူးဖူးဟာလေ ၊ ဘယ်လိုများ တပည့်တွေကို စာသင်သော
ဆရာမလုပ်မယ်ဆိုတာ ဖွဲ့စဉ်းစားလို့မရ။ နည်းနည်းလေးမှ ဣန္ဒြေရရ

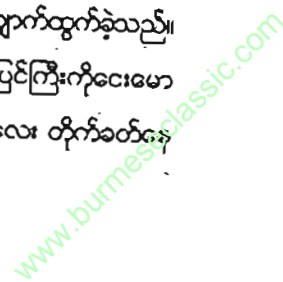
ဒါပေမဲ့ သူ့အသံပြုပြင်ကတော့ ဆရာမလုပ်ရန် အတော်ပင်
ဝင်ခွင့်ကျဖြစ်၏။

ဖူးဖူးအကြောင်းများ လျှောက်စဉ်းစားရင်း သူမ လမ်းထိပ်
ကမ်းကပ်ရည်ဆိုင်လေးသို့ရောက်တော့ သားချစ်ကိုအခန့်သားပင် တွေ့
လိုက်ရသည်။

သားချစ်ကလည်း ဖွဲ့ကိုမြင်သည်နှင့် ချက်ချင်း ထလာကာ
အေးကံသား ဗိုလ်တထောင်ဘုရား ရှိရာသို့ တက္ကသိုလ်က ထွက်ခဲ့ကြ
တာပါ။

ဘုရားတွင် ရှိခိုးဆုတောင်းပြီးတော့ သူမလည်း ဘုရားလာတိုင်း
ပိုနေကျ ထုံးစံဖြစ်သည့် ကမ်းနားဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

အဲဒီမှာ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြန့်သော ရေပြင်ကြီးကိုငေးမော
ပင်ပန်းခဲ့သူမျှကို အနားယူလို့ရသလို အေးအေးလေး တိုက်ခတ်နေ

သော လေပြည်လေညင်းကလည်း ဖွဲ့စိတ်တွေကို ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းစေ
သည်လေ။

“သားချစ် နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

ဖွဲ့ အသံက ရွှင်မြူးရိပ်လေး သမ်းနေတာ အလွန်ပင်ပေါ်ထွက်
နေသည်မို့ သားချစ်ငယ်က တအံ့တဩနှင့်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ပြောလေ”

“နင့်ကိုပြောပြလိုက်ရင်တော့ နင်အရမ်းအံ့ဩသွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ဒီလောက်တောင် နင်က နိဒါန်းချီနေရင်တော့ တော်တော်
ထူးဆန်းတဲ့ တစ်ခုပဲဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

သားချစ်ရဲ့ ရူးစမ်းလိုသော အကြည့်များကြောင့် ဖွဲ့က မျက်
လေးမော့လှန်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။ တကယ်တော့ သူမစိတ်တွေ အ
ကို လွတ်လပ် ပေါ့ပါးနေကြသည်လေ။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ညာဘက်လက်လေးကို သားချစ် မျက်နှာရှေ့ ထောင်ပြလို
တော့ လက်စွပ်ဖွေးဖွေးလေးက ပြက်ခနဲ လက်သွားသေး၏။

သားချစ်ကလည်း ဖွဲ့ဆိုလိုချင်တာကို သဘောပေါက်ဟန်
သည်။

“အဲဒီလက်စွပ်က ဘယ်ကရတာလဲ”

“မောင့်ဆီက ရလာတာလေ အဟင်း ဟင်း”

“နင်ကအဲဒါကို ကြားချင်နေတာလား၊ အဲဒီကောင်က ပိုက်ဆံ
ရှိတာပဲ ပေးနိုင်မှာပေါ့၊ နင်တို့ မိန်းမတွေကလေ စိန်မြင်ရင် တကယ်ပဲ
စိတ်မထိန်းနိုင်ကြဘူးလား၊ ဟုတ်လား”

သားချစ် အသံထဲတွင် အနည်းငယ်သော မနာလိုဝန်တို့မှုတွေ
ပျော်ဝင်နေမှန်း ဖွဲ့ ရိပ်မိပါသည်။

“နင် မနာလို မဖြစ်ပါနဲ့”

“ငါက ဘာလို့မနာလိုဖြစ်ချမှာလဲ၊ သူ့ရည်းစားကို သူ့ဘာသာ
ဘာပေးပေးပေါ့၊ နင့်ကို ပေးတာ ငါက ဝမ်းသာရမှာပဲ၊ ငါတောင် နင်း
မွေးနေကျရင် ဘာပေးရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

နင်း ဆိုသော သားချစ်ရဲ့ ကောင်မလေးကို ဖွဲ့ မမြင်ဘူးသော်
လည်း စိတ်ထဲမှနေ၍ အမျိုးမျိုး အပြစ်မြင်နေမိ၏။ အဲဒီလိုမျိုး သားချစ်က
ပြောလိုက်တိုင်း ဖွဲ့စိတ်တွေက ဘာဖြစ်လို့များ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားရ
သည်ဆိုတာလဲ မတွေ့တတ်ခဲ့။

တကယ်တော့ အဲဒီလိုမျိုးတွေ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား
ရင်ဘတ်ကြီးရယ်။

သို့သော် ထိုခံစားချက်ကို မေ့ထားလိုက်ကာ ပျော်နေသော
စိတ်လေးဆီသို့ပဲ ဈာန်ပြန်သွင်းလိုက်၏။

“နင့်ဟာနင် ဘာပေးပေး ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်”

“နင့်ဟာကလည်း ကြားလို့ကို မပြီးတော့ဘူး”
သားချစ် စိတ်မရှည်တော့မှန်း ဖွဲ့သိပါသည်။

“လက်စွပ်မြင်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ ဒီလက်စွပ်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း သိထားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာလဲ နင့်ကို ဒီလက်စွပ်ပေးပြီး ရာဇဝင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်လို့လား”

တကယ်တော့ သားချစ်က စိတ်အချဉ်ပေါက်ကာ ပြောစစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုစကားကြောင့်ပင် ဖွဲ့မျက်နှာက တအံ့တဩနှင့် ပြုံးရယ်သွားပြီး

“နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ သားချစ်”

ပထမတော့ ဖွဲ့ပြောလိုက်သော စကားကို အဓိပ္ပါယ် နားမလည်ဖြစ်သွားပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ သားချစ်သည် ဖွဲ့မျက်နှာအား အံ့ဩတကြီးငေးကြည့်လိုက်မိပြီး စကားလုံးတို့က နှုတ်ဖျားမှာတင် ဆွံ့အကုန်သလိုဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ မောင် ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ မှားနေမှန်းလည်း လက်ခံသွားပြီလေ၊ ဘယ်လောက်

ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်လဲ”

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကမ်းနားရှိထိုင်ခုံလေးတွင် နစ်ယောက်သား လေညင်းခံနေကြရင်းနှင့် ဖွဲ့နှုတ်မှ ထွက်လာသော စကားတွေက သားချစ် ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းမထားတာတွေချည်း ဖြစ်လို့နေသည်။

မြစ်ကိုဖြတ်သန်းပြီး တိုက်ခတ်လာသော လေနေအေးတို့သည်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ပူလောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“နင် နင်အရမ်းပျော်နေလား”

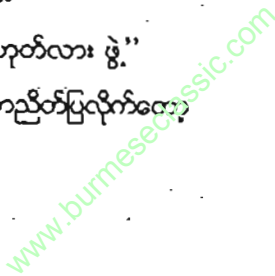
“ပျော်တာပေါ့ သားချစ်ရဲ့၊ နင်ကလည်း မေးမှမေးတတ်တယ်”

“အဲဒီလို ရာဇဝင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတော့ နင်ကရော ထယ်လို ဘယ်လိုပြန်ပြောခဲ့သေးလဲ”

သားချစ် အသံတို့က အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသလားဟု ထင်လိုက်မိသည်မို့ သားချစ်ရဲ့ မျက်လုံးများထဲထိ ဖွဲ့က စူးစူးနစ်နစ် ရိုက်ကြည့်လိုက်ကာ

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ သားချစ်၊ ဘာလဲ နင်နဲ့ရန်ဖြစ်ထားတဲ့လူကို ငါက လက်ခံခဲ့လို့ နင်စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“နင် တစ်ခါတည်း လက်ခံခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဖွဲ့”
ဖွဲ့က ပါးစပ်ကမဖြေ။ ခေါင်းလေးကို အသာညှိတ်ပြလိုက်တော့

ဖွဲ့ ဆံနွယ်ခွေများ လေထဲမှာ ကဗျာဆန်ဆန် လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ သို့သော် ထိုကဗျာဆန်ဆန်တွေကိုလည်း သားချစ် မခံစားနိုင်တော့ပါ။

“အေးလေဟာ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ အပေးအယူလုပ်တဲ့ သဘောမျိုး သူက သူ့လုပ်ရပ်တွေအားလုံးကို ရပ်တန်းက ရပ်မယ်ဆိုလို့ ငါကလည်း သူ့ကို ဆုချတဲ့အနေနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြန်ပေးလိုက်တာပါ။”

“ဒီလိုဆို နင်တို့အဖြစ်ကြီးက အပေးအယူ သဘောကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ရသဖြောက်တော့မှာလဲ”

အတန်တန်ထိန်းထားသည့် ကြားထဲကနေ သားချစ်ရဲ့ မနစ်မြို့သံကြီးက ထွက်သွားမိသေးသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်က သူ့လည်း ရည်းစားတွေကို အပျော်တဲ့နေ့သလောက် ဖွဲ့သည်လည်း ရာဇဝင်လို မူးယစ်ဆော့နေသူ တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အခြေအနေထိ လက်ခံတွဲလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

ခုတော့ သူဘယ်လိုမှ မတွေးထားမိတာတွေက လက်တွေ့မှာ တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်နေကြပြီ။

ပြီးတော့ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ကြီးမားသည့် မျှော်လင့်ချက်ကြီး တစ်ခုလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေခဲ့သေးသည်လေ။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့ ဆိုသော မိန်းကလေးဟာ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ထားချစ်ငေးရဲ့ လက်ထဲကိုသာ ရောက်ရမည်ဟု သူ တိတ်တိတ်လေး မိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့မိတာလေ။

ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ခဲ့သောကြောင့် ရာဇဝင်နှင့်ကိစ္စကို သူဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

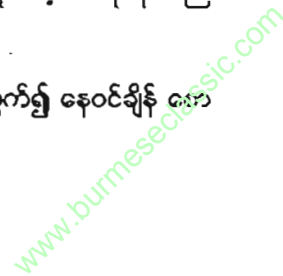
ထို့ထက်ပို၍ ဝန်ခံရပါက ဖွဲ့ကို သူက ကိုယ့်ခြံထဲက ကြက်တယ်အချိန် ရိုက်သတ်သတ်ရတယ်ဆိုပြီး သဘောထားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းတွေကိုလည်း သူအရိပ်အယောင်လေးတောင် ထုတ်မပြခဲ့။

သူ ထင်ခဲ့သည်က နှစ်ဦးသားကြားရှိ သံယောဇဉ်က ဒီလိုမျိုး အထူးတလည် ဖော်ပြစရာ မလိုတော့ပါဘဲ အချင်းချင်းနားလည်နိုင်စွမ်း ရှိမှာပါ ဆိုပြီးတော့လေ။

ခုတော့ သွားပြီ။ သူ မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံး အေးခဲ့ကုန်ကြပြီ။

ဖွဲ့ သဝန်တို့ပြီး ပြောဆိုတာတွေကို မြင်ချင်လွန်းလို့ သူထားခဲ့ရသည့် ရည်းစားတွေကလည်း ဘာမှသုံးစားလို့မရတော့။ အရာရာသည် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

သူ တစ်ယောက်တည်းထံတွင်သာ ကွက်၍ နေဝင်ချိန် နေ

သွားခဲ့ပြီ။

ဖွဲ့နှင့် ရည်းစားမဖြစ်ခင်တည်းက ဖွဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခိုးနမ်းခဲ့သော ရာဇဝင်ဆိုသည့်ကောင်ရဲ့ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းသည် အရည်အချင်းကို သူ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

အို တကယ်တော့ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။

သူက ဖွဲ့ကို အရမ်းယုံကြည် စိတ်ချခဲ့တာပါ။ အချိန်တန်လျှင် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဆိုသော မိန်းကလေးဟာ သားချစ်ငယ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်လာရမယ်လို့ ယုံကြည်နေခဲ့သည့်စိတ်က မှားယွင်းခဲ့တာပါ။

“ဟဲ့ နင်ကလည်း ငါဒီလောက်ပျော်နေတာကို နင်က ပါးစပ်ကြို ပိတ်ပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူ့အသံတွေက အသက်မပါတော့မှန်း သိသာလှစွာ အေးစက်နေကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

“နင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား သားချစ်၊ ငါ့ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ နင့်မျက်နှာကြီးက အရမ်းကို သိသာလွန်းတယ်”

ဖွဲ့တွေ့လိုက်မိသည်က သားချစ်သည်လည်း ဖွဲ့လိုပဲ အဖြူရောင် ဝန်တို့မှုတွေ ဖြစ်နေပြီဆို ပြီးတော့ပေါ့။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဖွဲ့ကတော့ ပိုပျော်နေမိမှာ အမှန်ပင်။

ကိုယ်ကပဲ အမြဲတမ်း သူ့ကောင်မလေးတွေနှင့် သူ့ကိုမနာလိုဖြစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား။ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးက အဲဒီမိန်းမတွေလောက် ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တော့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီး တွေးပူခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်လေး။

သို့သော် သားချစ်မှာတော့ ဖွဲ့အပြောကြောင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဒါကိုပင် ဖွဲ့က သူမ လက်ဖဝါးလေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို သူမဘက်သို့ဆွဲလှည့်နေသေးသည်။ သားချစ်ကတော့ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း တင်းခံနေမိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲက ဝဲတက်နေသော မျက်ရည်စတွေကို ဖွဲ့ မမြင်စေချင်ပါ။

“သားချစ် နင်အဲဒီလို မလုပ်နဲ့နော်၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲဟာ ငါ့ရဲ့ရွေးချယ်မှုကို နင်လက်ခံသဘောတူပေးရမှာပေါ့၊ ခုတော့ နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဖွဲ့က ပြောနေသော်လည်း သားချစ်ထံမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရခဲ့ပါ။

“နင် အဲဒီလိုလုပ်နေတာ ငါ စိတ်မကောင်းတော့ဘူးနော် သားချစ်၊ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့မှာ မောင်နဲ့တောင် ညနေဘက် ချိန်းဘဲ နင်နဲ့တူ ဘုရားလာတာ၊ နင်က အဲဒီလိုကြီး လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မယ် သိလား”

ဒါလည်း ထူးမခြားနားပါပဲ။ ဘာစကားမျှ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိ။ သို့သော် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ် ထရပ်လိုက်သော တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုတော့ သားချစ်ထံမှ ရလိုက်ပါသည်။

သားချစ် ထရပ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖွဲ့ကလည်း သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိ၏။

“သားချစ် နင်လွန်ပြီဟာ၊ နင်က ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ငါလည်းဘာအမှားမှမလုပ်မိဘဲနဲ့၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုဆက်ဆံရတာလဲ၊ ခုတော့ နင်းအပြုအမူတွေကို ငါ တော်တော် အံ့ဩနေရပြီ”

သူမ စကားများ ဆုံးသည်နှင့် သားချစ်က လက်ကိုဆောင်ရုံပဲမဟုတ်ဘဲ၊ သို့သော် ဖွဲ့ကတော့ ရှိသမျှ အင်အားသုံးကာ ဆွဲထားသည်ကို လွတ်ထွက်သွားခြင်းမရှိ။

“သားချစ် နင်စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင် ငါချော့မယ်ဟာ၊ ဒါဖေ့ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောဦး”

“ကို ကို ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဖွဲ့အသံကြားက ဖောက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံစုစုပေါင်း။ သားချစ် မျက်နှာကို တအံ့တဩနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သော စကားသံလေး။

“နင်း”

သားချစ် နှုတ်မှလည်း နင်း ဟု ပြန်လည်ခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုကောင်မလေးသည် သားချစ်ရဲ့ချစ်သူ ကောင်မလေးဆိုတာ ဖွဲ့ နားလည်လိုက်၏။

သို့သော် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်များကဲ့တော့ ဖြေလွတ်ပေးခြင်းမရှိပါ။

“ကို နင်းမေးနေတယ်လေ၊ ကို ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲလို့”

“ကို”

သားချစ်က ကို ဟု တစ်လုံးသာ ပြန်နှုတ်နိုင်ပြီး နင်းဆိုသော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ ဖွဲ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် တဖက်တော့ သူတို့ကြား တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“နင်း က ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ”

နင်းက နောက်သို့ လည်ပြန်လေးကြည့်ကာ ပြော၏။

နင်းကြည့်လိုက်ရာ နေရာမှ ကောင်မလေး သုံးလေးယောက်ကလည်း နင်းတို့ဘက်ကို အကဲခတ်သလို သေချာစိုက်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကို ကရော ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြီးတော့”

နှင်းစကားတို့ ရှေ့ဆက်တော့ဘဲ သားချစ် နောက်တွင် ရပ်စေ
သော ဖွဲ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နောက်တော့ သားချစ်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကို
ထားသော ဖွဲ့လက်များ ။

နှင်းအကြည့်များက အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်သွားကြတာပါ။
ဒါကို ဖွဲ့က သဘောပေါက်လိုက်သော်လည်း ဒီလောက်ထိ ပျိုမျစ်နုနယ်မှု
ချစ်စဖွယ် လှပနေသော ကောင်မလေးအပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်
လာသော မနာလိုစိတ်များကြောင့် လက်များကို လွှတ်မပေးပဲ ဆက်လက်
ကိုင်ထားမြဲပင်ဖြစ်၏။

သူမတို့ မိန့်မနှစ်ယောက်ကြားမှ ပဋိပက္ခကို သားချစ်ကလည်း
သိဟန်ရှိပါသည်။

ဖွဲ့လက်များတွင်းမှ ချွပ်နှောင်မိနေသော သူ့လက်များက
အားပြင်းပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်ရှန်းလိုက်ပြီ။

“ငါ နှင်းနဲ့လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နင်ပြန်ချင်ရင် ပြန်နင့်တော့”

ဖွဲ့ကတော့ သူမဆီမှ လွတ်ထွက်သွားသော သားချစ် လက်တစ်
ဖက်ကို ဘာဖြစ်လို့များ နှမြောတွန့်တို့စွာ ငေးကြည့်နေမိမှန်း မသိ။

နောက်တော့ နေရာမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း။ လေပြည့်
က ဒီတစ်ခါတော့ ဖွဲ့ကို နှိပ်စက် ကလုပြုကြပြီ။ ဒီနေရာကနေ အိမ်
တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖို့ရာ တော်တော်ကို မှောင်သော လမ်းများက

တစ်ခုခုရမည်ဆိုတာ သူ သိသင့်သည်။

တကယ်တော့ ဖွဲ့အဓိက ပြောချင်တာက ဖွဲ့တို့နှစ်ယောက်
မိန်းနားလာတိုင်း ခြေလျင် ပြန်တတ်ကြသည့် အကျင့်ကိုပါ။ ခုတော့
မိန့်ပြန်ချင်ရင် ပြန်နင့်တော့’ ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့တင်
သားချစ်က ဖွဲ့ကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်သွားရက်သည်။

ထိုသို့ ဝမ်းနည်းစွာ ငေးကြည့်နေမိဆဲမှာပင် သူမ သောင်းဘီ
ထံထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက အသံထမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နံပါတ်
ကို ကြည့်လိုက်တော့ Over Sea ဖြစ်နေ၏။

အန်တီအေးက ဖွဲ့အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်း လှမ်းပြောတာ
ပါလိမ့်မည်။

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးနေ့ ညမီးလေး”

“ဟုတ်”

“သမီး နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီအေးရော အားလုံး ကောင်းတယ်
ဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနု
တော့ ဒီရက်ပိုင်း နည်းနည်းချူချာလာတယ်”

ဤနေ့က အန်တီအေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာ

ခဲ့သည် နာနီသဖွယ်မို့ ခုဆိုအသက်တွေပင် တော်တော် ကြီးရင့်ခဲ့
ဖြစ်သည်။ အန်တီအေးတောင် ငါးဆယ်ကျော်စပြုခဲ့ပြီပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အန်တီအေးရယ်”

“လူကြီးရောဂါလို့ ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဖွဲ့မွေးနေ့မှာ ဘာလို
လဲပြော၊ အန်တီ လှမ်းပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် အန်တီအေး”

“အို မဟုတ်တာ၊ အန်တီအေး၊ စိတ်နဲ့ ပို့လိုက်တဲ့ဟာတွေဆို
တော်ကြာ ဖွဲ့တို့က ခေတ်အမြင် မရှိဘူးတွေ ဘာတွေပြောနေမှာ
မေးရတာ”

တကယ်တော့ အန်တီအေးသည် နိုင်ငံရပ်ခြားမသွားခင်
အသက်ငယ်ငယ်တည်းက ဒီနိုင်ငံမှာတောင် ခေတ်ဆန်လွန်းသော အ
အဆင်များနှင့် နေခဲ့သည့် စမတ်ကျကျ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ

“အန်တီအေးကတောင် ဖွဲ့တို့ထက် ခေတ်ကိုလိုက်လို့မိမိမို့
ဖွဲ့ကတော့ ရှေးပင်မထွက်ဖြစ်တာတောင် ကြာရောပေါ့”

“သမီးရယ် အဲဒီလောက်လည်း အလုပ်ကို အပင်ပန်းမ
ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကိုလည်း သုံးသင့်တဲ့နေရာမှာသုံး၊ သမီးမလုံလောက်
အန်တီအေး ပို့ပေးပါမယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်တော့ ကိုယ့်ကို
ပုံတုံးကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ဖွဲ့ရယ်”

ဟောကြည့် အန်တီအေးတို့က အဲဒီလိုမျိုး ခေတ်နဲ့အညီနေမှ
က်တတ်သည့် လူမျိုးပါ။

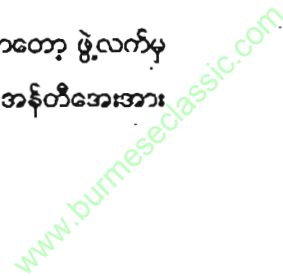
ဖွဲ့ကတော့ အန်တီအေး အပြောကြောင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြီး
ပဲပွဲ

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီအေးရယ်၊ ဖွဲ့ကိုယ်တိုင်က အပြင်ကို
ဝယ်ထွက်ရမှာ ခေါင်းမူးလွန်းလို့ပါ၊ လမ်းက စတိုးတစ်ခုခုမှာ အမှတ်
င်တွေ့လို့ ကြိုက်တယ်ဆိုလည်း ဝယ်လိုက်တာပါပဲ၊ တကူးတက
တော့ မသွားဖြစ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအတွက်လည်း အန်တီအေး
မိနဲ့ ဖွဲ့မှာ လောက်လောက်ငင ရှိပါတယ်၊ ဖွဲ့ကျောင်းက ဖွဲ့ ပိုက်လုပ်
ရတဲ့သူတွေက ဘော့စ်တွေလေ”

“အေးပါ၊ ဖွဲ့အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ တော်ကြာ
မြဲမြဲက ဖွဲ့ကို ပစ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ အန်တီအေး
ရင်လို့ပါ”

အန်တီအေး စကားတွေကို နားထောင်နေရပေမယ့် စိတ်တို့က
ရုတ်ထံ ရောက်လိုက် မောင့်ထံရောက်လိုက်နှင့် ဂယောက်ဂယက်
နမိသည်။

မောင့်ကို ချက်ချင်းကြီး သတိရသွားမိတာကတော့ ဖွဲ့လက်မှ
စွမ်းလေးကို ပြန်မြင်မိလိုက်လို့ပါ။ ဒီကိစ္စကို အန်တီအေးအား

ဖွင့်ပြောပြရဦးမည်လော။ အန်တီအေးကရော သဘောတူပါ့မလား။ ထို
နားရိပ်စိတ်လေးနှင့် ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ စကားနီဒါန်းပျိုးမရ ဖြစ်နေရ
၏။

သို့သော် မပြောလိုကတော့မဖြစ်ပြန်ပါ။ ဘယ်လိုမှကို ကြာရှည်
ဖုံးဖိထားလို့ မရသော ကိစ္စသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
အားတင်းထားလိုက်ရင်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသော လောကီ
အားရပါးရ ရှုသွင်းလိုက်ပြီး

“အန်တီအေး”

ဖွဲ့အသံက တိုးတိုးသက်သက် ထွက်လာသည်မို့ အန်တီအေးက

“ဘာလဲ ဖွဲ့၊ သမီး ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

“အန်တီအေးကို ဖွဲ့ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အမှန်တော့

အန်တီ အေးဆီက သဘောတူညီချက် လိုချင်တာပါ”

“ဘာများလဲ သမီး”

ဒေါ်အေးမြမြ လေသံက တကယ့်ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့်ဖို့ ဖွဲ့တာ

အားတက်သွားရပြီး

“ဟိုလေ ဖွဲ့၊ ဖွဲ့မှာ ချစ်သူရှိတယ် အန်တီအေး”

အန်တီအေးထံမှ တုံ့ပြန်သံကို ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေချိန်တွင်

ဖွဲ့ အသက်ရှူဖို့ရန်ပင် မေ့လျော့နေမိ၏။

“အင်း အဲဒီတော့ သမီးက အန်တီအေးကို ဖွင့်ပြောပြထားတဲ့
သဘောလား”

“ဒီလိုပါ အန်တီအေး၊ ဖွဲ့ရဲ့ချစ်သူက ဖွဲ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ပြောလာ
လို့ပါ”

ဒီလိုမျိုး လက်ထပ်ဖို့ထိတောင် ပြောလာခဲ့ပြီဆိုတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်ကြားမှာ ဘာတွေ့တာများ၊ ချည်နှောင်ထားကြပြီလဲလို့ ဒေါ်အေး
မြမြတွေ့နေမိ၏။

“ဟိုလေ အဲဒါ အန်တီအေးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲဟင်”

“အန်တီအေးကို တိုင်ပင်တာလား၊ အသိပေးတာလား သမီး၊

အန်တီအေးကတော့ ဖွဲ့ရဲ့ချစ်သူကောင်လေးကို လူချင်းတွေ့ပြီး စကား
ပြောကြည့်ချင်သေးတယ်”

တကယ်တော့ ဒေါ်အေးမြမြ စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို သူမနှင့်
တူတူ လာရောက်နေထိုင်စေလိုသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ဘာသံယောဇဉ်မှ မကျန်ခဲ့စေလို။

ခုတော့ သမီးလေးက ချစ်သူတွေ့ဘာတွေနှင့် လက်ထပ်ဖို့
တောင် သူမကို အသိပေးလာခဲ့ပြီ။

“လူချင်းတွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဖွဲ့က

အယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဟင် အန်တီအေး”

“ဖွဲ့ ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီမှာရှိတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို အန်တီအေး လက်စသတ်ပြီး မြန်မာပြည်ခဏ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ အဲဒီတော့ မှပဲ ဖွဲ့ရဲ့ ကောင်လေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တာတွေ က ဖွဲ့ပေါ်မှာပဲ မှုတည်ပါတယ်လေ။ ဖွဲ့က အန်တီအေးကို အသိပေးရုံ သက်သက်ဆိုရင်လည်း အန်တီအေးကတော့ အမြင်မတော်တာတွေရင် သတိပေးရမှာပဲ။ ဖွဲ့က လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အန်တီအေးရယ်။ ဖွဲ့က အန်တီ အေးသဘောမတူရင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။”

ထိုစကားကိုပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ မောင့်အကြောင်းတွေကို အန်တီအေး သိသွားပါက ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်တာလည်း ဖွဲ့သိနေ၏။

တော်ကြာ အန်တီအေးက မောင်နဲ့ဖွဲ့ကို သဘောမတူခဲ့လျှင် ဆိုသည့် အတွေးတွေက ဖွဲ့ခေါင်းထဲမှာ လူးလာယုံသန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို အန်တီအေးလည်း ဒီကအလုပ်တွေကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်လိုက်ပြီး ခဏပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

“ဒါပေမဲ့ခင်၊ အန်တီက ဖွဲ့ကို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်ထားတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဖွဲ့ကလည်း အန်တီအေးရဲ့

“ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

အန်တီအေးစကားက ဘာကိုဆိုလိုမှန်းသိသည်ဖို့ ဖွဲ့ကိုယ်လေး ဝင် ကျွံသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အန်တီအေးရဲ့ ယုံကြည်ပေးမှုတွေကို ဖွဲ့ အလွဲသုံးစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖွဲ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့တော့ တောင်းပန်ချင်တယ်။

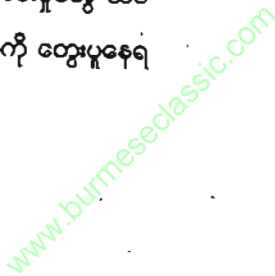
“ဒါဆို ဖွဲ့လည်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်နော် အန်တီအေး လာရင် တာတွေဝယ်လာခဲ့ရမလဲ။ မှာစရာရှိရင်မှာလေ”

ဖွဲ့က သူမ လိုချင်နေခဲ့သည့် ဆေးပညာစာအုပ်နာမည်များကို စာပြလိုက်တော့ အန်တီအေးကလည်း သေချာလိုက်မှတ် နေဟန်ရှိပါ သည်။ ပြီးမှ

“ကဲ သမီးမှာတာတွေ အားလုံး အန်တီအေးက မပေးမလျော့ ခုလာခဲ့မယ်။ သမီးကလည်း အန်တီအေး စိတ်ချရမယ့် လူမျိုးကို ရွာချယ်ထားတာပဲဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဂွတ်ဘိုင်း”

အန်တီအေးဘက်က ဖုန်းချသွားပေမယ့် ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ နှိပ်စိတ်လန့်နေမိခဲ့ဖြစ်သည်။

အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ကိုယ်တိုင်က မကောင်းမှုတွေ ထပ် လုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဖွဲ့ကို ကတိပေးထားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဘာကို တွေးမှုနေရ တာမှာလဲ။

အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်အဖြစ်နဲ့ပဲ အချိန်တန်တော့လည်း ပျောက်ဆုံးသွားမှာပါလေ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မောင်က လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ဖူးပဲ လိုတယ် မဟုတ်လား။

တစ်ယောက်တည်း ဖြေတွေးလေး တွေးလိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရန် တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းတားလိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသော်လည်း မျက်လုံးတို့ကတော့ နှစ်ယောက်တူတူ ဖြတ်သွားကြသည့် အတွဲလေးတွေကို မြင်တိုင်း သားချစ် များလားဟု လှမ်းကြည့်နေမိသေးသည်။

စိတ်လည်ညစ်လှပါသည်။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ခဲ့ဘဝမှာ ယောက်ျားသား နှစ်ယောက်နှင့်သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ အဲဒီ နှစ်ယောက်လုံး ကြောင့်လည်း ဖွဲ့ပဲ အမြဲတမ်းခံစားခဲ့ရသည်သာဖြစ်သည်။

ဟူး သားချစ်ရေ ငါတော့ ထွက်ပေါက်ပျောက်တဲ့ သားကောင်လို ဖြစ်နေရပြီနဲ့တူတယ်။

နင်ငါ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေးမှုတွေ မပေးနိုင်တော့ဘူးလားဟာ။

ငါ့ရဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေကို နင့်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ပြီး နင်ပြောမယ် အားပေးစကားတွေကို ကြားချင်နေမိသေးတယ်လေ။

ငါ့ကို အဲဒီလိုမျိုး စိမ်းစိမ်းကားကား မဆက်ဆံပါနဲ့ သူငယ်ချစ်ရယ်။

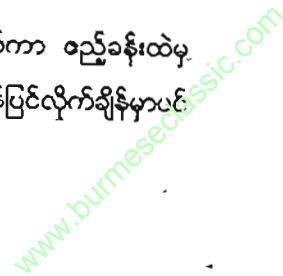
အခန်း (၈)

သူမအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ တစ်ခန်းလုံးမီးရောင်များ ပိတ်ကျလျက် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက် မီးမထွန်းဘဲ အမှောင်ထဲထိုင်နေတာတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ဖွဲ့ကိုမစောင့်နိုင်လို့ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် တစ်နေရာရာများ ထွက်သွားပြီး စားသောက်နေကြပြီလား။

အဲဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ ဖွဲ့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖိနပ် လေးချွတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာမိပြီး ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင်

တစ်ခန်းလုံး မီးများက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိန်ထိန်လင်းသွားကာ ဖွဲ့နားထဲ ကြားလိုက်မိသည်က

" HAPPY BIRTHDAY TO YOU ... HAPPY BIRTHDAY TO YOU ... HAPPY BIRTHDAY ... HAPPY BIRTHDAY ... HAPPY BIRTHDAY TO YOU ..."

မွေးနေ့ဆုတောင်း သီချင်းသံလေးနှင့်အတူ ရောင်စုံ လှိုင်းတွန့်လေးများပါသည့် ဘတ်ဒေးကန်ဒယ်လ်ကြီးတစ်ချောင်းတည်း စိုက်ထားသော ချောကလက် ဘတ်ဒေးကီတ် တစ်လုံးကို ဖူးဖူးက လက်မှတ်ကိုင်ကာ သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

ဖူးဖူးနောက်မှာ နွေးကလည်း ရောင်စုံစက္ကူလေးများ ပန်းထွက်သည့်ဘူးလေးကို ဖောက်ခနဲဖောက်လိုက်တော့ ထိုစက္ကူလေးများက ဖွဲ့ ခေါင်းထက်သို့ စုပြုံကျလာ၏။

သို့သော် ဒါတွေက ဖွဲ့အတွက် အံ့ဩသည် ဆိုရုံလောက်သော ရသကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တကယ်တမ်း နွေးနောက်မှ လိုက်ထွက်လာသော လူကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ ဖွဲ့မျက်လုံးများ အပြူးသားနှင့် အတောင့်လိုက်ကြီး ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

"အရမ်းအံ့ဩသွားလား ဖွဲ့၊ ဒီအိုင်ဒီယာက သားချစ် ပေးလို့ ငါတို့လည်း လိုက်လုပ်ဖြစ်တာလေ"

နွေးက ဘတ်ဒေးကီတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင်တင်လိုက်ပြီး သားချစ်ကို မေးပေါ်ပြကာ ပြော၏။ ဖွဲ့ကတော့ သားချစ် မျက်နှာကို တအံ့တဩနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိဆဲ

"ဟဲ့ အဲဒါကဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အံ့ဩလွန်ပြီး အသက်ပါပါ သွားတာလား"

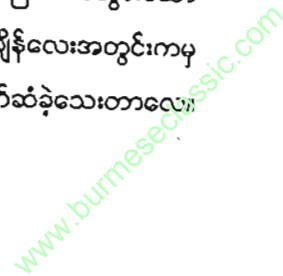
ဖူးဖူးက ဖွဲ့မျက်နှာ ရှေ့တွင် လက်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက်ခတ် ကြည့်ပြီး ပြော၏။

"မ မဟုတ်ပါဘူး နင်တို့က အပြင်မှာ သွားစားမယ်ဆိုပြီး ဒါတွေလုပ်ထားတော့ ငါက ကြောင်သွားတာပေါ့"

"ပထမတော့ ငါတို့လည်း အပြင်မှာစားမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ပဲစုပြီး ဆာတေးလုပ်စားမယ်လို့ စဉ်းစားမိလို့လေ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီအစီအစဉ် ကြီးဖြစ်လာတော့တာ"

ဖူးဖူးတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သားချစ်ကပါ ဆာတေးလုပ်ရန် ဖိုင်းဝန်း ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ဖွဲ့ကတော့ ဝရန်တာထွက်ကာ ဘာရယ် မဟုတ် ငေးမောနေမိ၏။

တကယ်ဆို ဒီလိုမျိုး ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသော သားချစ်ပုံစံက အံ့ဩစရာပါ။ မကြာသေးခင် အချိန်လေးအတွင်းကမှ သားချစ်ဟာ သူမအပေါ်မှာ အေးစက်စက် ဆက်ဆံခဲ့သေးတာလေ။

ခုတော့ သူ့ပြောင်းလဲမှုက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ခေါင်းနောက်နေစဉ် မှာပဲ သားချစ်က သူမဘေးသို့ ရောက်လာကာ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးများကို ငိုတံ့ပြီး အသက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းရှူ လိုက်သည်။

“ဆောရီးဇာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

သူဘာကို ဆိုလိုမှန်း ဖွဲ့မသိ။

“နင်ဘာကို ပြောနေတာလဲ သားချစ်”

“ခုနက နင်ကို ရာဇဝင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ အကြောင်း နင်ပြောတုန်းကလေ”

“ညော်”

ဖွဲ့က ‘ညော်’ လိုက်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ အဲဒီ တုန်းက သားချစ် ဘာဖြစ်သွားသည်ဆိုတာကို ခုထိ နားမလည်နိုင်သေး။

“နင် အံ့သြသွားလား၊ တကယ်တော့ ငါကနင့်ကို နောက်လိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် နင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိချင်လို့”

အဲဒါ ပေါ်တင်ကြီး လိမ်လိုက်တာမှန်း ဖွဲ့သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ လိမ်လည်ပြောဆိုနေရသည် ဆိုတာတော့ ဖွဲ့ မစဉ်းစား

ထက်တာ အမှန်း။

“အချစ် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အမှန်အတိုင်း သိချင်လှသည်။”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ နင်းကရောက်လာတော့ အခြေအနေတွေက ဆိုးကုန်တော့တာ”

“ခုရော နင်နင်းနဲ့ အိုကေသွားပြီလား”

သူမအသံက နည်းနည်းများ မလိုတမာ သံပေါက်သွားသလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော် စကားကတော့ ပြောပြီးသွားခဲ့ပြီလေ။

“အင်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါ ရှင်းပြလိုက်ပြီးပါပြီ ဒါပေမဲ့ နင်းကိုတော့ ငါ နောက်တာပါလို့ မပြောပြ ဖြစ်လိုက်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် နင်းအိမ်ကိုလာပြီး ဒီအစီအစဉ်ကို နွေးတို့နဲ့ တိုင်ပင်လုပ်လိုက်ရတာပဲ”

သူ ပြောနေတာတွေက တကယ်တွေ့လား။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကို လက်ခံခဲ့ပါသည်ဟု ဖွဲ့ပြောပြလိုက်တုန်းက သားချစ် ချစ်ရာတွေက စနောက်နေတာနှင့်ကို နည်းနည်းမှမတူတာ အမှန်ပါပဲ။ အေးစက်၊ မာကျော၊ ထုံကျင်၊ အို ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရဲ့ သက်သေမှုမျိုးနဲ့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင်ကငါစတာကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

သားချစ်က ဖွဲ့ပခုံးစွန်းလေးကို သူ့ပခုံးစွန်းလေးနှင့် အသားချစ်က အယာတိုက်ရင်း မေးလိုက်၏။ သူမလည်း အားယူပြီး ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟင့်အင်း မဆိုးပါဘူး။ နင်နဲ့ငါက စိတ်ဆိုးရမယ့် လူတွေ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပဲဟာ။ လာ နင်လည်း ဝိုင်းကူပေးဦး”

“မွေးနေ့ရှင်ကို နင်တို့က လုပ်ကျွေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မရပါဘူးနော်၊ နင်ပါဝိုင်းလုပ်ရမယ်။ မလုပ်ရင် မစားရဘူး။ ဝန်တာသို့ ရောက်လာသော နွေးကလည်း ဖွဲ့ကို မျက်စိလေးချီရင်း ပြောလိုက်တော့ ဖွဲ့လည်း ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်ကာ

“နင်တို့ကလေ ငါက ပစ္စည်းဖိုးတွေလည်း စိုက်ရသေးတာပဲ ဝင်လည်း လုပ်ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ သိပ်မလွန်ဘူးလား”

“အမလေး နည်းနည်းမှကို ပြောလို့မရတာပါလား။ ကျွန်တော် မျိုးမတို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီရှင်။ စားဖို့သောက်ဖို့ပဲ လိုပါတော့တာပဲ။ ကဲ ကြတော်မူပါ။ မွေးနေ့ရှင်မမလေး ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးနော်။

နွေးအသံက တမင်ဓာကာ အော်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပြောနေသောကြောင့် ရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေ၏။ ဖွဲ့နှင့် သားမကလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးလိုက်ကာ အိမ်ခန်းထဲပြန်ဝင်

စင်ထားသော အသားချောင်းများကို အချဉ်ရည်နှင့်တို့စားရင်း သားချစ်ပြောသော ရယ်မောစရာ ဟာသများနှင့် အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ နှစ်လွန်လာသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်တစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်လေ။

“သားချစ် နင်ပြန်တော့မလား”

“ဘာလဲ နင်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးချုပ်နေပြီ”

သူမ စကားကိုကြားတော့ သားချစ်က ခေါင်းကို မော့လှန်ကာ ရယ်မောလိုက်ရင်း

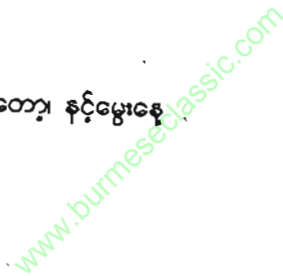
“ဟား ဟား ဟား ဖွဲ့ရယ်၊ ငါက ယောက်ျားလေးပါ။ ပြီးတော့ ဘာလည်း ရောက်ပြီးပါပြီ။ နင်က ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာလုပ်ချင်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး ဟင်းဟင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်ကန်တဲ့လူတွေကို မှားနေတဲ့လူတွေက နာချိုသွေးတတ်ကြတာ သဘာပဲဟာ”

“ဘာပြောတယ် သားချစ်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့၊ နင့်မွေးနေ့

လေးက တစ်ဝက်တော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ သွားပြီ ဘိုင့်”

“နင် ဘာပြောတာ ”

ဖွဲ့ စကားပင် မဆုံးသေးပါ။ သားချစ်က လက်ပြန်တံဆက်ကာ နောက်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ ဖွဲ့မှာသာ သားချစ် ပြောသွားသည့် စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို အစရှာမရလောက်အောင် ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးခံစားလိုက်ရ၏။

ဟိုမိန်းမ နှစ်ယောက်လည်း စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်ခွက် ယောက်များကို မဆေးကြောနိုင်တော့ဘဲ စုပုံကာ ကိုယ့်အခန်း ထဲကိုယ် ဝင် အိပ်နေကြပေပြီ။ မတရားတွေ စားသောက်ကာ ဝိုက်အင်လာပြီဆို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ကြသည့် အကျင့်တစ်ခုကပေးတဲ့ သုံးယောက်စလုံး တူတူမို့ ဖွဲ့လည်း ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ခဲ့တော့၏။

ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲမည်ပြင်ပြီးမှ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ဘူးလေး တစ်ခုကို သတိထားမိသွားသောကြောင့် မလှဲဖြစ်တော့ဘဲ ထိုဘူးလေးကို သိချင်စိတ်နှင့် ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

အထဲမှာတော့ ဟန်းမိတ် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေး တစ်လုံး စိမ်းပြာရောင်ပေါ်တွင် နက်ပြာရောင် ထပ်ကွပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် ရှည်ရှည်လေးကို ဖွဲ့ သဘောကျသွားမိ၏။ ဒါ ဘယ်သူပေးတာလဲလို့ အထူးတလည်ပင် စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါ။

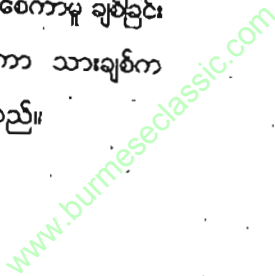
ဖူးဖူးက ဖွဲ့အတွက်ဟု ဆိုကာ ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေး တစ်ရံ ယူပေးသည်။ နွေးကတော့ ဖွဲ့ သုံးနေကျ ရေမွှေးတစ်ပုလင်း။ ဒါဆိုရင် အခန်းထဲကို ရောက်နေသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးသည် သားချစ်ပေး တာကလွဲလို့ မည်သူဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဝိုက်တင်းကာ လှဲချင်နေသည့် စိတ်များပင် မည်သို့ထွက်ပြေး သွားမည်မသိဘဲ သားချစ်ပေးသော ထိုအိတ်လေးထဲသို့ ကိုင်လက်စအိတ် ထဲမှ ပိုက်ဆံများ ပြောင်းထည့်လိုက်၏။

ထိုသို့ လုပ်နေမိသော သူမရဲ့စိတ်တွေသည် ရိုးသားမှုရှိရဲ့ စားဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ သတိမထားမိ။

သေချာနေသည်ကတော့ မောင်ပေးသည့် အရုပ်ကြီးကို မြင်ရ ပုံကထက် သားချစ်ပေးသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို မြင်ရစဉ်တွင် သူမ ပိုနစ်သက် ပျော်ရွှင်မိကြောင်းတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိတ်တိတ်လေး ခံလိုက်မိသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဖူးဖူးအား ပြောပြလျှင်တော့ မောင်ကို မယူဘဲ သားချစ်ကိုသာ ယူလိုက်ပါလားဟု ပြောမှာအမှန်ပင်။ သို့သော် သူမ ယုံတိုင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ မည်သို့ပင်ဖြစ်နေစေကာမူ ချစ်ခြင်း ရဲ့ ဦးဖနှာက်ထဲမှာမူ မောင်က သူမရဲ့ ချစ်သူပဲဖြစ်ကာ သားချစ်က တာ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှကို မောင့်ကိုသာ အပ်
နှင်းထားသည်မို့ မောင်သည်သာလျှင် သူမရဲ့ ချစ်သူအဖြစ်၊ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရဲ့
လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရှိနေမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာကို မည်သူနှင့်မျှ
အစားမထိုးနိုင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

တကယ်ဆို ဒီသတင်းကိုကြားကြားချင်းမှာပဲ သူမအသက်ရှူ
မှားခဲ့တာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိရှိသမျှသော အင်အားတို့ ကုန်ဆုံးကုန်
သည့်နယ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ရုပ်ပျက်ပျော့ခွေကျလို့ပေါ့။

ညက ဖွဲ့တို့ဆီမှအပြန် သားချစ်နှင့်မောင်ရန်ဖြစ်ကြသည် တဲ့။
တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြသည့်ရန်ပွဲမဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မညှာမတာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ရန်ပွဲတဲ့။

အဲဒီရန်ပွဲရဲ့ရလဒ်အဖြစ် သားချစ်က ဆေးရုံရောက်နေကာ
မောင်ကတော့ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီတဲ့လေ။

ဒီသတင်းတွေကို သယ်လာသူက မနက်စောစော ဈေးသွားလယ်
သော နွေး။ ဈေးတောင်မရောက်ခင် လမ်းထိပ်မှာပလူပျံ့နေသော ထိုသ
တင်းကို အမောတကောနှင့် အိမ်သို့လာဖို့သော နွေးမှာ လက်ထဲမှဖျော့

ခြင်းတောင်းပင် မချနိုင်သေးဘဲ။

“ဖွဲ့၊ ဖွဲ့၊ ရေ ဟဲ့ ဘယ်ရောက်နေလဲ ချစ်ခြင်းဖွဲ့။”

ရေအိမ်ဝင်နေသော သူမမှာ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေမိသည်။ နွေးက
ပုန်လေးကတင် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကိုပြီး ဈေးထွက်သွားပြီ မဟုတ်
လား။

သို့သော် အိမ်သာတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းလာထုကာ ပြောနေသော
နွေးအသံကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ ဖွဲ့လည်း တအံ့တကြနှင့်။

တံခါးဖွင့်ပြီးထွက်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသော နွေးမျက်နှာက
မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ရသလို သွေးဆုတ်ဖြူ
လျှော်နေ၏။

“နွေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်ဈေးသွားတာ မဟုတ်လား။ အခု
ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ၊ ဟဲ့ ပြောလေ၊ ဘာလို့ငါ့ကို ကြော်ငြာညှ
နေတာလဲ”

တကယ်တော့ နွေးကဖွဲ့ကို ကြောင်ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်။
အသက်ကို လှူရှုကာ စကားစရန် အားယူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ပြောပါဆို နွေး၊ ငါလန့်လာပြီနော်”

“ရာ ရာဝင် အချုပ်ထဲရောက်နေတယ် တဲ့”
နွေး စကားလည်း ဆုံးရှော့ သူမသွေးတွေ ဦးခေါင်းတစ်နေရာ

ထဲသို့ ဆောင့်တိုးကုန်သလား မှတ်လိုက်မိသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ
မောင်အကြောင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။

မောင်ကိုသာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အရေးယူတော့မည်ဆိုလျှင် ဖွဲ့ ဖွဲ့ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ။

လက်နှစ်ဖက်က နားထင်ကိုဖိကိုင်ကာ ကျောပြင်ကိုခုံရုံနင်းကာ
ပြီး ဖို့ရပ်လိုက်ရသည်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သူမလဲပြိုကျသွားတော့မည်

“သားချစ်ကလည်း ဆေးရုံမှာ လိုကြားတယ် လူတွေ လမ်းထဲ
မှာ ပြောနေကြတာပဲ”

“ဘာ နင်ဘာပြောတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ အသက်ကိုပါးစပ်နှင့်ရှုံ့သွင်းပြီး အားယူ ပြေ
လိုက်ရသည်က ဖွဲ့ဖြစ်လို့နေသည်။ မောင်က မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးဖွဲ့
အချုပ်ထဲ ရောက်သည်ထာညီ၊ သားချစ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်
သွားရတာလဲ။

ဟာ ဘာတွေလဲ။

“ညက ငါတို့အိမ်က သားချစ်ပြန်သွားတဲ့ အချိန်လောက်
လမ်းထိပ်နားမှာ ရာဇဝင်နဲ့ရန်ဖြစ်ကြတာ တဲ့၊ အဲဒါ ရာဇဝင် လက်ထဲ
သွားလို့ သားချစ်က ဆေးရုံရောက်ပြီး နင့်ရာဇဝင်ကတော့ အချုပ်ထဲ
ရောက်တော့တာပဲ”

နွေးရဲ့ထိုစကား အဆုံးမှာတော့ သူမမှာအားတင်းပြီး ရပ်တည်
နိုင်တော့ရန်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့သလို နံရံကို ကျောနှင့်ပွတ်ဆွဲကာ ကြမ်းပြင်
ပေါ်ဖင်ထိုင်လျက် ခွေခွေလေးကျသွား၏။

“ဟာ ဖွဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အာ ဒုက္ခပါပဲ၊ အရေးဆို ဖူးဖူးက
လည်းမရှိဘူး”

နယ်မှာနေသော ဖူးဖူး မိဘများက လူကြွပါးလိုက်သည့် အစား
အသောက်များကို ကျောင်းမသွားခင် စောစောစီးစီးတည်းက သွားယူ
သော ဖူးဖူးက အိမ်မှာမရှိ။

“ရတယ် နွေး ငါ ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူမလေသံက မနည်းနားထောင်မှသာ ကြားရလောက်သော
လေသံမျိုးဖြစ်နေပြီ။ နွေးမှာလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမန်းမသိ။

နောက်ဆုံးတော့ ကြမ်းပြင်တွင်ပျော့ခွေနေသည့် ဖွဲ့ကိုယ်လေးကို
အတင်းဆွဲမကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ အရောက် တွဲခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခုတော့ သူမဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ဘာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်
မုန်းလည်း မသိ။ နွေးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိုက်ခိုနေသော ဖွဲ့ဘေးမှာ
ထိုင်ရင်း ဆွဲခြင်းကိုပင် ဒီတိုင်ကြီး ပစ်ချထားကာ နှစ်ဦးလုံးအသံမထွက်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိကြ၏။

မိနစ်တံလေး တစ်ပတ်ပတ်ပြီးလောက်ကြာမှ ဖွဲ့ထံမှတိုးတိတ်

သော အသံလေးထွက်လာ၏။

“သားချစ် ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် နွေး”

နွေးက ခေါင်းခါသည်။

“ငါလည်း သေချာမသိဘူး။ ခေါင်းကိုထိသွားတယ်ဆိုလားပဲ”

သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ငိုပြန်သည်။ သားချစ်တစ်ခုခုဖြင့် သွားပါက မည့်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိနိုင်မှာ သေချာသည်။ ဒါမ မောင်ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်အောင်ဖန်တီးခဲ့တာလဲ။

သေချာတာတစ်ခုခုတော့ ဒီကိစ္စဟာ သူမနဲ့သာတိုက်ရိုက်ပတ် သက်နေပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ပယောဂမကင်သည့် အတွက်လည်း သားချစ် ကို ပိုအားနာရ၏။

“ငါတို့သွားကြည့်ရအောင်”

ဖွဲ့က မျက်ရည်စများကို ပွတ်သုတ်ပစ်ကာ ပြောတော့ နွေးက မှိန်ဖျော့သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဘယ်ကိုလဲ ဖွဲ့၊ စခန်းလား ဆေးရုံလား”

သူမ မတ်တပ် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဆေးရုံ”

လေသံပြတ်သားသော်လည်း အနည်းငယ်တုန်ယင်နေမှန်းတော့ သိသာပါသည်။

သူမ အသံဆုံးသည်နှင့် နွေးလည်း ဖွဲ့နောက်သို့ အမောတကော ပြေးလိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သားချစ်အား သိပ်မရှာ လိုက်ရပါ။ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောဝဒ်သို့ ဒီမနက်ကလွဲပေးလိုက်ပြီဆို၍ သူမတို့လည်း ထိုဝဒ်သို့လိုက်ခဲ့ကြ၏။

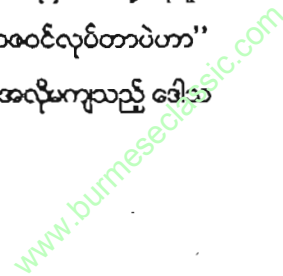
မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှကြည့်မကောင်း။ သား ချစ်၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးနှင့် မေးကိုသိုင်းကာ စည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီး ဖြူဖြူများကြောင့် ဖွဲ့မျက်ရည်တို့က တားဆီးနေသည့်ကြားမှပင် စီးကျ လာကြပြန်သည်။

သားချစ်ကတော့ သတိရသေးဟန်မတူ။ ငြိမ်သက်စွာ လဲ လျောင်းလျက်။

“နွေးရယ် သားချစ်ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ပယောဂမကင်းဘူးဟာ သိလား”

ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနှင့် ဖွဲ့မှာဘယ်လိုမှချောမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီအချိန်မှာ ဒါဖြစ်ရ မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မှာပဲ၊ နင်ဘယ်လိုမှတားလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ခုကိစ္စက နင်လုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ရာဖောင်လုပ်တာပဲဟာ” နွေးရဲ့လေသံမှာကိုက မောင့်အပေါ်တွင် အလိုမကျသည့် ဒေါသ

သံများ ပျော်ဝင်နေသလိုလို။ သူမရော ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မည်သူအပေါ်
မည်သူကတော့ အမှားဟုပြောရမှာလဲ။

“မောင်လုပ်တာဆိုရင်လည်း သူ အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့
မလုပ် တာသေချာတယ်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတည်းက
ဖြစ်စရာအကြောင်းကလည်း တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်လေ။ ငါ့ကြောင့်ကလွဲရင်
ဘာများရှိနိုင်သေးလို့လဲ နွေးရယ်”

“နင်က အဆုံးကို လိုက်တွေးကြည့်နေတာကိုး အဲဒီလောက်စိတ်
တွေးမနေနဲ့ဦး။ နင်ပါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့တွေဘယ်လိုမှကို စိတ်
ကောင်းကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟာ”

နွေးစကားကြောင့် ဖွဲ့လည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ တကယ်
တော့ ငိုရှိုက်ထားရလွန်းလို့ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်တော့ဘာပါ။

ဖွဲ့ကတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေကြားက အသက်ရှူသံတွေထဲမှာ
သားချစ်ရဲ့ အသက်ရှူသံပါနေသေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်
လေ။

သံတိုင်မည်းမည်းနောက်မှ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်မိုးလင်းခဲ့ရတဲ့
လူကကြောင်တောင်တောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အာရုံတွေထဲမှာ

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကို ဆာလောင်နေသော အရာတစ်ခုရှိနေသည်လေ။

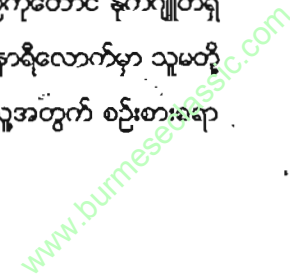
ဖွဲ့ကို ကတိပေးထားသော်လည်း တစ်ခါတည်းနှင့် ယတိပြတ်
ဖြတ်လို့မရသော အရာမို့ နည်းနည်းချင်းသာ မျှင်းဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့
၏။ ခုတော့ အချိန်ကျလျှင် လူကဖာတိပြချင်လာသည်။

ရှိရှိသမျှသော မျက်လုံးများအောက်မှာ သူ့အကြောက်ခံဆုံးအရာ
တွေကို သူမြင်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ် ရဲများကိုမြင်လျှင်တောင်
သွေးပျက်ချင်နေတတ်သော ရာဇဝင်တစ်ယောက်တော့ ကြည့်လေရာ
ရာမှာ တိုယူနီဖောင်းများကိုသာ မြင်နေရသောအခါ စိတ်တို့ကလည်း
ဆိုက်ကို ဖောက်ချင်နေကြပြီ။

ပြီးတော့ ဖွဲ့ ဖွဲ့ကရော သူ့အကြောင်းတွေ ကြားပြီးသွားပြီလား။
အမှန်တော့လည်း သားချစ်ကိုထိုသို့ ရန်ဖွဲ့ဖွဲ့ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိရိုး
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မထင်မှတ်ထားပါဘဲ လှေကားတွင်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်
နေသော သားချစ်ငယ်နှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသော သူ့စိတ်တို့
သည် မူမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ အခုလိုမျိုးဖြစ်ကုန်ရခြင်းဖြစ်၏။

ဒီနေ့ညနေ သူကတွေ့ခွင့်တောင်းသည်ကိုတောင် နိုက်ဂျူတီရှိ
ပါတယ်ဟု ပြောသွားခဲ့သော ဖွဲ့ကို ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ သူမတို့
အိမ်လှေကားအောက်၌ မြင်လိုက်ရခြင်းသည် သူ့အတွက် စဉ်းစားခရာ

တွေ တစ်ပုံတခေါင်းဖြစ်နေ၏။

ပြီးတော့ ဖွဲ့တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်တောင် သူဒေါသတွေ ထိုမျှထိဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည် မထင်။ ဖွဲ့နှင့်တူတူယှဉ်တွဲရပ်ကာ ရယ်ရယ် မောမော စကားပြောနေသော သားချစ်ကြောင့်သာ ဒီလိုမျိုးအတတ်လမ်း တွေ ဖြစ်ကုန်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖွဲ့ကို ယုံကြည်ချင်ပါသည်။ သို့သော် အနေနီးစပ်မှုကိုတော့ သူမယုံချင်။ အဲဒါသူ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးသံသယသာ ဖြစ်သည်။ သားချစ် ငယ်နှင့်တူတူ မွေးနေ့လုပ်ဖို့အတွက် သူ့ကို လိမ်လည်ရလောက်အောင်ထိ ဖွဲ့ရဲ့ဘဝမှာ အဲဒီကောင်က ဘယ်လောက်တောင်အရေးပါနေသလဲ။

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆိုတာထက်တော့ ငိုကိုငိုနေလိမ့်မည် ဟု သူထင်နေ၏။

သူတစ်ယောက်တည်း အတွေးများနှင့် ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ဖြူနုသောလက်လေးတစ်ဖက်က သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင် ထားသော သူ့လက်များကို လာရောက်အုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းပါ။

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ဆောင်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ ဝိုင်းမဲလေးဖြစ်နေသော ဖွဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက် ရတော့ သူ့စိတ်တွေအားတက်သွားတာတော့ မငြင်းနိုင်ပါ။ သို့သော် ဖွဲ့ထံမှကြားရမည့် အပြစ်တင်သံတွေကိုတော့ သူ မကြားချင်မိတာ သေ

ရာပါသည်။

“မောင်”

ဖွဲ့အသံက တိုးတိုးသက်သက်လေး၊ နှစ်ကိုယ်ကြား ကြားနိုင်ရုံ

“ငါကို မင်းညာတယ်”

သူ့မျက်နှာထက်မှာ ခနဲဖြူးတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး အသံက

အဖျားခတ်မာကျောသွားသည်။ ဖွဲ့ကလည်း ခေါင်းလေးကို

ညှိတ်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဟစ်ချက်ဖျစ်လိုက်ရင်း

“ဖွဲ့တောင်းပန်ပါတယ် မောင်၊ တကယ်ကို မရည်ရွယ်ပါတဲ

ကိုဆိုင်သွားတဲ့ လိမ်လည်မှုပါ”

“မင်းက မရည်ရွယ်ပါတဲ တိုက်ဆိုင်သွားတဲ့ လိမ်လည်မှုလို့

ပြောတယ်နော်၊ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ မင်းငါကို လိမ်စရာအကြောင်းကို

မိသားစုလေး ကိုယ်ချစ်သူမွေးနေ့ကို ကိုယ့်ကိုမလာစေချင်လို့ လိမ်လိုက်တာ

တူမနေဘူးလား”

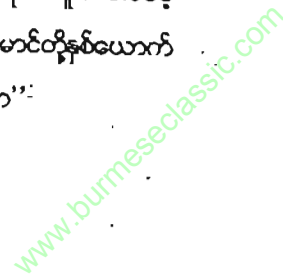
ရာဖဝင်ရဲ့ ခံစားချက်ကလည်း ထိုသို့ဖြစ်နေပြန်လေတော့ ဖွဲ့မှာ

တက်ပြင်းလေးကိုသာ အသာချလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ဖွဲ့က ဒီသဘောမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့

အားချစ်နဲ့က ချိန်ပြီးသားကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက်

မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ရကြတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ”

ရာဇဝင်က ဘာမှတော့ပြန်မပြော။ နှုတ်ခမ်းများကိုတော့ တစ်ချက်မဲ့ပစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ သူမနားသို့ ရဲသားတစ်ယောက်ရောက်လာကာ

“ရာဇဝင်အိမ်ကလူ စခန်းမှူးကြီးခေါ်နေပါတယ်”

ဖွဲ့က မောင့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမသွားသင့်ပါရဲ့လား။ မောင့်ဖေဖေလိုတာကရော သူ့သားကို တစ်ချက်လေးတောင်လား။ မောင်ကြည့်တူလား။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများနှင့် ချာချာလည်နေစဉ်မှာပင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါ်သံကို ထပ်ကြားလိုက်ရ၍ သူမပင်ထသွားလိုက်ရတော့သည်။

စခန်းမှူးရှေ့ရှိ စားပွဲလေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့

“ဒီက ရာဇဝင်နဲ့ဘာတော်လဲ မသိဘူး”

ရုတ်တရက်မို့ သူမဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ

“သူ့ဇနီး ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဖွဲ့ပါ”

စခန်းမှူးကြီးက စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ သူမထံသို့ မျက်လုံးများကို ဝင့်ကြည့်၏။

“ညက ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ ပတ်တံရောင်လှည့်ရင်းနဲ့ ရန်ဖိတ်

ကြတာတွေလို့ ရာဇဝင်ကို ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ။ ခံလိုက်ရတဲ့ကောင်လေး

တစ်ကို စစ်မေးဖို့ကလည်း လူကြီးမရှိတာရယ်၊ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဝတ်မရသေးတာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ချုပ်ထားရတာပါ။ ခေမဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆေးခြောက်ထုပ်ကိုတွေ့တဲ့အတွက် အမှုက ထမတုန်းက ထင်သလို တစ်မှုတည်းမဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ နှစ်မှုဖြစ်နေရယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးထဲမှာ ဆေးခြောက်မှုက ဘယ်လိုမှ အာမခံမရနိုင်တော့ဘဲ ဒီကဒေါက်တာချစ်ခြင်းဖွဲ့ သိရဲ့လား”

စခန်းမှူးကြီးက စကားကို ရှည်ရှည်ပေးဝေးပြောကာ ရှင်းပြသွားသော်လည်း တကယ်တော့ အမောဖောက်ကာ အသက်ရှူမယ့်ဖြစ်သူအတော့ ဖွဲ့သာလျှင်ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးပြောပုံအရဆိုလျှင် မောင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်တော်မူလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား။ မောင့်အတွက် လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးလား။ သူမခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေပြီဖြစ်သည်။

မျက်လုံးများပင် ပြာဝင်ကာ သူ့ကိုတစ်သက်လုံး ကာကွယ်ပေးခဲ့သော မျက်ခွံများကလည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှ လေးလံလွန်းနေသည်။

“ဟိတ် လုပ်ပေးကြပါဦး။ ဒီမှာ သတိလစ်သွားပြီ”

စခန်းမှူးကြီးက သူ့ရဲဘော်များကို ပြောလိုက်သံကို ဖွဲ့နားထောင်စွမ်းတစ်ကြိမ်လိုက်မိပြီး အရာအားလုံးသည် မှောင်အတိကျလျက်။

နာခေါင်းဝသို့ အရင်ဆုံးလာရောက်ရှိက်ခတ်သည်က ယဉ်ပါးလွန်းနေသော အနံ့အသက်တစ်ခု။

ဆေးရုံတစ်ရုံရဲ့ အနံ့အသက်ဆိုတာတော့ ဖွဲ့စိတ်ထဲကို အလိုလို လက်ခံပြီးသားဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကို အားယူဖွင့်ကြည့်ဖြစ်တော့ သူမလဲ့နေရာ ခုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ရင်း အိပ်ပျော်နေသော ဖူးဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမရဲ့လက်မှာတော့ ပိုက်တန်းလန်းနှင့် အားဆေးတစ်လုံးသွင်းထားမှန်း သိလိုက်သည်။ သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နိုးသွားပုံရသော ဖူးဖူးက မျက်လုံးများကို လက်နှင့်တစ်ချက်ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း

“ဟင် ဖွဲ့ သတိရလာပြီ၊ ဖွဲ့ရယ် နင့်ကိုကြည့်ရတာ ငါသနားလိုက်တာ”

တကယ့်ကို စိတ်ထဲက အနိုးခံစိတ်လေးနှင့် ကိုယ်ချင်းစာနာကာ ပြောနေသော ဖူးဖူးကိုသူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေး။ ဖျော့တော့သည့် အပြုံးတစ်ခုတော့ ပြန်ပေးမိသည်။

“ငါကျောင်းကလည်း ပြန်လာရော အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကိုသိတာနဲ့ နင်စခန်းသွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါရောက်လာလို့”

“အင်း ဇွေးရော”

ဗျူးစာပေ

“ဇွေးက သားချစ်ကို သွားကြည့်နေတယ်၊ သားချစ်အမေဆီ သည်း ဖုန်းဆက်ပေးပြီးပြီ၊ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လာဖို့လုပ်နေတယ်လေ၊ မျက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် ဒီညတွင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဖွဲ့က ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာမှမစဉ်းစားချင်သေးတာတော့ တကယ့်ကို နောက်ကျိနေသော စိတ်ကြောင့်နယ်ပါ။

ဒါတောင်မှ သားချစ်ကို ပူပန်မိသည့် စိတ်လေးက ရှိနေသေးသည်။

“သားချစ်ရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ သတိရလာပြီလား”

“မရသေးဘူးဟာ၊ ဆရာဝန်ကြီး ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ သူက ချပြင်ပန်းဒဏ်ရာ ဒီလောက်ထိမပြင်းထန်ဘူး။ ပလက်ဖောင်းနဲ့ ခေါင်းဆာင့်မိတဲ့ဟာ တစ်ခုပဲရှိတာ၊ ကိုးချက်လောက်တော့ ချုပ်လိုက်ရတယ်လေ၊ အတွင်းကို ထိခိုက်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်းဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ဓာတ်မှန်အဖြေထွက်မှ သိရမှာလေ”

“သူသတိပြန်ရသင့်နေပြီ၊ ဒီလောက်အကြာကြီး သတိလစ်နေတာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာမျိုး စိုးရိမ်ရတယ်”

“နင်အဲဒါတွေ တွေးပူမနေနဲ့၊ နင့်စိတ်ကိုအေးအေးထား။ နင်က လုပ်ပင်ပန်းတဲ့အပြင် ဒီလိုမျိုးကြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်ကုန်တော့

ဗျူးစာပေ

အားနည်းနေတဲ့ အချိန်လည်းဖြစ်ပြန် အင်း နှင်တော့မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပူခဲ့ အကုန်လုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့သာ တွေးထားလိုက်

မောင့်အကြောင်းကိုတော့ ဖူးဖူး သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အထူး တလည်လည်း ပြန်လည်ပြီး ပြောပြမနေချင်တော့ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စိတ်ထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းကြီးဖွင့်ထားပစ်လိုက်ချင်၏။

ဘာအပူဘာသောကမှ မဝင်နိုင်သည့် တံခါးကြီးတစ်ချပ်နှင့် စိတ်ကိုပိတ်နှောင်ထားပစ်ချင်သည်။

ပျော်စရာတွေများ သူမဘဝထဲ ရောက်လာတော့မလားလို့ စိတ်ကူးလေးနှင့် ပျော်မည်ကြိုကာရှိသေး ဘယ်အချိန်တည်းက ကွယ်ရာ မှချောင်းမြောင်းနေမှန်းမသိသော ဂြိုဟ်ဆိုးကောင်က အတင်းအကြပ် ရသည်နည်းနှင့် ဖျက်ဆီးပစ်နေပြန်သည်။

မျက်လုံးများကို ဝံ့တံ့ပစ်လိုက်၏။ သူမအတွက် အရာရာသည် ဆုံးရှုံးခြင်းဘက်ကို ဦးတည်နေကြပြီ။

အကယ်၍များ အန်တီအေးမေးလာခဲ့လျှင် ဖွဲ့ဘယ်လိုဖြေရှင်းမသိ။ အန်တီအေးရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်သူအဖြစ် စိတ်ထဲ ဒေါသထွက်နေမလား။ မည်သည့်နည်းနဲ့မှ မဖြေရှင်းနိုင်တော့မှာတော့ သေချာနေပါပြီလေ။

ရှုပ်ထွေး ပုပ်ပွနေသော စိတ်အခြေတို့ကို လေပူတစ်ချက်

ခပ်ဖျင်းဖျင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါ။

ဒေါ်မြမြဆင့် သားကိုကြည့်ရင်းမျက်ရည်တို့ တစ်လိမ့်ချင်းလိမ့် ဆင်းကျနေသည်။ တကယ်ဆို သူမကသားကို အလွန်ချစ်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ သားအနားမနေပေးနိုင်ခဲ့ပေ။

အမြဲလိုလို သားရဲ့အဝေးမှာသာ နေခဲ့ရသည်။ သားမလုပ်ချင် သည့် အရာတွေကို သူမရဲ့ဆန္ဒတစ်တည်းနှင့် ဖွတ်အတင်းလုပ်ခိုင်းခဲ့ သည်။ ဆရာဝန်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါသော သားအား ချောတစ်ခါ မြှောက်တစ်ခါနှင့် ကျောင်းပြန်တက်ရန် မြူဆွယ်ခဲ့သည်။

သူမထင်ခဲ့သည်က ကျောင်းပြန်တက်နေရင်းနှင့် ဇာတွေနှင့်အ ကိုက်နဲ့နေပါက သူ့ဘာကယ်ဝါသနာပါသည့် ဂီတဘက်သို့ မလှည့်နိုင်တော့ စိတ် သူနှလုံးသားထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသော ထိုမိလေးသည်လည်း အလိုလိုကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု။

ခုတော့ သူမထင်ထားသလိုတွေ ဖြစ်မလားပဲ။ သားအခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေသော သီချင်းစာအုပ်တွေ ဂီတနတ်

စာအုပ်တွေ၊ ပြည်တွင်းရော ပြည်ပကရော အဆိုတော်ပိုစတာတွေနဲ့
ဂစ်တာတစ်လက်ကသာ ဆေးစာအုပ်ထူထူများအစား နေရာယူထားကြ
သည်။

အဆိုးရွားဆုံးကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ ညကြီးသန်းခေါင်အပြင်
မထွက်တတ်သော သားသည် ခုတော့အပြင်ထွက်တတ်နေရုံတင်မက
ရန်ပါဖြစ်ခဲ့သေးသည် တဲ့လေ။

သတိကင်းလွတ်ကာ ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသော သားချစ်
ငယ်ကြောင့် ဒေါ်မြမြဆင့် ဘယ်လိုမှကို စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ စီးဆင်းနေသော
မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့် အသာတို့သုတ် ဖယ်ရှားနေရသည်။

“အန်တီရယ် ဒီလောက်လည်း မငိုပါနဲ့၊ သားချစ်ဒဏ်ရာက
မပြင်းပါဘူး။ ခဏနေရင် သတိရလာလိမ့်မယ်လို့လည်း ဆရာဝန်ကြီး
တွေက ပြောသွားသားပဲ”

နွေးက ဒေါ်မြမြဆင့် စိတ်သက်သာရာရစေရန် အားပေးစကား
ပြော၏။ ထိုအခါမှ သူမဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေပါလားဟု
သတိထားမိသွားပုံရသော ဒေါ်မြမြဆင့်ကတော့ နွေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
သေချာကြည့်ကာ

“မင်းကဘယ်သူလဲ”

လေသံက မမာကျောသော်လည်း နူးညံ့ခြင်းတော့မရှိ၊ သူ့အား

နှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် စူးစမ်းလိုပုံတော့ရသည်။

“သမီးက နွေးပါ။ သားချစ်ရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောရင်လည်း
ရပါတယ်”

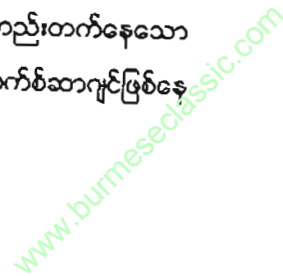
“ဒါဆို အန်တီကို သမီးနွေးသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ။
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို သားဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကြုံခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ်
မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြမြဆင့်က နွေးကိုခင်မင်ရင်းနှီးသည်တော့ မဟုတ်ဘဲ
သူ့သားအကြောင်းကို သိချင်သောကြောင့်သာ စကားပြောနေခြင်းမျိုး။
သားချစ် အမေက မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း သားချစ်အပေါ်
မျက်နှာသာ မပေးတတ်သော သားကို အလွန်အကျွံချစ်သည့် အမေမျိုး
လည်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်၊ ဖွဲ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲပြီးလို့ သူပြန်သွားတဲ့ အပြန်လမ်းမှာဖြစ်
တာပါ”

“ဪ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို ပြောတာလား”

နွေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကိုတော့ ဒေါ်မြမြ
ဆင့် သိနေခဲ့ပါသည်။ သားနှင့်တူတူ တစ်တန်းတည်းတက်နေသော
ကောင်မလေး။ ခုတော့ ထိုကောင်မလေးက ဟောက်စ်ဆာဂျင်ဖြစ်နေ
လောက်ရောပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် အိမ်တစ်လုံးထဲမှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘဲနေတာလည်း သူမသိ၏။ ပုံစံလေးက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်၍သာ သားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားကို လုပ်သွားတဲ့ကောင်လေးတွေရော သမီးတို့သိလား”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဖြေသင့်မဖြေသင့် နွေး တွေးနေမိသည်။ အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်ပါက ပြဿနာတွေက မိန်းကွက် လျှောက်ဖြစ်ကုန်တော့မှာလည်း စိုးသည်။

“သိပါတယ် အန်တီ၊ ရာဇဝင်ပါ”

“ရာဇဝင် ရာဇဝင် ဒီနာမည်ကို တော်တော်ရင်းရင်းနီးနီး ကြားဖူးသလိုပဲ”

“ရှင်”

ဒေါ်မြမြဆင့် စကားကြောင့် နွေးပင်အံ့သြမိသည်။ သားချစ် အမေက ရာဇဝင်ကို ဘယ်တုန်းကကြားဖူးသွားရတာလဲ မသိ။ သူမပြစ် သက်နေစဉ်မှာပင်

“ရာဇဝင်ဆိုတာ အခုမှမြင်မြင် အသာညှိညှိ ဂျစ်ကန်ကန်ရိုက်

ကောင်လေး မဟုတ်လား”

ဒေါ်မြမြဆင့် ပြောလိုက်သည့် ပုံစံက ရာဇဝင်ပုံစံနှင့် ကွက်တို

နွေးပင် ဒုတိယ အကြိမ်ထပ်၍ အံ့သြသွားမိသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ညိတ်ပြီသားဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီကောင်လေးဆိုရင်တော့ အန်တီ သိတယ်လေ၊ သူတို့ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတည်းက ပြဿနာတစ်ခါဖြစ်ဖူးလို့တောင် ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်း ရောက်ဖူးသေးတယ်”

ဒီကိစ္စကိုတော့ နွေးမသိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ နွေးသိခဲ့သည်က ထုတိုနှစ်ယောက်က ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ တစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့ သည် ဆိုတာလောက်သာ သိထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေတော့ နွေးမသိပါဘူး အန်တီ၊ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့တာတော့ နွေးသိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတည်းက ရာဇဝင်က သားကို အငြိုးထားခဲ့ တာနဲ့ တူတယ်”

ဒါကိုတော့ နွေးလည်း ဘာမှတ်ချက်မှ ဝင်မပေးတော့ပါ။ ထိုအ ဖြစ်မှာပဲ သားချစ်ခန္ဓာကိုယ်က လူးလွန်လာကာ ပါးစပ်မှလည်း ညည်းညူ သံသ့သဲ့ထွက်လာ၏။

“ဟင် သား သား သတိပြော လုပ်ပါဦး သမီးနွေး ဆရာဝန်ကြီး ကို ခေါ်ပေးပါဦး”

ဆရာဝန်ကြီးက သားချစ်နားသို့ ရောက်လာချိန်မှာတော့

“အခြေအနေကတော့ အားလုံးအိုကေပါပဲ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဓာတ်မှန်ထဲက အဖြေမှာလည်း ဘာမှဆိုးဆိုးရွားရွား မရှိပါဘူး”

ဆရာဝန်ကြီး စကားကြောင့် ဒေါ်မြမြဆင့်ရော နွေးပါ သက်ပြိုကြီးချပြီး စိတ်အေးမည်ကုန်ကာရှိသေး၊ သားချစ်ပြောလိုက်သော စကားလုံးတို့က အားလုံးကို မင်သက်ငေးမောမိစေသည်လေ။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ သား၊ သားသတိလစ်နေတာ တစ်ရက်ကျော်ပြီ၊ မေမေမှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“မေမေ”

“ပြော သား”

“မေမေ”

တကယ်တော့ သားချစ်က ဒေါ်မြမြဆင့်ကို ခေါ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ရွတ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

ဒီအမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မေမေလို့ သုံးနှုန်းနေတဲ့ သူကတော့ ထိုမေမေဆိုသော အမျိုးသမီးကို မသိတာ သေချာနေသည်။

“မေမေ မေမေဆိုတာ အန်တီလား”

“ဟင်”

ဒေါ်မြမြဆင့်တစ်ယောက် သူ့သားမျက်နှာကို အငေးသားနှင့် ပြောစရာစကားလုံးတို့လည်း ပျောက်ရှုကုန်ကြပုံရသည်။

“သား သားဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မေမေလေ၊ မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

သားချစ် ခေါင်းခါသည်။ ဒီအန်တီကြီး ဘာတွေပြောနေသည်ဆိုတာတွေကို သူ့နားမလည်။

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျား၊ အန်တီပြောတာတွေကို ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ သားချစ်၊ ဒါနှင့်မေမေလေ၊ နင်ဘာလို့ မမှတ်မိတာလဲ၊ ငါ့ကိုရော မှတ်မိလား”

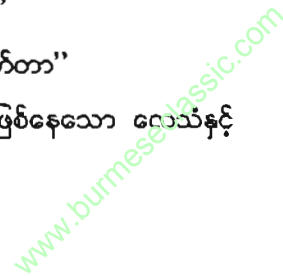
“ဆောရီးဟာ၊ နင့်ကိုလည်း ငါမသိဘူး”

သွားပြီ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ခေါင်းကိုထိသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်မှေ့သွားပြီလား။ ဒါမျိုးက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာပဲ ရိုတ်တတာ မဟုတ်ဘူးလား။

“ခဏလေးဗျား၊ ဒီရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျွန်တော့်အမြင်တော့ anterograde amnesia ရဲ့ ပုံစံတွေပဲ”

“အဲဒါ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်မြမြဆင့်က သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေသော လေသံနှင့်

မေး၏။ သားချစ်ကတော့ အားလုံးကို ဘာမှနားမလည်နိုင်သော မျက်နှာ
နုလေးနှင့် ဒါမှမဟုတ်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးလှသော အမူအရာတွေနှင့်
ငေးမောကြည့်နေ၏။

“အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာပြေးနောက်ပိုင်းမှာ
အရင်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအကြောင်းအရာတွေကို မေ့သွားတတ်တဲ့
ရောဂါပဲ”

“ဒါဆို ဒေါက်တာပြောချင်တာက သား သားလေးက အတိတ်
မေ့သွားတာပေါ့ ဟုတ်လားရှင်”

ဆရာဝန်ကြီးက မျက်လုံးများကို မှေးစင်းလျက် ခေါင်းကိုဖြည့်
ညင်းစွာညှိတတ်၏။

“အဲဒါ ကျွန်မ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲရှင်၊ ပြောပါဦး”

“သူက နာရီပိုင်းလေးလောက်ပဲ မေ့သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ် တစ်လ တစ်နှစ်ပေါ့နော်၊ မေ့နေတတ်တယ်
ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်လောက်ထိ မေ့သွားဖို့ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့
ဆေးပညာ အယူအဆအရ ဖြစ်နိုင်ချေသိပ်မရှိပါဘူး။ အလွန်ဆုံးမေ့
နှစ်လပေါ့၊ ဒီထက်တော့ မပိုနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဒါဆို အဲဒီရောဂါကို ဘယ်လိုကုသရမလဲဟင် ဒေါက်
တာ”

“ဒါဟာ ရောဂါတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း သတ်မှတ်နိုင်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကရောဂါလိုမျိုး ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရတာတွေ
တော့ မရှိဘူးပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခေါင်းတွေတာတွေ တအားကိုက်ခဲ
တာမျိုး ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျန်တာကတော့ အားလုံးပြဿနာ မရှိပါဘူး”

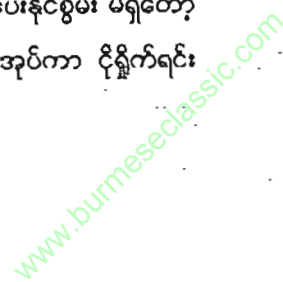
“ဘယ်လောက်တောင် ကြာအောင် သူဒီလိုဖြစ်နေမှာလဲ ဒေါက်
တာရယ်”

“ဒါက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တော့ မတူညီကြဘူးပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ဘာမှစိတ်ပူစရာ မရှိဘူးလို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါ်မြမြဆင့်ကို ရှင်းပြပြောဆိုပြီးသွားတော့
အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြမြဆင့်လည်း သားချစ်
ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များက တရဟောကျွဆင်းလာပြန်တော့သည်။

“အန်တီ ကျွန်တော်က အတိတ်မေ့နေတာ ဟုတ်လား။
ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီဆေးရုံကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာလေး
ပြောပြပါဦးနော်”

သားချစ်ပုံစံက တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသယောင်။
ထိုပုံစံကို ဘယ်လိုမှ ခံစား နားထောင်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့
သော ဒေါ်မြမြဆင့်မှာတော့ မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ကာ ငိုရွှက်ရင်း
အခန်းပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၏။

ထိုအခါ သားချစ်ရဲ့ မျက်လုံးများက နွေးထဲသို့ အားကိုးတကြီး ကျရောက်လာတော့သည်။ နွေးလည်း သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုကို ဟင်းခဲချပစ်လိုက်ပြီး

“ငါပြောပြမယ်နော်၊ သေချာနားထောင်နော် သားချစ်”

သားချစ်ပုံစံက ပါးစပ်မှပြန်ဖြေစရာမလိုအောင် အာရုံစိုက်နားထောင်နေမှန်း သိသာလှစွာ မျက်တောင်ပင်မခတ်ပဲ ငြိမ်သက်စွာတိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ခုနက အန်တီလို့ နင်ခေါ်လိုက်တဲ့ အန်တီကြီးနာမည်က ဒေါ်မြမြဆင့် တဲ့၊ သူကသားချစ်ငယ်ရဲ့ မေမေပေါ့”

“သားချစ်ငယ်”

ဒီလိုမျိုး စိမ်းသက်နေသော လေသံမျိုးကိုသာ ပြန်ရမယ်ဆိုတာ နွေး မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါနင့်နာမည်ပဲ သားချစ်”

သူဘာမှတော့ပြန်မပြောတော့။ ပြန်လည်ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေပြန်သည်။

နွေးက သူ့ဒဏ်ရာရခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို သေချာပြန်လည်ပြောပြလိုက်တော့ သူ့ဘာမှစောဒက မတက်ဘဲ ပြီးဆုံးအောင်နားထောင်နေခဲ့ပြီးမှ

“ရာဇဝင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ သူကဘာလို့ငါ့ကို ချစ်ခြင်းဖွဲ့

ပွဲပွဲရတာလဲ၊ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကရော ငါနဲ့ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

နွေးတော်တော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သို့သော် သားချစ်ကို

အပြစ်တင်၍ မရသောကြောင့် စိတ်ကိုသာပြန်လျှော့ချလိုက်ပြီး

“ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဆိုတာ နင့်ရဲ့”

စကားသံမဆုံးသေးခင်မှာပင် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ခြေသံများကြောင့် နွေးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖွဲ့”

နွေးနှုတ်မှ ခေါ်လိုက်သော ဖွဲ့ဟူသည့် နာမည်လေးကြောင့် သားချစ်၏အာရုံတို့ကလည်း အခန်းထဲဝင်လာသည့် ဆံနွယ်ခွေခွေများပြန် ကျလျက်ရှိသော အစိမ်းရောင်ကောင်မလေးဆီသို့

သူ့အမြင်မှာတော့ ကောင်မလေးသည် တစ်ချိန်လုံးနီးပါး

ဝိုကြွေးထားသည့်လူလို မျက်နှာလေးက ပြောင်သလင်းခါလျက် မျက်တောင်ထူထူများအောက်မှာ မျက်ဝန်းညှိတို့ကတော့ နီမြန်းမို့အစ်နေကြသည်။

“သားချစ် နင်သတိရပြီလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ”

သူ့ခုတင်ဘေးရောက်လာကာ ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သော ကောင်မလေးကို သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်သာ

ငေးကြောင်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“သားချစ် ငါ ဖွဲ့လေ”

သားချစ်က သူမကို သေသေချာချာအကဲခတ်နေသလို သူမ မျက်နှာကိုသာ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

တကယ်တော့ သားချစ်ရဲ့အခြေအနေကို စကြံတွင်တွေ့ခဲ့ရ သော သားချစ်မေမေက ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။

သူမ မယုံကြည်ချင်ပါ။ သို့သော် ဒေါ်မြမြဆင့်၏ ပျက်ယွင်းနေ သော မျက်နှာနှင့် ပြိုလဲတော့မယုံဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွဲ့မြင်လိုက် ရရုံနှင့် ယုံကြည်လိုက်ချင်ပါ။

“ချစ်ခြင်းဖွဲ့လေ”

သူမက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ ထပ်ပြောတော့ သားချစ်က မျက်ခုံးများ မဆိုစလောက်မြင့်တက်သွားပြီး

“ဪ ခုနက ဒီတစ်ယောက်ပြောပြတဲ့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဆိုတာ လား”

ဖွဲ့က နွေးကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နင်ဘာတွေပြောထားတာလဲ ဟူသော အကြည့်မျိုး။ နွေးကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။

“သူက ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မေးလို့ ငါကပြောပြထား တာပါ။ နင့်မွေးနေ့ကိုလာရင်းနဲ့ အပြန်မှာ ရာဇဝင်တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်

ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“ဟဲ့”

“ချစ်ခြင်းဖွဲ့လည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပြော ပြလိုက်တော့လေ၊ မင်းရယ် ရာဇဝင်ရယ် ငါရယ်က ဘယ်လို ပတ် သက်နေတာလဲ”

သူမနည်းနည်းတော့ တွေဝေနေမိသည်။ အမှန်အတိုင်းပြော သင့်မပြောသင့်ကိုပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါက သားချစ်များ သူမကို နာကျည်းသွားမလားရယ်လို့ တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဒီရန်ပွဲဟာ သူမရဲ့ပယောဂမကင်းခဲ့ဘူးလေ။ မောင်ကို လိမ့်ညာမိသောကြောင့် ဒီလိုမျိုးပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူမကိုနာကျည်းမှာစိုးတာလေး တစ်ခုတည်းနှင့်တော့ အမှန်တရားကို မဖုံးကွယ်ချင်တော့ပါ။ မဟုတ်လျှင် သူမဟာ သိပ်ကိုတစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

“နင်က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ နင့်အတွက်လည်း ငါက အဲဒီလိုပဲ၊ ရာဇဝင်ကတော့”

သူမတံတွေးကို တစ်ချက်မြီချလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ချစ်သူ”

“နင့်ရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ့ကို သူကစွင့်ဖွဲ့

တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါသိချင်တာက သူဘာလို့ ငါ့ကိုနှင်နဲ့စွပ်စွဲပြီး ခုလိုဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ”

“အဲဒါက တကယ်တော့ ငါ့အမှားပါဟာ၊ ငါလိမ့်မိတာပါ”
သူမအသံက ရှက်သံစွက်နေတာကို ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို နားထောင်ပြီးသွားသောအခါ သားချစ်က မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ထားရင်း

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါက တော်တော်ကိုရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့တို့မှာဖုံးကွယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဒါနဲ့ ရာဇဝင်ကရော ခုဘယ်မှာလဲ”

“သူလား သူ့အချုပ်ထဲမှာလေ”

မနည်းအားတင်းကာ ခေါင်းကိုခုံ့ချထားရင်း ပြောလိုက်ရသော စကားရယ်ပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်ခွံ့ကြီး တစ်ခုဖြစ်သည်လားမိသည်။

တကယ်ဆို ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ခံစားရသူမှာ ဖွဲ့သော လျှင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်သာ ခံစားကြရတာ။ ဖွဲ့မှာတော့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ခံစားရတာ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှစ်နာစေချင်တာလည်း အတိတ်ကိုပင်မေ့လျော့ နေခဲ့သည့်သူ ဖြစ်နေပြီ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအဖြစ်မှာ ရင်အနာရဆုံးက ဖွဲ့ရယ်ပါ။

“ငါ့သူ့ကို တရားစွဲရမလား ချစ်ခြင်းဖွဲ့”

ခေါင်းငုံ့ငိုခိုက်နေမိသော သူမကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲတွန့် ကြားမိသည်။ ပြီးနောက် သားချစ်မျက်နှာကို အားတင်းကာ ငေးမောလိုက် ရင်း

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ”

“သူကနင့်ရဲ့ ရည်းစားဆို နင်ကငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ခိုတော့ ငါကမေးကြည့်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဖွဲ့ကနာနာကျင်ကျင်လေး ရယ်မောလိုက်ကာ

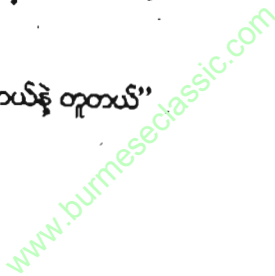
“နင်ဘက်က တရားစွဲသည်ဖြစ်စေ မစွဲသည်ဖြစ်စေ သူကတော့ ထောင်ကျမှာဟ”

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သိမ်ဝင်သွားသော အသံတို့က အက်ကွဲ ကျသည်။ သားချစ်ကတော့ သူမပြောလိုက်သော စကားကိုအထူးအဆန်း ချယ် ချယ်

“ဘာတွေလဲ၊ ငါလိုက်လို့မမိတော့ဘူး”

“တကယ်တော့ နင်သိပြီးသားတွေပါ သားချစ်ရယ်၊ သူက ထိုစားတယ်လေ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆေးထုပ်ကိုတွေ့တော့ ဖတ်လမ်းက ယ်လို့မှရှင်းလို့ မရတော့ပါဘူး”

“ဪ ဒါကြောင့် နင်တော်တော်ခံစားနေရတယ်နဲ့ တူတယ်”

ငိုမိပါသည်။ ဘယ်သူ့အတွက်ရယ်လို့ ခေါင်းစဉ်မတင်ချင်တော့ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ခုတော့ သူမရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားခဲ့တာ ချစ်သူရော၊ သူမရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကပါ ဖွဲ့နှင့်အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးကြပြီနှင့်တူသည်။

တစ်ယောက်ကတော့ လူချင်းဝေးသော်လည်း စိတ်ချင်းနီးနေနိုင်ပါသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ လူချင်းနီးနေသော်လည်း စိတ်ကအဝေးကြီးမှာ

သူမ ငိုရှိုက်မိတာ မိနစ်ပေါင်း မည်မျှကြာသွားသည်ပင် မသိတော့။ ပန်းကိုလာပုတ်ခဿ လက်လေးတစ်ဖက်ကြောင့်သာ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိ၏။

“ပြန်ရအောင် ဖွဲ့၊ သူမမေလည်း ရောက်နေပြီပဲဟာ၊ ငါတို့ မလိုတော့ပါဘူး”

“နင်အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ နွေး၊ ငါ့အတွက် သားချစ်က သံယောဇဉ်အရှိဆုံး သူငယ်ချင်းပါ”

ထိုစကားကို နွေးရှေ့မှာပြောလိုက်ရသော်လည်း သူမစိတ်ထဲ စနိုးစနောက်မဖြစ်မိ။ နွေးတို့ကလည်း သူငယ်ချင်းချင်းတူတူ သားချစ်ကိုမှ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးပါဟု ပြောမိတာကို နည်းနည်းလေးမှ ငွေမယူခဲ့ပါ။

သံယောဇဉ်က ပြောပြနေစရာမလိုအောင် အခိုင်အမာဆုံးဖြစ်နေခဲ့တာကိုတွေ့လည်း သိနေခဲ့သည်ပဲလေ။

“ငါက နင့်ကို သနားလို့ပါ။ နင့်နေရာမှာ ငါသာဆိုလည်း ငါ့ကိုယ်လိုမှကို စိတ်ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နင့်ကအားနည်းတာလေ၊ ဆရာဝန်ကို ဆရာပြန်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သက်ကို ဉာဏ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်ဘူး”

“ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကသူ့အနားမှာ ရှိနေချင်သေးတာလေးပဲလို့ဆိုတည်းပါ”

နွေးစိတ်ထဲမှာတော့ ဖွဲ့ရဲ့အပြုအမူတွေဟာ သားချစ်အပေါ်မှာ အာဝါသည်ထက်များ ပိုပြီးဂရုစိုက်နေမိသလားဟု ထင်နေမိ၏။ တကယ်တော့ ခုချိန်မှာ ဖွဲ့ဟာ မျက်ရည်ကျမည် ဆိုလျှင်တောင် ရာဇဝင်အကြောင်းကိုသာ တစ်မိမ့်စိမ့်ထိုင်ပြောကာ ငိုကြွေးနေသင့်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ခုဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ အားလုံးဟာ ရာဇဝင်ရဲ့ ဖြစ်တွေပဲမို့ ဖွဲ့ဟာ ရာဇဝင်ကိုများ နာကျည်နေလေသလား။ နွေးကလေးတတ်ပါ။ ကာယကံရှင် ဖွဲ့သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“လာပါဟာ၊ ပြန်ရအောင်၊ သူလည်း အိပ်ပျော်နေပြီပဲဟာ” ဟုတ်ပါသည်။ သူမငိုကြွေးနေခဲ့သော အချိန်လေးအတွင်းမှာပဲ

သားချစ်ဟာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေခဲ့ပါပြီ။

မျက်ခွံများပိတ်ကျကာ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော သား
ကို မျက်ရည်ကြားမှ သူမငေးကြည့်လိုက်ပြီး နွေးလက်ကိုတွဲကာ အခန်း
မှ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

အခန်း (၉)

ဒီနေ့တော့ မောင့်ကို ခြုံနယ်အချုပ်ကနေ အင်းစိန်ထောင်ဆီ
ကြွတော့မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ မကြာခင်မှာလည်း ရုံးတင်စစ်ဆေးကြတော့
မည်။

ဖွဲ့မှာမောင့်မျက်နှာကို တစ်စုံစိစုံကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့က
ကျဆင်းပြန်၏။ ဒီရက်တွေကတော့ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဘဝမှာ မျက်ရည်နှင့်ငယ်
ပေါင်းတွေလို တရင်းတနီးနေထိုင်ခဲ့ရသော ရက်တွေသာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ငိုရပြန်တာလဲ”

အဲဒီလို မေးလိုက်သော မောင့်အသံတွေက တုန်ယင်နေကြတာ
သိသာလို့နေသည်။ သူမကတော့ မောင့်ကိုသာ တမေ့တမော ငေးကြည့်
နေ၏။ နှုတ်မှလည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မောင့်လက်ကိုဆွဲပြီး တစ်နေရာရာကို ထွက်ပြေးသွားချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ မောင့်မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေချင်သည်။ နှစ်ရက်လောက်လေးအတွင်းမှာ မောင့်မျက်တွင်းတွေ သိသိသာသာ ကျနေသည်။

ဖွဲ့ကြည့်နေရင်းနှင့်ကို မောင့်ကို သနားလာ၏။ မောင်ဘယ်လောက်ပဲ မှားယွင်းစွာ အပြစ်တွေလုပ်ခဲ့ပါစေ၊ မောင်ဟာ ဖွဲ့ချစ်သူသာ ဖြစ်သည်။ မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖွဲ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့လိမ့်မည်လို့ ဖွဲ့က ယုံကြည်သည်။

“မောင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ မောင်ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွဲ့ရှိတယ်”

အဲဒီစကားကို မောင်ကပြုံးလို့ နားထောင်သည်။ အဲဒီစကားဟာ လည်း မောင်နဲ့ဖွဲ့ကြားက နောက်ဆုံးစကားသာ ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့ သူမသည် မောင့်အမှုစစ်ရာ တရားရုံးသို့အမိန့်ချသည့် တစ်ရက်သာရောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း အဝေးမှသာ ငေးမျှော်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရခြင်းပါ။

မောင်ကိုစကားပြော နှုတ်ဆက်နေပါလျှင် သူမနှလုံးသားက မည်သို့မျှခံနိုင်မည် မဟုတ်တာ သေချာနေသည်လေ။ အဲဒါကြောင့်

အဝေးကသာ ငေးကြည့်ကာ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ မောင်နဲ့ခွဲနေရတော့မည့် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွက် သူမမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယ ဝင်လာမိသည်။

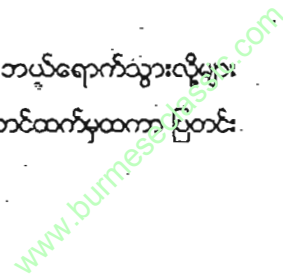
ဒါတွေဟာ တကယ်ကိုဖြစ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ကံကြမ္မာရယ်၊ ဖွဲ့အိမ်မက်မက်နေတာများလား။ အိမ်မက်ဆိုရင်လည်း ရှည်လျားလွန်းသော အိမ်မက်တစ်ခုဖြစ်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မမက်ချင်ဆုံး အိမ်မက်လည်းဖြစ်သည်။

ငိုကြွေးရလွန်းသောကြောင့် သူမမျက်ရည်တွေပင် ကျန်မကျန်ပါ သေးရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိ၏။ မျက်ရည်များကို အဆုံးမရှိ သွန်သင်ပေးနေရသော မျက်ဝန်းတို့ကိုလည်း သနားမိလာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမနောက်တစ်ကြိမ် ပြုလဲသွားရခြင်းပါ။

ဘယ်လောက်တောင်မှ အချိန်တွေကုန်ဆုံးသွားသည်မသိ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမအခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှ သူမတစ်ယောက်တည်း ပက်လက်ကလေး။ ဘယ်သူမှလည်း အနားရှိမနေကြ။ အချိန်ကာလကတော့ ညဘက်ဆိုတော့ မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးက ကိုယ်စားပြုထား၏။

ဒါဆိုရင် နွေးနှင့်ဖူးဖူးရှိနေရမှာပေါ့။ ဘယ်ရောက်သွားလို့များ အသံတွေဒီလောက် တိတ်ဆိတ်နေတာလဲ။ ခုတင်ထက်မှထကာ ပြတင်း

ပေါက်ဘောင်ကိုခိုရင်း အပြင်လောကကို မေးမောနေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာ တော့ အနည်းငယ်ဖူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်ကာ အန်ချင်သလိုလို ပျံ့ချင်သလိုလိုနှင့် နေရနည်းနည်းခက်နေမိ၏။

လောကကြီးကတော့ သူ့အလုပ်သူလုပ်ကာ နေတစ်လှည့်ညတစ်လှည့် ကူးပြောင်းနေတာပါပဲ။ အရာအားလုံးဟာလည်း ပုံမှန်လည်ပတ်စီးဆင်းနေတာပါပဲ။

အဲဒီထဲမှာမှ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ လောကအပြင်ဘက်ရောက်နေသလား မသိ။

“ဟယ် ဖွဲ့ နင်နိုးနေပြီလား။ ငါဒီမှာ ကြက်ပြုတ်ရည်လေးလုပ်လာပေးကယ်။ နင်သောက်လိုက်ဦး”

ကြက်ပြုတ်ရည် ပန်းကန်လုံးကိုကိုင်ကာ သူမနားလျှောက်လာသည့် ဖူးဖူးမျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း ထိုအပြုံးများထဲမှာပဲ နာကျင်နေခြင်းတွေက ကိန်းအောင်းနေသည်ဟု သူမထင်နေမိသည်။

“နွေးရော”

“နွေးက ဆရာဝန်ကို လှေကားအောက်ထိ သွားပြန်ဖို့နေတယ်”

“ဪ နင်တို့ဆရာဝန်တောင် ပင့်လိုက်ရတယ်ပေါ့၊ ငါ့အတွက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်တာ ဖွဲ့ရယ်၊ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါတို့က

သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒီလောက်လေးနဲ့ပဲ ငါတို့ကအလုပ်ရှုပ်တယ် ဖြစ်ရရောလား”

သူမကတော့ ဖူးဖူးရဲ့ အပြစ်တင်မှုကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်သာ နားထောင်နေလိုက်ပြီး

“ဒေါက်တာ ဘာပြောသွားလဲ”

တကယ်တမ်း ဖူးဖူးကြောက်နေမိခြင်းသည်လည်း ထိုမေးခွန်းကိုသာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဖွဲ့က မေးလာပြီ။ သူမ အမှန်အတိုင်း ဖြေရပါမည်။ သို့သော် ထိုအမှန်တရားကိုပဲ သူမကြောက်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

“ထိုင်လေဟာ၊ ကြက်ပြုတ်ရည်လေးသောက်လိုက်ဦး”

ဖွဲ့ကခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကြက်ပြုတ်ရည်ကို ဖွန်းလေးနှင့် တစ်ဖွန်းခပ်သောက်သည်။

“ငါ symptom တွေကတော့ သွေးအားနည်းတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ငါလည်း သံဓာတ်တော်တော်ချို့တဲ့နေတယ်၊ နင်တို့နောက်နေကျရင် အမဲသားချက်ကျွေးဟာ၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်လေးနဲ့ အရည်သောက်က ပဲကြီးဟင်းလေ။ မကောင်းဘူးလား။ သွားရည်တောင်ကျလာပြီ”

ဖွဲ့မြူးမြူးလေးပြောလိုက်သော်လည်း ဖူးဖူးမျက်နှာကတော့ ပြုံးယောင်သမ်းသွားရုံလောက်သာ။

ဒါကိုပဲ ဖွဲ့က မသင်္ကာဖြစ်သွား၏။ တကယ်ဆို ဖူးဖူးမျက်နှာက အဲဒီလောက်ထိ ပျက်ယွင်းနေစရာ မလိုပါဘူးလေ။

“ဖူးဖူး အမှန်အတိုင်းပြောဟာ၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဖူးဖူးက ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့အကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နွေးက

“နင် ရာဇဝင်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ”

နွေးမေးခွန်းကြီးက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သူမနဲ့ ရာဇဝင် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တာလို့ အတပ်ပြောနိုင်နေတာလား။

“နင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ နွေး”

“ဖွဲ့ ငါတို့သုံးယောက်တူတူနုလတာ နှစ်တွေလည်းကြာနေပြီ မိသားစုတွေလိုပဲ၊ ပြီးတော့မိန်းကလေး အချင်းချင်း နင်ငါတို့ကိုဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားဖို့ မသင့်ဘူး”

ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ နွေးဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ဖွဲ့ သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တမင်တကာ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဖုံးကွယ်ထားသလို ဖြစ်ခဲ့သည်အတွက် သူမဘက်က အမှားဖြစ်သွားပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါက”

တစ်ခုခုဖြေရှင်းချက်ပေးမည်ပြင်ပြီးမှ သူမအတွေးတို့က တစ်စုံ

တစ်ခုကို သွားတွေ့မိသောကြောင့် စကားတိုက်ကလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာတင် ရပ်တန့်သွားကြသည်။

မိန်းမတို့၏ သဘာဝတရားက သူမထံမှာ မပေါ်လာတာ နှစ်လခန့်ပင် ရှိနေခဲ့ပြီ။ ခုတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွားတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တာ သေချာပါပြီ။

“ဖွဲ့ နင်မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

အို သူမ ဘင်ထားခဲ့သည့် နည်းပဲ ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ ပြည့်လာသည့် မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေခြင်းက အထိအရှား။

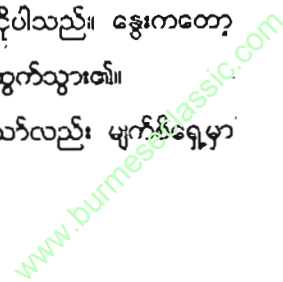
“နင်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီးတော့ဟာ၊ တစ်ခုခု ကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်”

နွေးအသံက ကရုဏာဒေါသများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဖွဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သွေးအားနည်းပြီး စိတ်ဖိစီးမှုများနေသောကြောင့်ဟု ထင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖွဲ့ရယ် ငါကတော့လေ နင့်ကိုသနားပဲ သနားနေမိတော့တယ် သိလား”

ဖူးဖူးက ဖွဲ့ကိုယ်လေးကိုဖက်ကာ ငိုပါသည်။ နွေးကတော့ မျက်ရည်များကျလျက် သူမအခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွား၏။

ဖွဲ့မှာတော့ မျက်လုံးများဖွင့်ထားသော်လည်း မျက်စိရှေ့မှာ

ဘာကိုမှမမြင်။ နားထဲမှာလည်း တစ်စီမြည်သံများပြည့်နှက်ကာ တခြား
ဘာဆိုတာမှမကြားတော့။

“သားချစ် နင့်ဒီနေ့ဆေးခန်းသွားပြရမယ်နော်”

ဖွဲ့က သားချစ်နားတွင်ကပ်ထိုင်ကာ သတိပေးလိုက်၏။ သားချစ်
သည် ဆေးရုံတွင်တစ်ပတ်မျှနေခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး
ဖွဲ့က အချိန်မှန်ရောက်လာကာ သားချစ်နှင့် စကားတွေပြောကြပြန်။

သားချစ်မမှတ်မိတော့သည့် အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်အားလုံး
ကို ဖွဲ့က မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောသည်။

“နင်ပြောပြဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ဟာ ငါသိပ်ကြိုက်
တာ နင်လည်း အရမ်းကြိုက်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုပြောပြတာလေ၊ နင်မှတ်မိဖူး
မလား မသိဘူး”

တကယ်တော့ သားချစ်မှတ်မိမှာ မဟုတ်တာ ဖွဲ့သိပါသည်။
ထိုကြောင့်ပင်

“ငါတို့ Second year နှစ်မှာ နင်ပြောပြတာလေ၊ အဲဒီတုန်း
ကလည်း ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဖူးပြီး ကမ်းနားမှာ လေညင်းခံရင်းနဲ့

မှတ်ပြောပြတာပေါ့၊ အချိန်ကြာပြီဆိုတော့ နင်ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ၊
ငါကပဲ ပြန်ပြောပြမယ်နော်”

သားချစ်က သူမ ဆံပင်များကို လက်လေးနှင့်အသာဖွင့်လိုက်၏။
အဲဒီအမူအကျင့်လေးတစ်ခုတော့ သားချစ်ဆီမှာ ကျန်ရှိနေသေးသည့်လေ။

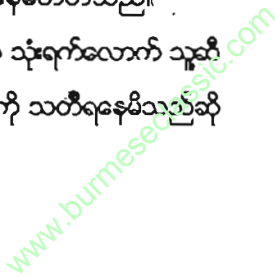
“နင်ဟာလေ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ငါ့ကိုယ်ငါအတိတ်မေ့ပါလား
ဆိုတာတောင် မေ့သွားအောင်ပြောနိုင်တယ်၊ ငါကပဲ မှတ်ဉာဏ်မကောင်း
လို့ မမှတ်မိတော့တဲ့ ပုံစံမျိုး ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါကြိုက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး
က ဘာလဲဆိုတာ သိရအောင်”

“အင်း ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးခန်းကပြန်
လာမှ ထ အဝတ်သွားလဲ၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

သားချစ်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲထူရင်း သူမက
ပြောတော့လည်း သားချစ်ကအခန်းထဲဝင်ကာ အင်္ကျီလဲရပါသည်။

အဲဒီကောင်မလေးကို သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး သံယော
ဇဉ်ဖြစ်နေမိသည်။ အတိတ်မေ့သွားသော်လည်း သံယောဇဉ်တွေကတော့
သူ့အတိုင်းသာ ကျန်ခဲ့ပုံရ၏။ သူမ မလာတဲ့နေ့များဆိုလျှင် သူတစ်ယောက်
တည်း ပျင်းခြောက်ခြောက်နှင့် အခန်းအောင်းနေမိတတ်သည်။

ဟိုတစ်ပတ်ကလည်း ဘာဖြစ်သည်မသိ သုံးရက်လောက် သူ့ဆီ
သို့ သူမရောက်မလာခဲ့ပေ။ အဲဒီနေ့တွေမှာ သူမကို သတိရနေမိသည်ဆို

ခြင်းထက် လွမ်းဆွတ်နေမိသည်ဟု သုံးနှုန်းချင်မိသည်။ သူ့စိတ်တွေမိုး
သားတော့ဘူးနဲ့ တူ၏။

တကယ်တော့ ထိုကောင်မလေး၏ ချစ်သူသည် အကူအညီပေး
ထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုကောင်မလေး၏ ချစ်သူပါ
လားဆိုသော မျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် ရာဇဝင်ကို အမှုဖွင့်ဖို့လုပ်နေ
သော မေမေ့ကိုတောင် သူဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြခဲ့သည်။

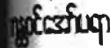
သူ သူ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ကို ချစ်မိနေတာလားမသိ။

“ဟဲ့ ကြာလိုက်တာ၊ သားချစ် ငါတို့ ဆေးခန်းသွားမှာနော်၊
ရုပ်ရှင်သွားရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တံခါးနားကပ်ကာ အော်လိုက်သော ဖွဲ့အသံကြောင့် သူ့ကိုသူ
မလုံမလဲဖြစ်သွားမိကာ နောက်သို့ပင်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နိုင်ခန့်လှ
သော ကျွန်းတံခါးကြီးက ပိတ်လျက်သားပါ။

ကချင်ပုဆိုး အကွက်စိပ်စိပ်ကို တီရှပ်အနက်ရောင်နှင့် တွဲဝက်
ထားသောကြောင့် သားချစ်ရဲ့ နဂိုဖြူသော အသားက မိန်းမလေးတွေ
တောင် မနာလိုချင်စရာ ကောင်းအောင် ဖွေးဆွတ်နေသည်။ ခေါင်းလျှော်
ပြီးစ ဘေးခွဲ ဆံပင်ဂုတ်ထောက်များကလည်း တစ်ချောင်းချင်းစီ
ရေတွက် ကြည့်လို့ရလောက်အောင် စင်ကြယ်လွန်းနေ၏။

နှစ်နှစ်လိုလိုများ ပြုံးလိုက်လျှင် နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ

တော့ပျံသွားသည်ကအစ အလွန်ကြည့်လို့ ကောင်းလှသည်။

ဖွဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေးဟာ အရမ်းချစ်စရာကောင်း
လွန်းမှန်း ဖွဲ့အစကည်းကသိခဲ့ပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း အဖြူရောင်
ဝန်တိုက်မှုလို့ သူမကိုယ်တိုင်ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် ခံစားချက်တွေ ဖွဲ့ထံမှာ
ဖြစ်တည်ခဲ့ရခြင်းပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ အဲဒီလိုခံစားချက်တွေ ထပ်ဖြစ်လာမှာကို
တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လန့်နေမိသည်။ ဖွဲ့ရဲ့သူငယ်ချင်းလေး ဖြူစင်သ
လောက် ဖွဲ့ကတော့ မသန့်စင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ရပြီ
မဟုတ်လား။

“ဟဲ့ ဘာတွေငေးကြည့်နေတာလဲ”

သားချစ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့မှပဲ ဖွဲ့မှာသတိပြန်
ဝင်လာသူလို ဖြစ်သွားပြီး

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင် ရေမုချိုးထားရဲ့လားလို့ တွေး
နေတာ ပါ”

“အောင်မာ ဒီလောက်ရှင်သန်နေတာကိုများ ရေချိုးထားရဲ့
လားလို့ သံသယဖြစ်နေသေးတယ်၊ ရေချိုးရုံတင်မကဘူး၊ ခေါင်းပါလျှော်
ထားတာ”

သူ့ဆံပင်များကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ ပြောနေသော သားချစ်

လက်ကို ဖွဲ့ကလှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

“တော်ပြီ၊ သိပ်လည်းကြားမနေနဲ့၊ သွားမှာက ဆေးရုံကိုလို့ ပြောပြီးသွားပြီနော်၊ သွားမယ်”

သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည့်အတိုင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်ရန် လုပ်နေသော ဖွဲ့ကြောင့် သူ့မှာအိုးတိုးအမ်းတမ်းကြီး ဖြစ်ကာ ဆုပ်ကိုင် ထားသော ဖွဲ့ လက်များကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါမှ ဖွဲ့လည်း ကိုယ့်ဘာသာပြန်သတ်ရသွားရပြီး လက်များ ကိုလွှတ်လိုက်ကာ

“နင်က သိပ်ကြာတာကိုး”

နောက်မှကျန်ခဲ့သော သားချစ်ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့မှပ် သွက်သွက်ဆင်းခဲ့မိသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ်ကသူ့ရဲ့ဖြူစင်နေတဲ့ လက်တွေ ကိုတောင် မကိုင်သင့်တော့ပါဘူးလေ။

အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်ကဝဲတက်လာပြန်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်တောင်ရှည်များနှင့် ပုတ်ခက်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ ဘာဖြစ်လို့များ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်များဆိုတာလည်း ဖွဲ့မသိ။ အဲဒီတော့ ကိုယ် မသိသော မျက်ရည်များကို ကြာရှည်လက်ခံထားချင် စိတ်လည်း မရှိ။

ပြီးတော့ သားချစ်တွေ့သွားမှာလည်း ကြောက်ပါသည်။

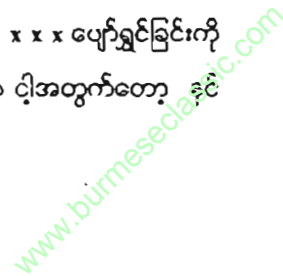
တက္ကစီပေါ်ရောက်သည်နှင့် သားချစ်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင် ထားသော အိမ်ပိဖိုးလေးကို ထုတ်လိုက်ကာ ဖွဲ့ထံသို့နားကြပ်တစ်ဖက် ကမ်းပေးပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို သူ့နားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ဖွဲ့လည်း ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ နားကြပ်လေးကို အရင်တပ်လိုက်ရသည်။

ကြားနေရသည်က ဟော်လိဂစ်တာသံသံသံသံလေးတစ်ခု၊ နောက် တော့ သီချင်းချိုချိုလေး

“အရှုံးတွေထဲ ငါလဲပြိုရင်း x x x အတိတ်တို့ထဲ ငါပျောက်ဆုံး ရှိန် x x x မြင်နိုင်တယ် ငါ့အနာဂတ်တို့ မှေးမှိန် x x x ငါဟာ ကျဆုံး ရှိန်၊ ငါ့ရဲ့နံ့ဘေးကို မင်းဝင်လာပြီး x x x လဲပြိုကျသူ ငါ့ကိုထူပြီး အဆီ အငေါ်မတည့်တဲ့ ငါ့ရဲ့စကားတွေ နင်ဟာ၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံရင်း”

သေချာသည်ကတော့ ဒီသီချင်းဟာ ဖွဲ့နှစ်သက်သော သီချင်း လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုကြားနေရတာကတော့ အဆိုတော်လေးဖြူရဲ့ အသံမဟုတ်၊ သားချစ်ငယ်ဘာသာ ဂစ်တာတီးကာ ဆိုထားသော အသံ ဖြစ်သည်။

“တန်းဖိုးများမရှိတော့ဘူးလို့ ငါထင်နေတဲ့တဝ။ မင်းရဲ့လက်မှာငါ x x x တစ်ခါပြန်လည်ကာ သက်ဝင်တောက်ပ x x x ဝိုး ဝိုး နင်ဟာ အရှုံးတွေထဲမှာ မျောနေခဲ့သူ ငါ့ကိုဆယ်ရင်း x x x ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မိရင်ဘတ်မှာ တံဆိပ်လိုကပ်ရင်း x x x နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ နှင်

ဟာငါ့အတွက်တော့ xxx ငွေလမင်း”

သားချစ်ကို ကြည့်မိတော့ ကားနောက်မှိုကို ကျောခိုရင် မျက်လုံးများကို ဖိတ်ထားသည်။ သူက ဘာသဘောနှင့် ဖွဲ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုထားသော ထိုသီချင်းအား နားထောင်စေရတာလဲ။ ရိုးသားစွာပဲလား ဒါမှမဟုတ်

“အဲဒီအိမ်ပီဖိုးကို ငါ့အခန်းထဲက အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှာတွေ့တာ ဖွင့်ကြည့်တော့ အဲဒီသီချင်းကို ကြားရတာပဲ။ အခန်းထဲက ဂစ်တာတွေ ပိုစတာတွေ သီချင်းစာအုပ်တွေကို မြင်တည်းက ငါ့ကိုယ်ငါ နင်ပြောသလို ဆေးကျောင်းသားပါ ဆိုတာကို ယုံလို့မရဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ခု ဒီသီချင်း ကို နားထောင်လိုက်ရမှပဲ ကိုယ့်အသံကြီး ကိုယ်ပြန်မှတ်မိပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ လည်း ဂစ်တာတီးတတ်မှန်း သိတာ၊ အစတည်းကလည်း တီးတတ်မယ် လို့တော့ စဉ်းစားမိထားတယ်လေး ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အသံမိုက်လား”

သူမ အတွေးပင် မဆုံးသေး။ သားချစ် မျက်လုံးများက ဖျတ်ခဲ ဖွင့်လာကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အတွေးတွေကို သူများသိသွား လေမလားလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြီးကိုလည်း တွေးပူလိုက်မိသေး၏။

သူမအဖြစ်က ဖြူစင်ရိုးသားသော ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးအပေါ် မှာ တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲသလိုများ ဖြစ်သွားပြီလားမသိ။

“ဟဲ့ ငါ့အသံမိုက်တယ် မဟုတ်လားလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ဪ အေး မိုက်ပါတယ်၊ လုပ်ခေါင်းထွက်ခါနီးအသံလေး”
သူမစကားကြောင့် သားချစ်က မျက်နှာပျက်ကျသွားပြီး ဖွဲ့ကို စကားနှင့် တစ်ခုချပြန်ချေပရန် ပြင်သည်။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ဒီမှာရောက်နေပြီ၊ ဆင်းတော့”

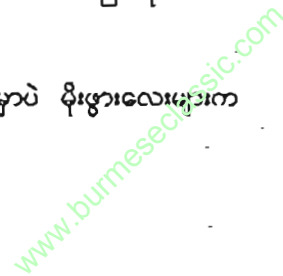
ဆေးခန်းလေးရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့လက်များကို ဆွဲကာ ဆင်းမိမလိုလိုဖြစ်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်သတိထားလိုက်ရ ၏။

ထိုအခါ သားချစ်က ကားသမားကို ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းနေရင်းနှင့် သူမလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆေးခန်းထဲဝင်လိုက်လေသည်။ သူမမှာလည်း ရုန်းထွက်ဖို့မေ့လျော့ပြီး မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် သူမ လက်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှလျှောက်နေသော သားချစ်ကို ကြောင်ကြည့်ကာ ပါလာ၏။

ဆရာဝန်ကြီးရှေ့တွင် ထိုင်ခါနီးမှ သူကလက်လွှတ်ပေးတော့၏။

သူ့အခြေအနေက လူကောင်းပကတိအတိုင်းမို့ ဆရာဝန်ကြီးက ဘာမှစမ်းသက်ခြင်းမပြုတော့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဝေဒနာမှ ခံစားရ ခြင်းမရှိသည်မို့ ဒေါက်တာနှင့်နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောဆိုကာသာ ဆေးခန်းပြန်လာရတော့သည်။

သူမတို့ ဆေးခန်းအပြင်ထွက်ချိန်မှာပဲ မိုးဖွားလေးများက

တစ်ပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလာတော့သည်။

တော်သေးတာပေါ့၊ ဖွဲ့မှာ ထီးပါလာပေလို့။

“ကဲ ပြန်မယ် ကိုယ်တော်”

ဖွဲ့က သူ့ကိုယ်ထက်ကို ထီးလေးဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

သူက ကားတစ်စီးကို လက်ပြကာ တားလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဗိုလ်တထောင် ကမ်းနားသွားမယ်”

“ဟဲ့ ဘာတွေလုပ်မလုပ်လဲ၊ မိုးတွေရွာနေတာကို”

“လျှာမရှည်နဲ့ တက်”

သူမလက်လေးကို ဖမ်းကိုင်ပြန်ကာ ကားထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်း

လိုက်သောကြောင့် ဖွဲ့မှာလည်း ပါသွားရပြန်သည်။

“နင်အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ သားချစ်ငယ်”

သူမအသံက ဒေါသသံနည်းနည်းပေါက်နေပါလိမ့်မည်။

“ဘာလုပ်တာမှမဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်ပဲပြောပြပြီးတော့ ငါတို့နှစ်

ယောက်က ဗိုလ်တထောင်ကမ်းနားကို အမြဲသွားတယ်ဆို”

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုအခုသွားမယ်လို့မှ ငါမပြောမိတာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ ခုလည်း အပြင်ရောက်နေတာပဲဟာကို တစ်ခါတည်းသွားလိုက်တော့ မကောင်းဘူလား၊ ပြီးတော့ နင်ငါ့ကို ငါပြော ပြခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးလည်း ပြန်ပြောပြရဦးမယ်လေ”

သားချစ်က သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေကိုသာ ဇွတ်ပြောနေသည်။ သူမ ကံတော့ ကျစ်ခနဲစုပ်သတ်လိုက်ပြီး

“ဟာ ဒီလောက်မိုးရွာနေတာကို နင် တကယ်ပဲ သားချစ်ရာ”

ဖွဲ့အသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည့် အသံမျိုးပါ။

“ဘာလဲ၊ နင်ကလုံးဝကို မသွားချင်ဘူးလား၊ ငါကအဲဒီကို ဝါတို့ခဏခဏသွားတယ်ဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ အတိတ်ကိုများ ပြန်မှတ်မိမလားလို့ ပါ”

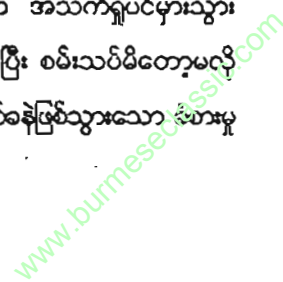
“အတိတ်ကို မှတ်မိချင်ရင် ကျောင်းကိုပိုသွားသင့်တယ်၊ ကမ်း နားထက် ကျောင်းကိုငါတို့ပိုသွားခဲ့ကြတာလေ”

“အေးဟာ အဲဒီကျောင်းကိုလည်း မနက်ဖြန်သွားမယ်၊ ဒီည နေတော့ ငါကမ်းနားပဲသွားချင်တယ်ဟာ”

သားချစ်ပုံစံက ကလေးတစ်ယောက် ရှိကုန်နေသည့်ပုံစံနှင့် ပိုတူ လာသလို ဖွဲ့ခံစားလာရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သားချစ်ဆံပင်လေးများကို တစ်ချက်သပ်တင်ပေးလိုက်မိပြီး

“အေးပါ၊ သွားကြတာပေါ့”

သူမရဲ့ အပြုအမူကြောင့် သားချစ်မှာ အသက်ရှူပင်မှားသွား သလားဟု ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် ယောင်ယမ်းပြီး စမ်းသပ်မိတော့မလို့ တောင် ဖြစ်သွားရ၏။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသော စိတ်ကူး

နှလုံးသားကို ဇောက်ထိုးကိုင်ကာ အမြင့်တစ်နေရာမှ အောက်သို့ပစ်ချ လိုက်ရသလို ဟပ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရခြင်း။

ထူးခြားပါသည်။ ဆန်းပြားပါသည်။ လုံးဝအသစ်စက်စက်ကြီး ဖြစ်၏။

“ရော် ရောက်နေပြီလေ၊ ငါ့ကိုတာလို့ ဒီလောက်တောင်ငေးနေ တာလဲ”

သူမကိုငေးကြောင်ကြည့်နေမိရင်းနှင့်ပင် သူကားပေါ်မှဆင်း၏။ နောက်တော့ မြစ်ကမ်းနားမှ နှံတန်းရှည်လေးများသို့

ဒီညနေတော့ မိုးရွာနေ၍ လူရှင်သည်ဟု ဖွဲ့က တွေးနေမိသည်။

“ငါတို့တော့ ထီးတစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ရွဲနှစ်ကုန်မှာပါပဲဟာ”

“ဘာဖြစ်လဲဟ၊ နင်ကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

သူမဘာမှမပြောတော့။ ခုံလေး၏နောက်မှီတွင် ကျောက်ကိုရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သားချစ်နှင့်မောင် ရန်မဖြစ်ခင် ညကလည်း သူမနဲ့ သားချစ်တို့ဒီနေရာလေးမှာပဲ လာထိုင်ခဲ့ကြသေးသည်လေ။ အဲဒီညကစပြီး သူမဘဝကမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြောတော့လေ၊ နင်ကလည်း ဟိုငေးလိုက် ဒီငေးလိုက်နဲ့ သိပ်အချိန်ဆွဲတာပဲ”

“ပြောပြပါမယ်ဟာ၊ ငါကဒီမှာ အရင်တုန်းက နင်နဲ့လာထိုင်ခဲ့တဲ့

အကြောင်းလေးတွေ ပြန်စဉ်းစားမိနေလို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ခဏနေဦး၊ ငါတို့က နှစ်ယောက်တည်း လာထိုင်တတ်ကြ တာလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မှတ်ရရ မူးဖူးနဲ့နွေးတို့တော့ တစ်ခါ လိုက်ထိုင်ဖူးတယ်၊ ကျန်တဲ့ရက်တွေကတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ပဲလေ၊ နင်က တိတာ တီးတယ်၊ သီချင်းတွေဆိုတယ်၊ ငါကလည်း ငါကြိုက်တဲ့ သီချင်း စတိုးပြရင် စိတ်တိုမယ်”

ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောနေမိသော သူမမျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သမ်းနေ၏။

“နင်ကျတော့ မှတ်မိပြီး ငါကျတော့ ဘာလို့မမှတ်မိတာလဲ”

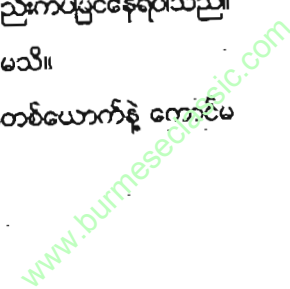
“တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး။ နင်ဟာလေ လက်ပေါက်ကိုကပ် တယ်”

“ကဲ ကဲ ကျန်တာမပြောချင်နေ ဟိုဇာတ်လမ်းလေးတော့ ပြောပြဦး”

သူမကသူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ သူမဆံနွယ်ခွေများတွင် ရေစက်လေးများ သီးနေသည်ကိုတောင် သူ့အနည်းကပ်ပြင်နေရပါသည်။

သူရင်တွေများ ခုန်နေသေးသလား မသိ။

“ဒီလိုဟာ သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မ

လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ဘော်
ဘော်တွေပေါ့”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လိုလား”

သားချစ် မေးခွန်းကြောင့် သူမ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမည်မသိ
ဖြစ်သွားသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာက သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြိုက်ချစ်နေကြတာလေ။

“နားထောင်ဟာ၊ ဖြတ်မမေးနဲ့”

အဲဒီလို ပိတ်ဟော့က်လိုက်တော့မှ သားချစ်က ပြန်လည်ငြိမ်
သက်ယွား၏။

“ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို သစ်ပင်လို့ခေါ်တယ်။ သူ
ကိုယ်သူကတော့ သစ်ရွက်လေးတဲ့ ၊ သစ်ရွက်လေးရဲ့ သစ်ပင်ကြီးက
တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ အရမ်းကိုပွေ့ရှုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေး
က သူ့သူငယ်ချင်းမလေးကိုပဲ ရင်ထဲကချစ်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူချစ်နေ
တာကို ထုတ်မပြဘူး။ ရင်ထဲမှာသိမ်းထားပြီးတော့ ကောင်မလေးတွေ
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ ထည့်လဲတဲ့ခဲ့တယ်။ သူ တွေးတာက
သူ သူငယ်ချင်းမလေးကို ဘယ်လိုပဲထားထား အချိန်တန်ရင်တော့ အဲဒီ
သူငယ်ချင်းမလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူထင်နေခဲ့
တာပေါ့။ သူ့ကြောင့် ကောင်မလေးကြိုက်ပြီး ငိုနေခဲ့ရတာတွေကိုလည်း

သူ သိနေခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အပြုံးမပျက်ခဲ့ဘူး”

ဖွဲ့က သားချစ်စိတ်ဝင်စားမှုမှ ရှိရဲ့လားလို့ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ကိုယ်တော်က မျက်လုံးများ မေးစင်းထားသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဟဲ့ ငါကတော့ လေကုန်ခံပြီး ပြောပြလို့ နင်ကတော့ အိပ်နေ
တယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ အိပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

သူမရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာကာ
ပြန်ငြင်းလိုက်ခြင်း။

“ဘာလဲ အိပ်နေတာ မဟုတ်ရင် ငိုက်နေတာလား”

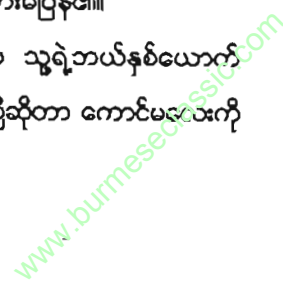
“အာ ငိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နင်ပြောပြတဲ့ဇာတ်ကို
ငါခံစားနေတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သားချစ်ရယ်၊ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်း
စကားပြောနေသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုဟာ၊ ဆက်ပြောတော့ ငါစိတ်ဝင်စားနေပြီ”

သူမနှုတ်ခမ်းကို မှဲပြလိုက်သည်။ အဲဒီအပြုအမူလေးကိုလည်း
သူ့ရင်တွေလှိုက်ခနဲဖြစ်သွားအောင် ရင်ခွန်သွားမိပြန်၏။

“တစ်နေ့ကျတော့ ကောင်လေးက သူ့ရဲ့ဘယ်နှစ်ယောက်
မြောက်မှန်း မမှတ်မိတော့တဲ့ ရည်းစားနဲ့ပြတ်ပြီဆိုတာ ကောင်မလေးကို

ပြောပြလိုက်တယ်လေ။ အဲဒါနဲ့တပြိုင်နက်မှာပဲ ကောင်မလေးလည်း သူ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အဖြေပေးခဲ့ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်လေ။
အဲဒီမှာ သစ်ပင် အသည်းကွဲတော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သစ်ပင်ကြီးက
အဲဒီအချိန်ထိ ဘာကိုမှ ဖွင့်ပြောခွင့် မရလိုက်ဘူးလေ။ သစ်ရွက်လေးရဲ့
ရည်းစားဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်လေးကိုတော့ လေပြည်လို့ နာမည်ပေး
လိုက်တယ်”

သူမ စကားကိုခဏရပ်ကာ အမောဖြေ၏။ ဒါကိုသားချစ်က
“ဆက်ပြောလေဟာ၊ နင်ကလေ ကောင်းခန်းရောက်ပြီဆိုရင်
အဲဒီလိုပဲ”

“ပြောပါ့မယ်ဟဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း နားပါရစေဦး”
“ဟွန်း၊ ဒီကနားထောင်ချင်မှန်းသိလို့ တော်တော်ဈေးကိုင်
တယ်”

“အဲဒီမှာ လေပြည်က ရင်ဖွင့်တာပေါ့။ သူက သစ်ရွက်လေး
ချစ်နေတဲ့သူဟာ သစ်ပင်ကြီးမှန်းလည်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရင်ထဲမှာ
သစ်ရွက်လေးကို အမြဲစောင့်ကြည့်ပြီး သနားရင်းနဲ့ ချစ်မိသွားတယ်လေ။
ပြန်မချစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ သူ ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ နှစ်တွေနဲ့ ချီပြီးကြာတဲ့
တစ်နေ့မှာမှ သစ်ရွက်လေးသီက အဖြေကို သူပြန်ရခဲ့တာပေါ့။ ဇာတ်လမ်း
က အဲဒါပဲ”

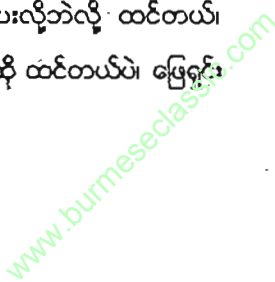
“ဟင် နင့်ဟာကလည်း သစ်ပင်ကသနားပါတယ်”
“မသနားပါဘူး သူ့ဘာသာကောင်မလေးတွေနဲ့ လျှောက်တွဲပြီး
တစ်နေ့ကျရင် ကောင်မလေးကို သူပဲ အပိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားတာ
လေ။ ဘယ်လောက်မှန်းစရာကောင်းလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ
နောက်ဆုံးပိတ်မေးခွန်းလေး တစ်ခုပါတယ်”

“ဘာလဲ”
“သစ်ရွက်လေး ကြွေရတာဟာ လေပြည်ကြောင့်လား။ သစ်ပင်
က နေခွင့်မပေးလို့လား တဲ့”

“သစ်ရွက်လေးကြွေရတာဟာ လေပြည်ကြောင့်လား။ သစ်ပင်
ကနေခွင့်မပေးလို့လား ဟုတ်လား”

သားချစ်က သံယောင်လိုက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။
“အင်း ဟုတ်တယ်။ နင်ဘယ်လိုထင်လဲ သားချစ်”
ငါကတော့ လေပြည်ကြောင့်လို့ ထင်တယ်။ သူ့သာထင်မရှုပ်ရင်
သစ်ပင်နဲ့သစ်ရွက်က ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ တူတူရှိနေဦးမှာပဲလေ”

ဖွဲ့ကခေါင်းကိုခါသည်။
“ငါကျတော့ သစ်ပင်က နေခွင့်မပေးလို့ဘဲလို့ ထင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြန်မမေးနဲ့၊ ငါအဲဒီလို ထင်တယ်ဆို ထင်တယ်ပဲ။ ဖြေရှင်း
ချက်မရှိဘူး”

သားချစ်ထံမှ မေးခွန်းတွေ ထွက်ကျလာမှာကို ကြိုမြင်နေသည်
မို့ ဖွဲ့က ပိတ်ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နေပါဦး။ အဲဒီဇာတ်လမ်းက ငါထွင်ထားတာလား”

“အားကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နင်လည်းသူများရေးထားတာကို
ကြိုက်လို့ဆိုပြီး ကူးချထားတာ၊ နင့်မှာ ဒီလောက် အိုင်ဒီယာ မရှိပါဘူး
သားချစ်ရယ်၊ နင်မေ့နေတဲ့ထဲမှာ အဲဒါလည်း မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ သိလား”

သားချစ်က ဖွဲ့ထံ မိန်းမဆန်သော မျက်စောင်းတစ်ခု ထိုး
လိုက်၏။ ဖွဲ့ကတော့ ရယ်မောလို့သာ နေမိပါတော့သည်။

အဲဒီနေ့က သူမတို့နှစ်ယောက် ကမ်းနားမှ ပြန်လာခဲ့ချိန်မှာ
တော့ မိုးပင်စဲနေပြီဖြစ်၏။

အခန်း (၁၀)

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်နေ
သော ဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး နွေးက

“ဒါကဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ဖွဲ့”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ သားချစ်နဲ့ချိန်းထားတယ်လေ၊ ဒီနေ့ ငါ့တို့
နှစ်ယောက် ကျောင်းသွားကြမလို့ သူတစ်ခုခုကိုများ ပြန်သတိရလာလို
ရလာငြားပေါ့”

နွေးက ဖွဲ့ကိုစိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“နင်ခု ဆေးရုံလည်း သွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဟောက်စ်ဆင်း
ထားလည်း ပြီးပြီ၊ အဲဒါကိုတောင် အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ လျှောက်သွား

နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“အမလေးဟယ် နင့်လေသံနားထောင်ရတာ ငါကပဲလူမမာကြီး ကျလို့ ဟင်း ဟင်း”

“ရယ်မနေနဲ့၊ နင်ကလူမမာ မဟုတ်ပေမယ့် နင့်ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက် ချိတ်တယ်ဆိုတာ နင်သိထားလေ”

ရယ်နေသော ဖွဲ့ရဲ့မျက်နှာတို့က ဆတ်ခနဲတည်သွားပြီး

“ဟုတ်လား၊ ငါမေ့နေတယ်”

ဖွဲ့ခေါင်းခါပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မေ့ထားတာ”

“ဟာ နင် မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ငါဘယ်လိုပြောပြရမလဲ”

“ဘာမှမပြောနဲ့ နွေး၊ ငါကတော့ ရုပ်ရှင်တွေ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု တွေထဲကလို သူ့အဖေ မရှိလည်း ကလေးကို မွေးမယ်တွေဘာတွေ ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖျက်ချတာတွေ ဘာတွေလည်း ငါမလုပ် ပါဘူး၊ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ သူ မရှိသလိုပဲ နေမယ်၊ အရင်ကလို့ပဲ စားမယ် သွားမယ် ပျော်မယ်”

သူမ စကားသံတို့က တကယ်ကို အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား ပုံ။ နွေးမှာတော့ ဖွဲ့ကိုကြည့်ရင်း ကြောက်နေမိသည်။

“ဖွဲ့ နင်ရှာသွားပြီလားဟင်၊ အဲဒါနင့်ရင်သွေးလေး နင်နဲ့ရာဝင် တို့ရဲ့ သွေးပေ”

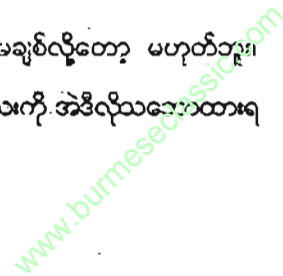
“ဟုတ်တယ်၊ ရာဝင်ရဲ့သွေးဖို့လို့ပဲ ဒီလိုဖြစ်နေတာပေါ့၊ ငါက သူ့ကလေးကို မွေးထား၊ အဲဒီကလေး အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ့် အရွယ် ရောက်မှ သူ့ကထောင်ကလွတ်လား၊ ကလေးကိုငါက ဒါကတော့နှင့်အဖေ အဆေးဆေးထောင်ထွက်ကြီးလို့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာလား၊ ဇာတ်နာလွန်းပါ တယ်ဟာ”

“မဟုတ်သေးဘူးဟာ၊ နင့်အယူအဆတွေ မှားနေပြီ၊ ဒါလူ့ အသက်တစ်ချောင်းဟာ”

“ရော် နွေးရယ် နင်ကလေး တော်တော် နားဝေးတာပဲ၊ ငါကအဲဒီ ကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ အသက်တစ်ချောင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အခုငါက သူ့မရှိတုန်းလို့ပဲ သဘောထားမှာ၊ ကိုယ်ဝန်ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မွေးလာရင်လည်း ငါက သူ့ကိုရှိမနေဘူးလို့ပဲ သဘောထားဦးမှာပဲ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ဖွဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါရာဝင်ကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ့ကိုချစ်လို့လည်း ဒီကလေးကို အဲဒီလိုသဘောထားရ

မှာ သူ့ကိုမွေးလာခဲ့ရင်တောင် သူ့အဖေဟာ ထောင်ထွက်တစ်ယောက် အဖြစ်အသိမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ နင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုမွေးစားလိုက်ပေါ့ဟာ။ အဲဒီတော့မှ တရားသူမကြီးရဲ့ကလေးအဖြစ် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခကြီးရဲ့ ကလေးအဖြစ် သူ့ဘဝလှမှာ”

“နင့်ကလေးဆိုရင်ရော ဆရာဝန်မကြီး ကလေးအဖြစ်နဲ့ ပို့ တောင်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

နွေးစကားကြောင့် ဖွဲ့က နာနာကျင်ကျင် တစ်ချက်ရယ်သည်။

“အဲဒီဆရာဝန်မကြီးရဲ့ ဘဝမှာ ဆေးသမားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်လေ”

ဘယ်လိုမှပြောမရတော့သော ဖွဲ့ကိုနွေးက အလွန်စိတ်ပျက်ကာ ထိုင်ပဲကြည့်နေမိတော့၏။

စီးနေကျအတိုင်း လေးလက်မဒေါက်ဖိနပ်ကို ကျော့ကျော့မော့ မော့လေးစီးပြီး ထွက်သွားသော ဖွဲ့ဆီမှာ တကယ်ပဲ ကလေးနဲ့ပတ်သက် ပြီးတော့ ဘာအပူအပင်မှမရှိဘူးလား။

ကလေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေခဲ့လျှင် ကိုယ်ဝန်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကို စိတ်ပူနေရသည်။ ပြောလို့လည်း ရမှာမဟုတ်တာ သေချာ၏။

နိုင်ငံခြားရောက်နေသော အန်တီအေးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး

အကြောင်းကြားလိုက်ရင်ရော အဲဒီအကြံမဆိုး။

ဒေါ်အေးမြမြကလည်း မြန်မာပြည်ပြန်လာမည်ဆိုကာ သုံးလ ခန့်ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ဟိုကသူ့အလုပ် ကိစ္စတွေ မပြတ်သေး၍ ဖြစ်မည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွဲ့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သော လူတစ်ယောက် လောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မည်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သားချစ်တော့မသိ။ ဖွဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဆယ်တန်းအောင်က.ကစ ဆံပင်တို့တို့နဲ့ ကျော့ပိုးအိမ် လေးလွယ်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာလွင်လွင်ကို ကလေးဆန်ဆန် အရပ်ပုံပါသော တီရှပ်လေးများတွဲ ဝတ်ထားသည့် မျက်နှာချိုချိုကောက်လေး ကစ်ယောက်ပုံတို့က အနေပြ ကွက်တွေလို တစ်ကွက်စီ အစီအရီပေါ်လာ၏။

ဂုဏ်ထူးတွေ တသီတတန်းကြီးနှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်ဆိုတာ ကျောင်းကြီးကို ရောက်လာသည်ဆိုတော့ အားလုံးကမြူးနေကြသည် အချိန်လေ။

ဒီကျောင်းရဲ့ သင်ခန်းစာတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်တော့မှာကိုတောင်

ဂရုမစိုက်နိုင်အားသေးဘဲ ပျော်မြူးနေခဲ့ကြတာလေ။

သို့သော် သားချစ်ကတော့ ထိုအချိန်တည်းက တစ်ဖက်တစ်
တော့တွေနှင့် ကျောင်းတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်လုပ်ရက်
နည်းနည်းမှ ဝါသနာ မပါကြောင်းလည်း ဖွဲ့ကို ခဏခဏ ဖွင့်ပြောကြ
တတ်၏။

“ကဲ ဘာတွေများမှတ်မိတာရှိလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပါဦး”

သားချစ်က သီရေတာဘက်ကို လမ်းလျှောက်ပြီးကြည့်ရင်
အဆောင်တွေဘက်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး ကျောင်သူ နားထောင်
ဆောင်ပါမကျန်အောင် လျှောက်ကြည့်ခဲ့ကြပြီးပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ သားချစ် မျက်နှာကတော့ ထူးခြားလာခြင်းမရှိ။

“ကိုယ်တော်ရယ် အဲဒါနဲ့ ငါ့တို့ကျောင်းဆိုင်ထွက်တဲ့ ဘေးပေါက်
ကို ရောက်တော့မယ်၊ နင်ဘာမှ မမှတ်မိဘူးလား”

သားချစ်က ခေါင်းလည်းမခါ။ ညှိတ်လည်းမညှိတ်။

ထိုစဉ်မှာပဲ အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသော နန္ဒရီဆရာနဲ့ ထို
တိုက်တိုးမိခြင်းပါ။ ဆရာက သူမရော သားချစ်ကိုပါ မှတ်မိနေပါသည်။

ဖွဲ့ကအရင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သားချစ်ကတော့ အားမ
ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရပ်နေ၏။

“ဆရာ နေကောင်းလား”

“အေး ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကျောင်းကို
ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သားချစ်ငယ်က anterograde amnesia ဖြစ်တာ
အိုကေသွားပြီလား”

ဖွဲ့ကခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မကောင်းဘူး ဆရာ၊ သူ့ခုထိမေ့နေတုန်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့်
သူ့ကိုသတိရလာလို ရလာငြား ကျောင်းခေါ်လာခဲ့တာ”

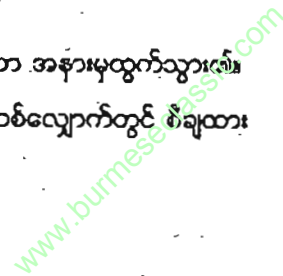
“အေးကွ မင်းဟာက တော်တော်ထူးဆန်းတယ်၊ တကယ်တော့
အဲဒီလို memory lost ဖြစ်တဲ့လူတွေက မိနစ်ပိုင်းနာရီပိုင်းလောက်ပဲ
မမှတ်တတ်ကြတာ၊ အလွန်ဆုံးတစ်ပတ်ပေါ့ကွာ၊ ခုဟာက မင်းကသုံးလ
လောက်တောင် ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဓာတ်မှန်တွေလည်း ရိုက်ကြည့်တာပါပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ဘာမှထူးခြားမလာဘူး”

“အင်း တိုက်ဆိုင်မှုအဖြစ်တွေ များများကြုံလာခဲ့ရင် သတိပြန်
ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာ လူကောင်းပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ်လို့ ဆရာမျှော်လင့်ပါတယ်၊ ဆုလည်းတောင်းပေးနေပါမယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာက သူပခုံးကိုလက်နှင့်ပုတ်ကာ အနားမှထွက်သွား၏။
သူမတို့ နှစ်ယောက်လည်း စကြံတစ်လျှောက်တွင် စီချထား

သော ပလက်စတစ်ထိုင်ခုံလေးများ၌ ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး

“ဘာမှတော့ မထူးခြားဘူးဟေ့၊ ခြေထောက်ညောင်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

ဖွဲ့က ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် တရစင်လမ်းလျှောက်ထားရသောကြောင့် နာကျင်နေသော ခြေဖဝါးလေးများကို ဖိနပ်ချွတ်ကာ ဆုပ်နယ်နေရင်း ပြောလိုက်၏။

“နည်းနည်းတော့ ထူးခြားတယ်ဟ၊ ငါဒီနေရာကို စိတ်ထဲကနေ ရင်းနှီးနေတယ်၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့”

သားချစ်က ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံမျိုး။ ဖွဲ့က စိတ်မ ရှည်တော့ဘဲ

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောလေ”

“ပြီးတော့ဟာ ငါဒီကျောင်းမှာပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ခဲ့ဖူးသလားလို့”

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ကိုပဲ အဲဒီလိုခံစားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့သူနဲ့ ဒီကျောင်းထဲမှာ နေရာအနံ့လျှောက်သွားဖူးကြသ လိုလို ခံစားနေရသည်။

သားချစ်ရင်ထဲမှ တကယ့်ကိုအမှန်အကန်ခံစားချက်ကို ချစ်ခြင်း ဖွဲ့ကတော့ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“အမလေး သားချစ်ရယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ပဟုတ်ဘူး။ အရေအတွက် လက်ငါးချောင်းနဲ့အထက် နှင်ကြိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ့ထောင် ဒီကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတွေကို ပြောတာနော်၊ အပြင်က မပါသေးဘူး”

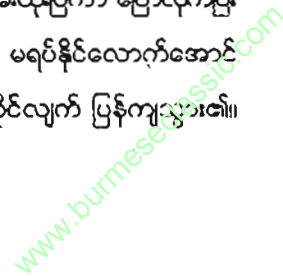
ပြောနေရင်းနှင့် ဖွဲ့ စိတ်ထဲ နှင်းဆိုသော ကောင်မလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အဲဒီကောင်မလေးကတော့ သားချစ်နှင့်နောက် ဆုံးကြိုက်ခဲ့သော ရည်းစားဖြစ်သည်။

ကမ်းနားမှာ တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းထဲက ကိုယ့်ချစ်သူပါလား ဆိုသည့် အသိလေးနှင့်လည်း သားချစ်ကို လာကြည့်သည် မရှိခဲ့။

သားချစ်အကြောင်းကို အဲဒီမိန်းကလေး မကြားတာတော့မ ဖြစ်နိုင်။ ဆေးကျောင်းက နာမည်ကြီး ပရင်္ဂင်ရဲ့ သတင်းကို မသိသူတော့ မှီမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

“ကဲ ပြန်မယ်ဟာ၊ နင်သတိရတာကြီးကလည်း သုံးစားလို့မရ ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဘူးကဘူးပဲ၊ သတိရတာတောင် ကောင်မလေး တွေနဲ့ ကြိုက်ခဲ့တာကို သတိရတယ်၊ ဟွန်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား”

ဖွဲ့က သူ့နာခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့်လှမ်းထိုးပြကာ ပြောလိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် ခြေထောက်က မရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ခုံပေါ်သို့ဖင်ထိုင်လျက် ပြန်ကျသွား၏။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား ခြေထောက် ခြေထောက် အကြောနည်းနည်းညစ်သွားလို့”

“ခါလိုက်လေ၊ ခြေထောက်ကိုခါလိုက်”

ဖွဲ့က သူမ ခြေထောက်လေးကို တဆတ်ဆတ်နှင့် ဆွဲခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ သားချစ်က မတ်တပ်ထရပ်ကာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖွဲ့ရှေ့ထိုးပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“ထ”

ဖွဲ့ကလည်း သူ့လက်ဖဝါးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်သော်လည်း လူကကောင်းကောင်းမရပ်နိုင်သေး၍ သူ့လက်မောင်းရင်းအား ဖမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အဲဒီချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာပါပဲ

ဖွဲ့တို့မျက်စိရှေ့သို့ ရောက်လာသော အရိပ်လေးတစ်ခု။ နှစ်ယောက်လုံးပြိုင်တူ မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း ထိုအရိပ်ကို မြင်လိုက်ရချိန်တွင် သားချစ်မျက်နှာက ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုတစ်ရာ မရှိသော်လည်း ဖွဲ့မျက်စိတို့ကတော့ ပိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းလေးများပင် မသိမသာ ပွင့်ဟသွား၏။

“အစ်မတို့ နေကောင်းတယ်နော်”

အသားအရည်လေးများ ဝါဝင်းကာနူးညံ့အိစက်နေသော ကောင်မလေးက စတင် နှုတ်ဆက်သည်။

“နှင်း”

ဖွဲ့နှုတ်မှခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။

သို့သော် နှင်းကဖွဲ့ကိုမကြည့်၊ မျက်ဝန်းများက သားချစ်ထံမှာသာ စူးစိုက်စိုက်ဖြစ်တည်နေကြသည်။ ဒါ့ကို သားချစ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိတ်ထားမိပါသည်။

“ကို နှင်းကို နှုတ်တောင်မဆက်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ဗျာ”

နှင်းဆိုသော မိန်းကလေးကို သူမသိပါ။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။

“ဆော့ရီးကွာ သူ့အကြောင်းကို မင်းလည်းကြားမှာပေါ့၊ သူ memory lost ဖြစ်နေတာလေ”

“ဟုတ် ကြားပါတယ် အစ်မ”

“ဒါဆိုလည်း သူမင်းကိုနှုတ်မဆက်တာကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ပြောမနေပါနဲ့၊ အတိတ်ကိုမေ့နေတဲ့သူကို အပြစ်တင်နေမယ့်အစား အကောင်းပကတိရှိနေလျက်နဲ့ တစ်ချက်ကလေးမှ လူညံ့မကြည့်တဲ့သူကို”

ပိုပြီးအပြစ်တင်သင့်တယ်”

“အစ်မ ဘယ်သူကိုပြောနေတာလဲ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပါတယ်လေ”

ဖွဲ့နှင့်နှင်းဆိုသော ကောင်းမလေးတို့ပြောနေသော စကားလုံးတွေသည် သားချစ်အတွက်တော့ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်လို့နေသည်။ သူဘာမှနားမလည်းနိုင်တာလည်း အမှန်။ သို့သော် ထိုနှစ်ယောက်ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာသည် သူ့အကြောင်းဆိုတာတော့ သိနေ၏။

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ နှင်းကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာဆိုရင်တော့ တော်တော်ကိုလွဲနေပြီ”

“နှင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဟုတ်နေပါပြီ၊ အစ်မကြည့်ရတာ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို တော်တော်လွဲလွဲကြီး သိထားတာပဲ၊ အဲဒီတော့ နှင်းကပဲသေချာပြချင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကိုလည်း နှင်းကိုသူတာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်ပြီးမှတ်မိလာမှာပေါ့”

“ဘယ်လို ဘယ်လို နှင်း”

“နှင်းလည်းအတန်းပြီးသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ နှင်းမှာကားပါလာတယ်၊ မြို့ထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကိုပဲ မောင်းလိုက်ရမလား”

“ဝေဇယန္တာကိုပဲ မောင်းလိုက်လေ”

“အိုကေ အစ်မ”

ဝေဇယန္တာ ရှော့ပင်းမောလ်ထဲရှိ bakery ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် နှင်းကပင်စကား

“ကို ကိုမှာနှင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိခဲ့တာ၊ အတိတ်ကိုမေ့ပြီးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစကတည်းက မရှိခဲ့တာပါ”

“ဗျာ”

နှင်းဆိုသော ကောင်းမလေးကို စတွေ့ချိန်ကစလို့ သူ စကားနှစ်လုံးသာ ပြောရသေးသည်။ ထိုနှစ်လုံးမလုံးကလည်း ဗျာ ခနဲဖြစ်သွားသော အမေ့တတ်သံများသာ။

“ကို က ကောင်းမလေးတွေနဲ့ အရမ်းရှုပ်တယ်ဆိုတာ နှင်းသိနေလျက်နဲ့ ကိုကို ပြန်ချစ်ခဲ့တာလေ၊ နှင်းနောက်ကွယ်မှာ ဒါမှမဟုတ်လည်း နှင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ပြီး တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း နှင်းက ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကိုကို ပြန်ချစ်ခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို မင်းက ကိုယ့်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် နှင်းက ကိုနဲ့ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

နှင်းစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲဟု ဖွဲ့တွေးနေမိစဉ်မှာပင် နှင်းက

www.burmeseclassic.com

စကားပြန်ဆက်၏။

“ဒါပေမဲ့ နှင်း မထင်ထားတာ တစ်ခုက ကို တကယ်ချစ်နေ တဲ့သူဟာ အစ်မ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟင်”

ဒါကတော့ တကယ့်ကို အူထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ငြီး ဖွဲ့ရွတ်လိုက်မိသော အာမေဩတ်ပါ။

သားချစ်ကတော့ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင် သိပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသူလို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်နော်၊ နှင်းက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို အမြင်တွေနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ”

နှင်းက ဖွဲ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး နာကျင်သံလေးနှင့် ရယ်မောလိုက်

၏။

“အ ဟင်း နှင်းကအမြင်နဲ့ပြောတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကို ကိုယ်တိုင် နှင်းရှေ့မှာဝန်ခံခဲ့တာပါ”

ဖွဲ့မှာ ထပ်တစ်ရာ အာမေဩတ်တွေပဲ ကုန်ဆုံးသွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မ မှတ်မိမှာပေါ့၊ နှင်းတို့ ကမ်းနားမှာ ဆုံခဲ့တဲ့နေ့ကိုလေ၊ အဲဒီနေ့က အစ်မကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး

နှင်းနောက်ကို ကို လိုက်လာခဲ့တယ်လေ”

“မှတ်မိတာပေါ့ နှင်း၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် အဲဒီနေ့က နှင်းကိုတောင် အစ်မစိတ်ထဲနည်းနည်းလေး မခံချင်ဖြစ်သွားမိတယ်”

ဖွဲ့က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကို က အစ်မကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုတွေ ပြန်ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ နှင်း မသိခဲ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်အတိုင်း ပြောခဲ့တူးဆိုတာတော့ ခု အစ်မဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး နှင်းနားလည်လိုက် ပါတယ်”

“အစ်မ နားမလည်တော့ဘူး နှင်း”

“နှင်းသိပါတယ်၊ နှင်းပြောပြမှာတွေကိုသာ အစ်မနားထောင် ပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အစ်မနားထောင်ပေးပါမယ်”

“ကို နှင်းကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကိုက တမင်ပုံကွယ်ထားခဲ့တာတွေ ဝယ်၊ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဒီလိုမျိုး အတိတ်ကို မေ့နေတဲ့ အချိန်မှာ အထောက်အကူဖြစ်မယ်ထင်လို့ နှင်းကပြောပြတာပါ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ခေါင်းကိုညှိတ်ပြ လိုက်၏။

“အဲဒီနေ့က ကို က နှင်းကိုခေါ်ထုတ်သွားပြီး သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့

တောင်းပန်တယ်။ သူ့အဲဒီနေ့က သိပ်ကိုစိတ်ညစ်နေတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှမညာချင်တော့ဘူးတဲ့ နှင်းကိုလည်း သူ့တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဝန်ခံတယ်လေ။ နေရာမှာတင် ပစ်လဲသွားချင်လောက်အောင် နှင်းငိုချင်ခဲ့တာပါ။”

နှင်းက သူမခံစားချက်လေးများကိုပါ ထည့်ပြောနေသော ကြောင့် ဖွဲ့မှမနေတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုကို စချစ်မိတည်းက ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ မထင်ခဲ့တာက ဒီချစ်တဲ့သူဟာ အစ်မပါလို့ ဝန်ခံလိုက်လိမ့် မယ်ဆိုတာပဲ။ အဲဒီလိုပြောပြီးတာနဲ့ ကို နှင်းနားကနေ ထွက်သွားတာပါ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုသတင်းတွေကို နှင်းကြားခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုပြန်ပြန်ရ ရင် နှင်းရဲ့ဝေဒနာတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်မှာစိုးတဲ့ အတ္တလေးတစ်ခုနဲ့ နှင်း မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာကယ်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို အစတည်းက နှင်းပြော ပြခဲ့သင့်တာပါ။ နှင်းဘက်က ပြောစရာ စကားတော့ ကုန်ပြီ။ ကိုရော အဲဒီကိစ္စတွေကို နည်းနည်းမှမမှတ်မိလာဘူးလား။”

“ကိုယ်ကတော့ ကျောင်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ဒီကျောင်းမှာကိုယ်ရဲ့ တူတူ အရမ်းကိုရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့တဲ့ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်ရှိနေ တယ်လို့ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့သလို ပဲ။ အဲဒီလိုကြီးကွာ ခံစားချက်ကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ စိတ်ညစ်လာသလို

ဝမ်းနည်းလာသလိုကြီး”

“ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒါ မချစ်ခြင်းဖွဲ့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

နှင်းက သူမကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ သားချစ်ကလည်း သူမဘက်သို့ မလုံမလဲနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုတစ်ခဏမှာပဲ ဖွဲ့စိတ်တွေတင်းကျပ်လာကာ ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပြီး ‘နေရာမှထထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

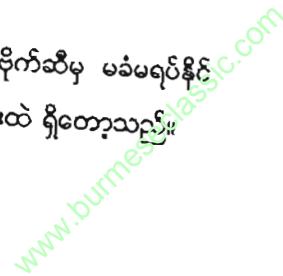
နောက်ကနေ လှမ်းခေါ်နေသော နှင်းနဲ့သားချစ်တို့ရဲ့ အသံတွေ ကို သူကရမပြုမိတော့တဲ့ ရှေ့ပင်းမောလဲထဲမှာနေ၍ အပြေးထွက်ခဲ့မိသော ဖွဲ့မှစီးထားသော ဒေါက်ဆိန်အင်္ကျီကြောင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ချော်လဲ ကျသွားတော့၏။

“ဖွဲ့ ဖွဲ့”

အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ သားချစ်အသံသဲ့သဲ့ကို ကြား လိုက်ရသည်ဟု သူမထင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သူမ စိတ်ထဲမှထင်မိတာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘယ်အရာဟာ အမှန်လည်းဆိုတာကိုတော့ သူမ မသိနိုင်တော့

မျက်လုံးများက ပြာဝေလာကာ ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ မခံမရပ်နိုင် အောင် နာကျင်မှုတို့သည်သာ သူမ အသိတရားထဲ ရှိတော့သည်။

နောက်တော့ အရာအားလုံး မှောင်မည်းသွားသည်ဟု သူမထင်
၏။

သူမ၏အသိတရားတို့သည် သူမ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝေးရာသို့ထွက်
ပြေးချင်ကြပြီ။

မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခုတင်ဘေးမှာ စိုးရိမ်
တကြီး မျက်ဝန်းများဖြင့် ဖွဲ့ကိုငေးကြည့်နေသော အန်တီအေးကို စတွေ့
လိုက်ရသည်မို့ ရင်ထဲမှာ အားငယ်ခြင်းတွေနှင့်အတူ ချောက်ချောက်
ချားချားလည်း ဖြစ်သွား၏။

“သတိရလာပြီလား ဖွဲ့”

“ဟုတ်၊ အန်တီအေး ဘယ်အချိန်ကရောက်တာလဲ”

“မနက်တည်းကလေး ဖွဲ့ထွက်သွားပြီး အန်တီအေး ရောက်လာ
တာပဲ”

“ပြန်လာတော့မယ်ဆိုလည်း ဖုန်းလေးဘာလေးတော့ ကြိုဆက်
သင့်တာပေါ့”

ဖွဲ့က ထုံဆေးရှိန်မပြေသေးသောကြောင့် စကားကိုအားယူကာ
ပြောနေရသည်။

“ဖွဲ့နားလိုက်ပါဦး၊ သားအိမ်ခြစ်လိုက်ရတာက သိပ်မကြီးမား
ဘူးဆိုပေမယ့် ထုံဆေးကြောင့် မူးနေမှာပေါ့”

“ဘယ်လို သားအိမ်ခြစ်လိုက်ရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖွဲ့၊ အန်တီအေး အားလုံးသိပြီးပြီ၊ သမီးကိုလည်း
အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုအရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
ဒီအတိုင်း ပစ်ထားမိတာ အန်တီအေး အပြစ်ပါ”

“ကလေးရော ကလေးရောဟင် အန်တီအေး”

သားအိမ်ခြစ်လိုက်ရသည် ဆိုတည်းက သူမ သိလိုက်ပြီးသား
မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ရှူးရူးမိုက်မိုက် ထပ်မေးနေမိသေးသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်တော့ သမီး၊ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ
မှတ်လိုက်ပါတော့”

သူမခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါရမ်းနေမိသည်။ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါဖြစ်နိုင်ပါမလား။

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ နင်ပဲ အစတည်းက ဒီကလေးကိုမရှိဘူး
လို့ သဘောထားမယ်ဆို ခုတော့တကယ်မရှိတော့ဘူးလေ”

ဓာတ်ဘူးကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော နွေးကပြောလိုက်
ခြင်း။ နွေးရဲ့အသံမှာ ခနဲချင်ခွဲချင်သည် ဟန်တွေပါတာကိုတော့ ဖွဲ့ရိုသ်
ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး နွေးရယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး။ ငါတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ငါယုံပါတယ်”

“အာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ နင့်လေသံမှာ ငါ့ကိုစွပ်စွဲချင်တာတွေ အများကြီးပျော်ဝင်နေတယ်”

နွေးက ဘာမှမပြောတော့။ စားပွဲပေါ်တွင် ဓာတ်ဘူးကိုတင်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်သည်။

သူမ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း လူက မူးနောက်ကာ အားမရှိသောကြောင့် မအောင်မြင်။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေဆဲ။ သူမ တစ်ယောက်တည်း စကားလုံးတွေ ဗလုံးဗထွေးပြောကာ ငိုကြွေးနေမိ သည်။

အန်တီအေးကတော့ သူမ ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ အားပေး နေဆဲ။

သူမရဲ့ဥပေက္ခာစကားတွေကို ကလေးလေးကြားသွားပြီး သူမ ဘဝထဲမှ ထွက်ခွာသွားတာများလား။

ဟုတ်မှာပါ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေနှင့် ခံစားချက် တွေနှင့် ရက်ရက်စက်စက် သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့သည့်အတွက် ကလေးလေး

မှာကျည်းသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

မေမေ ဥပေက္ခာတွေနဲ့ မင်းလေးနာကျင်ခဲ့ရသလို မေမေလည်း မင်းရဲ့ဥပေက္ခာတွေကြောင့် ရင်ကွဲမတတ်ခံစားနေရပါပြီ။

နောက်ထပ် ဘဝတွေမှာသာ မေမေလို မိခင်မျိုးရဲ့ ဝမ်းထဲကို ဘယ်ခတော့မှ မဝင်စားမိပါစေနဲ့တော့ ကလေးရယ်...။

www.burmeseclassic.com

တယ်ဆိုတာလည်း ငါထပ်ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်။ ခွင့်ပြုပါ ဖွဲ့။”

ဖွဲ့က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“အဟာန့် နင်ကငါ့ကို သနားလို့လား သားချစ်၊ မလိုဘူးနော်၊ ငါဘဝမှာ ငါ့ဟာငါရပ်တည်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိနေသားနဲ့ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဖွဲ့ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ဘဝကို နင် ကယ်တင်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေပဲ ဝင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟား မဟုတ်ဘူးလို့ နင့်ကိုငါဘယ်လိုပြောပြရမလဲ ဖွဲ့ရ၊ ငါတကယ်နင့်ကိုချစ်တာ၊ ချစ်ခဲ့တာမှ ဟိုးအရင်တည်းက ချစ်ခဲ့တာဟာ၊ နင်နားလည်အောင် ငါဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောပါနဲ့တော့ဟာ၊ ငါနားလည်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဟာ နင်က တစ်သက်လုံး ရာဇဝင်ကို စောင့်ပြီး ဒီလို တစ်ယောက်တည်း နေသွားမှာကို ငါမလိုလားဘူး ပြီးတော့ ပြီးတော့ နင်မရှိ ရင် ငါမနေတတ်တော့ဘူး ဖွဲ့။”

အခန်း (၁၁)

“ငါနင့်ကို လက်ထပ်ပါရစေ ဖွဲ့”

ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိသောကြောင့် သားချစ်မျက်နှာကို တည့်တည့်ပင်စိုက်ကြည့်လိုက်မိပြီး

“နင်ဘာပြောလိုက်တယ် သားချစ်”

“ဟုတ်တယ် ဖွဲ့၊ ငါအတိတ်တွေအားလုံးကိုလည်း ငါမှတ်မိသွားပြီ”

“အေးလေ၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဖွဲ့အသံက အေးစက်၏။

“နင့်ကိုငါချစ်ခဲ့တာ သေချာတယ်ဟာ၊ အရင်တည်းက ချစ်ခဲ့

“နင်မှားနေပြီ သားချစ်၊ ငါ ရာဇဝင်ကိုစောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အစတုန်းကတော့ ငါသူပြန်လာတဲ့အချိန်ထိ သူ့အတွက် ရှိနေပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်ပဲ ငါတို့ရဲ့ ကလေးလေးကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဥပေက္ခာပြုချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာခဲ့တယ်လေ။ ကလေး ရဲ့ဘဝ သူ့အဖေရဲ့ အမည်းစက်တွေကြောင့် နာကျင်ရမှုကို မလိုလားခဲ့ဘူး။ ဒီမိဘတွေအစား ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲထည့်ပေး ပစ်လိုက်ဖို့ထိ ကလေးလေးအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ အဲဒါတွေကြောင့် ကလေးလေးက ငါ့ဆီကနေ ထွက်သွားခဲ့တာလေ။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့မိဘတွေကြောင့်ပဲ သူ သေဆုံးခဲ့ရတာ”

ဖွဲ့အသံက အဖျားခတ်တုန်ကာ သိမ်ဝင်သွား၏။ သူမရင်ထဲမှာ အသံတိတ်တိတ်နိုးထနေပြီလေ။

“နင့် အယူအဆတွေမှားနေပြီ ဖွဲ့၊ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟာ။ ဒါလည်းကံတရားပါပဲ။ ကံတရားက ဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ စိမ့်ထားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့”

“နင်ငါ့ကိုတရားမချခဲ့တော့ သားချစ်”

“နင့်ကိုငါတရားချနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း တရားပေါက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကနင့်ကိုလက်နှိပ်

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေပေါ်မှာ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးကြည့်စေချင်တာပါ”

“မရတော့ဘူးဟာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမစောင့်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ဆို အန်တီအေးနဲ့တူတူ ငါလိုက်သွားတော့မယ်”

“နင် နင်တကယ်ပြောနေတာလား”

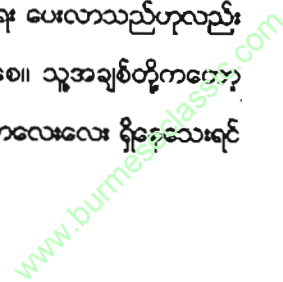
သားချစ်အသံတို့ တုန်ယင်နေကြပြီ။ သူ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမှုလေးတစ်ခုနှင့် သူ့အချစ်တွေကို မြို့သိပ်ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုမှ သွေးရှားသွေးတန်းဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေက သိပ်ကိုလွန်နေခဲ့ပြီ။

ခုတော့ ကံကြမ္မာက သူ့ကိုမျက်နှာသာပေးခဲ့ပြီလို့ သူထင်ကာ တိတ်တိတ်လေးဝမ်းသာ နေမိသေးသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ရာဇဝင် ထောင်ကျနေခြင်းကိုတောင် သူမသိစိတ်တို့က ကျေနပ်နေခဲ့သည်လေ။

ကံတရားက သူ့အတွက် အခွင့်အရေး ပေးလာသည်ဟုလည်း သူ တွေးနေမိ၏။ ဖွဲ့ဘယ်လိုကြီးပဲဖြစ်နေပါစေ။ သူ့အချစ်တို့ကတော့ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဖွဲ့ရဲ့ကလေးလေး ရှိနေသေးရင်

လည်း သူကကြည့်ဖြူစွာနဲ့ပဲ လက်ခံပြီးချစ်ခင်မိမှာပါ။

“ငါတကယ်ပြောနေတာပါ သားချစ်၊ ငါ့ရဲ့အရိပ်မည်းတွေရှိခဲ့တဲ့ ဒီနေရာမှာ ငါမကုန်တော့ဘူး။ ငါ့စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးရတော့မယ်လေး၊ အရာအားလုံးကို အိပ်မက်တစ်ခုမက်ခဲ့တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးထားနိုင်အောင်လည်း ငါကြိုးစားနေတယ်၊ နင်လည်း ငါ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် နားလည်ပေးပါဟာ”

သားချစ် ဦးခေါင်းကြီးအောက်သို့ ငုံ့ကျသွားကာ သူ့ခြေတွေမနိုင်ချင်တော့။

နောက်တော့ ဖွဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ချလိုက်မိပြီး ဖွဲ့လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်ကာ

“ငါ့ကိုနင်နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား ဖွဲ့၊ ငါနင့်ကို တောင်းပန်နေတယ်ဟာ၊ ငါနင့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်မရလည်း ငါ့နားကနေတော့ ထွက်မသွားပါနဲ့ဟာ၊ အရင်လိုပဲ ငါ့ခံစားချင်တွေကို ဗြူသိပ်ပြီးနေပါမယ်”

မျက်ရည်များစီးကျကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုငိုပြီးပြောနေသော သားချစ်ကြောင့် ဖွဲ့စိတ်တွေလည်း အရည်ပျော်လှပတတ် ဖြစ်နေမိပြီ။

ထားရှိခဲ့သော သံယောဇဉ်တွေက ဘယ်လိုမျိုးနည်းနဲ့မှ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့မရတာကို သူတို့အချင်းချင်းကတော့ နားလည်နေကြသည်လေး။

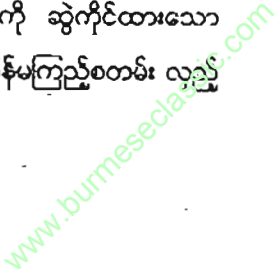
ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီသံယောဇဉ်ဆိုတာတွေကို ဖွဲ့ကြောက်နေမိပြီ။ အဲဒီသံယောဇဉ်ဆိုတာတွေနဲ့ ဝေးရာကိုလည်း အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးချင်နေမိပြီ။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခံစားနိုင်စွမ်းသော နှလုံးသားလည်း မကျန်တော့သလို ငိုကြွေးနိုင်သော မျက်ဝန်းတို့သည်လည်း အသက်ငင်နေကြပါပြီ။

ပူလောင်မှုတွေနဲ့ အဝေးဆုံးကို သူမထွက်ပြေးချင်ပါသည်။ သတ္တိမရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း သူမကတော့ ခံစားနေတော့မည်မဟုတ်ပါ။

အရာအားလုံးကို သူမနဲ့ မပတ်သက် မသက်ဆိုင်သလိုသာ နေချင်မိသည်။

သူမ ကြိုးစားနေပါသည်။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူမ လက်များကို ဆွဲကိုင်ထားသော သားချစ်လက်များအား ခါထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ပြန်မကြည့်စတမ်း လှည့်

၂၇၆ ◊

၁၅

ထွက်ခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ လေပြည်မှာလည်း အပြစ်မရှိခဲ့ပါဘူး။
သစ်ပင်ကြီးက နေခွင့်မပေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
သစ်ရွက်လေးကသာ သူ့ကိုယ်သူ သေဆုံးစေလိုက်တာပါ။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
သျှိုး